بسم الله الرحمن الرحيم **Bediüzzaman Said Nursi Hakkında İddialara Cevaplar**

Bediüzzaman Said Nursi hakkında son zamanlarda bazı kitap ve videolar vasıtasıyla bir karalama kampanyası başlatılmıştır. Maalesef eleştiri boyutunu çok aşan bu yayınlarda akıldan, mantıktan ve insaftan uzak iddialarda bulunarak çirkin iftiralarda bulunulmuş. Böylelikle Bediüzzamanı ve eserlerini tam tanımayan veya yeni tanıyan kimselerin zihninde şüphelere neden olmuştur. Ben de denk geldiğim bir videodaya yaptığım yorumlarla "**buradaki tüm iddiaların hata ve yanlış olduğunu insaf ehline ispatlamaya hazırım**" diyerek meseleyi izaha çalıştım. Bir arkadaş bu yorumları bir belgede toplamanın daha faydalı olacağı teklifinde bulununca izahları biraz genişleterek burada birleştirdim. Okuyanlar istifade ederler inşeAllah.

Okuyanlardan ricam **baştan sona tüm belgeyi** DİKKATLE okumalarıdır. Ondan sonra sağlıklı bir fikre sahip olacaklarına inanıyorum. Yazıyı acele ile kısa sürede yazdığımdan dolayı yazıda bazı yazım hataları ve eksikler vardır muhakkak, bunlara karşı musamaha ile bakınız.

Bazı meselelerde **izah yeterli görülerek** daha fazla bilgi istiyenler **Ekteki makalelere** havale edilmiştir, anlaşılmayan noktaların izahını bu makalelerde de bulamazsanız iletişim adresinden bana sora bilirsiniz. İzaha gayret ederim. ALLAH RAZI OLSUN.

Eylül 2012

AKIL, MANTIK VE İNSAFTAN UZAK İDDİALARA ÖRNEKLER

ÖR1: "Dünyanın neresinde Türk varsa Müslüman dır, İslamiyetken çıkan Türklükten de çıkmıştır.." sözü şuan da balkanlardaki insanlara dini sorulsa **elhamdulillah türküm** diyor.. yani Türkler 1000 yıl dan beri İslamiyet'e öyle hizmet etmişler ki Türklük İslamiyet'le bir telakki ediliyor. Hal böyleyken sırf eleştirmek için bunu dile getiriyorlar. Hem üstad burada bir tespitini kanaatini dile getiriyor. Kanaate itiraz edilmez.

Kimileri maalesef bu meseleyi "Bediüzzaman Türklere yaranmaya çalışmış" Şeklinde anlamış hâlbuki "**Öyle bir kavim ki hem Allah onları sever, dünya ve ahiret hayırlarını murad eder, hem de onlar Allah'ı severler, itaatına koşar, isyandan kaçarlar. Öyle bir kavim ki, müminlere karşı alçak gönüllü, dost ve merhametli, kâfirlere karşı izzetli, güçlüdürler, Allah yolunda mücahede ederler, kınayanın kınamasından korkmazlar, yani hem cihad ederler, hem de dinlerinde pek sadıktırlar." (Maide-54,Elmalılı tefsiri)**

Övgüsüne mazhardırlar. Tabiî ki buradaki vasıfları hangi topluluk taşırsa bu övgüye o mazhar olur. Tarihte farklı dönemlerde farklı topluluklar bu vasıfları taşımıştır. Onlardan biride Türklerdir ki bu vasıfları bin yıl üzerinde taşımışlar. **"Müminlere karşı alçak gönüllü, dost ve merhametli, kâfirlere karşı izzetli, güçlü" olmuşlardır.** Zaten dikkat edilse methedilen nokta İslamiyet'e hizmet etmiş olmaları.

ÖR2: "**Şeriatta %99 (mesele) ahlâk, <u>ibadet</u>, <u>âhiret</u> ve fazilete aittir. %1 nisbetinde siyasete müteallıktir; onu da ulü-l emirlerimiz düşünsünler." (t**arihçe-i Hayat- 66) sözüne itiraz edilmiş.

Kur'an da **siyasetle ilgili yalnız 2 ayet vardır** bunların biri <u>meşveret etmeyi</u> diğeri de <u>ulul emre itaati</u> emreden ayetlerdir. Hal böyleyken "Bediüzzaman şeriatı anlamamıştır **onun söylediğinin tam aksidir** yani %99 siyaset %1 ahlak, ibadet, ahiret ve fazilete dairdir." diyor. Bu sözün yanlışlığı ortadadır.**Hem şeriatın %1'ini uygulamayın demiyor** "ulul emirleriniz (yani devleti yönetenleriniz) düşünsün" diyor.

ÖR3: HZ EBUBEKİR MESELESİ;

"Ümmetime karşı en merhametli Ebu Bekirdir."
"Eğer Ebu Bekir'in imanı alemlerin imanıyla müvazene edilse yine de Ebu Bekir'in imanı racih gelecektir." (bk. el Fethur-Rabbani, Şerhu Müsnedi Ahmed, 1/52, Müsnedi Ahmed 3/186,281, Müsnedi Ebu Davud - Tayalisi hadis no: 2096)
Hadislerine göre, imanının kuvveti ve ümmete olan şefkati ile coşup "**ya rabbi bu ümmeti cehenneme sokma"** demesi ve tevazu ve mahviyetle "**cehenneme girmeye layık olan bir tek benim, bari cesedimi büyüt de Müslümanlara yer kalmasın"** demesi, ancak hz ebubekir'e yakışır. Bizim gibi imanı şüphelere maruz, benlik ve enaniyetinden, menfaatinden başka bir şey düşünmeyenler. Bu coşkunluğu ve bu sözü elbette anlayamazlar.

Evet, Sen ben bu sözü diyemeyiz. Ama ümmetin en şefkatlisi ve ihlâslısı Ebubekir-i siddik bu sözü diyebilir. Ve ancak ona yakışır.

İnsanlar iğne deliği kadar yerden cehennemi görse dünyada günah isleyemezlerdi. Ama görmediler daha o yüzden günah işliyorlar yani hisleriyle hareket ediyorlar**. Madem biz nefsimize uyup günah işliyoruz o zaman ebu bekiri siddik ta şiddetli şefkatiyle bu sözü söyleye bilir**.

Tabi şunu da söylemek lazım, zahirperest olmayalım, Elbette gerçek manada Müslümanların günahı bana yüklensin de onlar azap çekmesin demiyor... Onlara karşı olan şefkatini ve mahviyetini ilan ediyor.

Hem ibadetin illeti emri ilahidir, neticesi ise rızayı ilahidir. Yani ibadet Cehennemden kurtulmak veya Cennete girmek için değil Rızayı ilahi için yapılır.

Rica ederim Ebubekir-i siddikı kendi seviyemize indirmeyelim. Onun ulvi ruhunu seviyemize indirmeyelim.

ÖR4:**ÜSTADIN SÖZÜ " KÜÇÜKLÜĞÜMDE HAYALİMDEN SORDUM Kİ 1 MİLYON SENE ÖMÜR";**

Üstat dinsiz bir insanin yaşamayacağını, kâfir ölüme yokluk diye baktığından nasıl dehşet aldığına örnek olarak diyor ki "**küçüklüğümde hayalimden sordum ki 1 milyon sene ömür ve dünya saltanatı fakat sonra ademi mi (yani yok olmak) istersin yoksa adi basit ama ebedi bir hayatı mı istersin? Yok, olmaktansa cehennemi bile kabul ederim**" diyor.

Elbette burada anlatılan insandaki ebediyet hissinin ne kadar kuvvetli olduğudur. Yoksa cehennemi küçümsemek, hafife almak manası değil.

Eğer öyle olsa "sen hislerine kapılıp günah işlediğinde cehennemi hafife alıyor, önemsemiyor veya inanmıyorsun" hükmü ortaya çıkardı ki, bu da yanlıştır.

Hem ben bizzat şahidim ki önceden ateistken sonra hidayete gelenler, o zamanki hislerini "Yok olmanın dehşetini düşününce, keşke ahiret olsaydı da biz cehennemde bile olsak ebediyet olsaydı. Biz cehennemde bile olsak sevdiklerimizin cennette olmasıyla mutlu olurduk." diye tarif ediyorlar.

ÖR5: **EBU TALİBE HUSUSİ CENNET;**

"Dünya müslümanın zindanı, kâfirin cennetidir." (Tirmizi, Zühd: 16). " hadisini nasıl anlarsınız. Cehennem ve cennet dünyadadır diye mi? elbette burada bir kıyas var âhirete nispetle kâfir için dünya bir cennettir ve ahirete nispetle dünya müslümanın zindanı ve bir nevi cehennemidir. Benzer bir kıyasla "Ebu Talip de diğer Cehennemliklere göre, azabı en az olduğundan dolayı bir nevi cennettedir."

Cehennem azabının mertebeleri olduğunu, günahkâr bir müslümanla bir kâfir veya münafığın aynı şekilde azap görmeyeceğini âlimler ifade ediyorlar.

Hem "**Cehennemde en hafif azap Ebu Talib'e yapılır**..." manasındaki hadis onun azabının cehennemdeki azabın en hafifi olduğunu ifade ediyor.

Hem Bediüzzaman "Ebû Tâlib, Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Risaletini değil; şahsını, zâtını gayet ciddî severdi… Ebû Tâlib'in; inkâra ve inâda değil, belki hicab ve asabiyet-i kavmiye gibi hissiyata binaen, **makûl bir îmân getirmemesi** üzerine.." ifadesiyle onun tam bir iman getirmediğini ifade ediyor.

Özetle: "Cehennem'e gitse de; yine Cehennem içinde bir nevi hususi cenneti, onun hasenatına mükafaten verebilir." İfadesi yukarıda ifade edildiği gibi bir kıyastır **"Ebu talip cehennemdedir ve azap çeker ama onun azabı başkalarına kıyasla o kadar azdır ki onun için bu cehennem içinde bir nevi cennettir."** manasına gelir.

ÖR6: UYDURMA HADİS İDDİASI;

“**Allah’ın ilk yarattığı şey benim nurumdur**…” (Aclunî, I/265-266) ve

"**Levlâke levlâke Lema halaktül-eflâk (sen olmasaydın)**” (Suyutînin El-Leâlil-Masnûa; Aliyyü-Kârînin El-Esrârul-Merfûa ve diğer bir eseri olan Şerhüş-Şifâ; Şevkânînin El-Fevâidül-Mecmûa; Hâfız Aclunînin Keşfül-Hafâ; Muhammed Said Zalûlün Tahkîk; İmam-ı Nevevînin El-Ezkâr adlı eserlerinde kayıtlıdır.)

Hadisleri; hadis kitaplarında geçiyor google da basit bir aramayla ortaya çıkıyor. **Bu açık bir iftiradır.** Manası, izahı nedir derseniz izahı sorularlarisale.com da Risalei nura yönelik itirazlar başlığında izah edilmiş.

ÖR7: BİR DİĞER MANTIKSIZLIK ÜMMİLİK-PEYGAMBERLİK MEVZUSU;

Üstad
" Ben bir cihette yarı ümmiyim, yazım çok kötü ve yavaştır. Bir sayfalık yazıyı bir saatte ancak yazabiliyorum. Bundan dolayı sizin kalemlerinizle nurlara çalışmanız bana büyük yardımdır. Sizin kalemleriniz benim kalemimdir." sözleriyle matbaalarda basılmasının yasak olduğu dönemde iman hakikatlarının yayılmasının tek yolu olan yazıya insanları teşvik ederken.

Bu ifadeden " Said Nursi ben yarım ümmiyim demekle kendini peygamber ilan etmiştir. Çünkü peygamberimizde ümmiydi okuma yazma bilmezdi." Diyerek müthiş bir mantık ortaya koyan kendini zekâvetli zanneden zata sormak lazım. Bugün ülkemizde ve dünya da birçok kişi ümmi bu müthiş mantıkla onlarda mı peygamber yani? Bu alakayı nasıl kurdun ? İşte böyle gülünç bir durum.

ÖR8: ABDÜLKADİRİ GEYLANİ DEN YARDIM İSTEMEK MEVZUSU;

Çocukluk itibariyle elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kaybolsa, "**Ya Şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim bu şeyimi buldur."** Acibdir ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle Hazret-i Şeyh, **himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş**. Sikke-i Tasdik-i Gaybi (143)

Sergüzeşt-i hayatımda geçen ve çoğunu gizlediğim çok hârika vakıalar vardı. Kendimi hiç bir vecihle keramete lâyık görmediğim için onları bazan tesadüfe, bazan da başka esbaba isnad ediyordum. Şimdi kanaatım geliyor ki, o hârikalar, Gavs-ı A'zam'ın bir silsile-i kerametini teşkil ederler. Demek onun **duasıyla, himmetiyle, ona kerameten ve bize ikram** nev'inden, **bir nevi inayet-i İlahiyeye** mazhar olmuşuz.Sikke-i Tasdik-i Gaybi (161)

Eğer burada itiraz edilen nokta ölmüş birine seslenmek ve onun işitmesi ise;

> (Müslim ve Nesâî tarafından rivâyet edilen) Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem Cennetü’l-Baki'yi ziyaret etmesi ve orada gömülü olanlara selam verip, "**Eymüminler topluluğu yurdu!.. Selâm üzerinize olsun… Yarında vaad edildiğiniz şey size geldi. Muhakkak biz de inşâellâh size kavuşacağız**" şeklindeki sözleriyle onlarla konuşmuştur. Şüphesiz peygamber efendimiz, anlamayacak ve duymayacak kimselerle konuşması akla sığmaz. Bu konuşma sadece peygamber efendimize has değildir. **Aksine her bir ziyaretçinin kabir ehline "esselamu aleyküm" demesi yerleşmiş bir sünnettir**.

> Buhârî ve Müslim’in, Katade’den yaptıkları rivayet şöyledir. Enes İbnü Mâlik radıyallâhu anhu, Ebû Talha radıyallâhu anhu’dan naklederek şöyle anlattı: **Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem Bedir gününde emretti; Kureyş ulularından yirmi dört kişinin cesedi Bedir kuyularından çok pis**

bir kuyuya atıldılar. Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem düşmana galib gelince o meydanda üç (gün üç) gece dururdu. Bedir'de üçüncü gün olunca, bineğini istedi ve hemen binek hazırlandı. Sonra ilerledi. Ashabı da peşinden gittiler. Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem kuyunun başında dikildi ve onlara kendi isimleri ve babalarının isimleriyle seslenmeye başladı:

"Ey filan oğlu falan, ey falan oğlu filan!... Allah celle celâlühû ve Rasûlüllah sallallâhu aleyhi ve sellem'e itaat etmeniz sizi sevindirmez miydi? Biz, Rabbimizin va'dini (zaferi) hakk olarak bulduk. Siz de Rabbinizin va'dini (azabını) 'gerçek' buldunuz mu?

Hazreti Ömer radıyallâhu anhu, "Ya Resûlellah!.. Ruhları olmayan cesetlerle ne konuşuyorsun?" dedi. Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem de, 'Canım elinde olan Allah celle celâlühû'ya yemin olsun ki, söylediğimi siz onlardan daha iyi duymuyorsunuz; ancak onlar cevap veremezler' buyurdu."

Eğer itiraz edilen nokta yardım istemek ise;

Ebu Saîd el-Hudrî radıyallâhu anhu şöyle rivâyet etmiş :"**Ben bir seferinde İbnü Ömer radıyallâhu anhumâ ile beraber yürüyordum ve onun ayağı uyuştu, bir kenara oturdu. Bir adam, 'en çok sevdiğin birini zikret/an' dedi. İbnü Ömer radıyallâhu anhumâ da 'Yâ Muhammedâhu/Ey Muhammed!.. Yetiş…' dedi. Sonra kalktı ve yürüdü.**" (İbnü's-Sünnî, Amelül-Yevmi vel-Leyle (168), Benzeri Buhari Edebul müfred: Hadis: 993)

Râvîleri sağlam bir isnad ile Ukbe İbnü Ğazvan radıyallâhu anhu Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu rivayet etti:**"Sizden biriniz bir şey kaybederse veya hiçbir insanın olmadığı bir yerde yardım murâd ederse, şöyle seslensin: Ey Allah'ın kulları bana yardım edin. Çünki Allah'ın sizin görmediğiniz kulları vardır.**" (Tabarânî, el-Kebîr,17/117 H:290)

İbni Ebi Şeybe de Musannef'inde, İbni Abbas'tan (r.a.) şu rivayeti tahriç etmiştir:

"**Sizden birinin hayvanı kaybolsa, -Allahın kulları! bana yardım edin, Allah size rahmet etsin- diye nida etsin**." (Musannef: 6/92 hadis: 29712)

Hz. Ömer radıyallâhu anhu zamanında insanlara kıtlık isabet etti.

Bir adam Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem'in kabrine geldi ve "Ya Rasûlüllah sallallâhu aleyhi ve sellem!... Ümetin için Allah'tan yağmur iste; onlar kıtlıktan kırıldılar" dedi. Nebi sallallâhu aleyhi ve sellem rüyasında o adama geldi ve **Ömer'e git ve selam söyle; kendilerine yağmur verileceğini haber ver**, Ona akıllı davranmasını tavsiye ettiğimi söyle dedi. Adam, Ömer radıyallâhu anhu'ya geldi ve (bunu) O'na haber verdi. O da ağladı ve Ey Rabbim!.. Ancak âciz kaldığım meselelerde eksiklik yapıyorum dedi. (Beyhakî, "Delâil'ün-Nübüvve" (7/47))

Eğer itiraz edilen Abdülkadir Geylani nin yardımı ise; Bediüzzamana göre yardım istemek "**dua, himmet (**arzulamak, kuvvetle istemek)**ve kerameti"** (mevzunun başına bknz) istemektir;

Eğer istemekten kasıt Allah'ın yanında makbul olan kişiden dua ve himmetini istemekse kimse buna şirk diyemez.

Eğer itiraz keramete ise Bediüzzamanın görüşü "**… keramet, mu'cize gibi Allah'ın fiilidir. Ve o keramet sahibi de kerametin Allah'tan olduğunu bilir ve Allah'ın kendisine hâmi ve rakib olduğunu da bilir. Tevekkül ü yakîni de fazlalaşır. Lâkin bazan Allah'ın izniyle kerametlerine şuuru olur, bazan olmaz. Evlâ ve eslemi de bu kısımdır."** Mesnevi-i Nuriye (227) şeklindedir.

İ'lem Eyyühel-Aziz! Velilerin himmetleri, imdadları, manevî fiilleriyle feyiz vermeleri hâlî veya fiilî bir duadır. **<u>Hâdi, Mugis, Muin ancak Allah'tır</u>**. Mesnevi-i Nuriye (240)

Kısa bir izahı; Keramet Allah'ın yanın da makbul olan kişiye ikram ve lütuf da bulunmasıdır.(Keramet lügat olarak ikramlar manasına gelir.) Keramet sahibi bununla Allah'ın koruması ve gözetimi altında olduğunu bilir anlar. Bazen kendisine verilen bu ikram ve lütufları istemiştir bazen de haberi olmadan kendisine verilmiştir. "**Hâdi, Mugis, Muin ancak Allah'tır"** bu cümle bu mesele ile ilgili Bediüzzaman'ın görüşünü özetlemektedir. Ve iddiacıya cevap olarak yeter. Ama insanların zihnini bulandırmış olduğundan izaha devam edeceğim.

Evet yukarda zikredilen delillere göre ölülere seslenilebilir ve bizi duyarlar. Duymasında mesafenin önemi yoktur çünkü nasıl ki kalbimizden geçen manaları ve zihnimizden geçen düşünceleri ses tellerini titreştirip dilimizi çeşitli şekillere sokup havadaki ses dalgalarına oradan kulağa, oradan elektrik sinyallerine çevirtip karşımızdaki insana aktarma işini Cenab-ı hak yapıyor. Aynen öylede madde alemindeki bu dönüşümlere hiç ihtiyaç duymaksızın keyfiyetini bilmediğimiz bir yolla ruha duyurmayı da Cenab-ı hak yapar.

Yine yukarıdaki delillere göre onlardan yardım istemenin sakıncası da yoktur. Çünkü Bediüzzaman ın dediği gibi onların yardımı bizim için Allah'a dua etme, bizim için yardım isteme süretindedir. Ve Allah'ın yanındaki yakınlıktan dolayı ikram ve lütüf olan kerametlere mazhardırlar. Hem öldükten sonra hayattaki gibi kerametlerinin devam ettiği <u>müşahede ehli tarafından tecrübe ile ifade edilen</u> bir zatta Abdülkadiri Geylani dir. O zaman yardım istemeye şirk demenin bir mantığı yoktur.

İddialarda kullandıkları delillere gelince;

Birinci Ayet;

Hiçbir şey yaratamayan, kendileri yaratılan şeyleri (Allah'a) ortak mı koşuyorlar? Oysa bunlar, ne onlara ne kendilerine yardım edebilirler. Allah'tan başka yalvardıklarınız da sizin gibi kullardır. (Eğer iddianızda) doğru iseniz, haydi çağırın onları? da size cevap versinler. (A'raf Sûresi 191,192,194)

Bu ayeti kerime putlar hakkındadır.Bütün meallerde bu ifade edilmiş. Tefsirlerde ayrıntısıyla izah edilmiştir. Örnek.

Kendileri yaratılmışken, bir şey yaratamayan putları mı ortak koşuyorlar? Oysa putlar ne onlara yardım edebilir ve ne de kendilerine bir yardımları olur. Allah'tan başka taptıklarınız putlar da, sizin gibi yaratıklardır. Eğer doğru sözlü iseniz, onları çağırın da size cevap versinler bakalım. (Diyanet işleri meali(eski), A'raf Sûresi 191,192,194)

İkinci Ayet;

De ki: Allah'tan başka ilah olduğunu sandıklarınızı çağırın. Onlar, ne sizden sıkıntıyı kaldırabilirler, ne de değiştirebilirler. Onların yalvardıkları da, Rablerine daha yakın olmak için vesile ararlar, O'nun rahmetini umarlar, azabından korkarlar. Çünkü Rabbinin azabı korkunçtur. (İsrâ Sûresi 56,57)

Bu ayeti kerime Hz. Üzeyir ve Hz. İsa yı ilahlaştıran Yahudi ve Hıristiyanlar hakkında dır."ilah olduğunu sandıklarınızı" buna işaret ediyor. Kimi kaynaklarda da Cinlere tapan bir kısım insanlara (ki cinler sonra Müslüman olup Allah'a yaklaşmaya yol aramış), Putları melekler diye gören ve onlara Allah'ın kızları diyen müşriklere dairdir. Tefsirlerde ayrıntısıyla izah edilmiştir.(Bknz. Ör:Taberi,Beydavi)

Üçüncü Ayet;

Allah'tan başkasına; sana ne fayda ne de zarar verebilecek olan şeylere yalvarma! Böyle yaptığın? takdirde sen, muhakkak zalimlerden olursun. (Yunus Sûresi 106)

Bu ayeti kerimede konu bütünlüğü açısından (104,105,106) şeklinde değerlendirilmiştir. Çünkü son ayetten ilk ayette "emir olundum" a atıf vardır.

De ki: "Ey insanlar! Benim dinimden şüphede iseniz bilin ki ben Allah'tan başka taptıklarınıza tapmam. Ancak, sizi öldürecek olan Allah'a kulluk ederim. İnananlardan olmakla emrolundum." (Muhammed'e) "Yüzünü, doğruya yönelmiş olarak dine çevir, sakın ortak koşanlardan olma; sana fayda da zarar da veremeyecek, Allah'tan başkasına yalvarma; öyle yaparsan şüphesiz, zalimlerden olursun" denildi. (Diyanet İşleri Meali (eski),Yunus 104,105,106)

Aynı şekilde; (Suat Yıldırım Meali,104, 105, 106.) **De ki: "Ey insanlar! Eğer benim dinimden şüphede iseniz, iyi bilin ki, ben sizin Allah'tan başka ibadet ettiğiniz şeylere asla ibadet etmem; lâkin sadece ve sadece, sizin ruhunuzu teslim alacak olan Allah'a ibadet ederim. Bana müminlerden olmam emredildi ve "yüzünü, özünü Allah'ı bir tanıyarak dine ver ve sakın müşriklerden olma. ""Sakın Allah'tan başka, sana ne fayda ne zarar vermeyecek olan putlara yalvarma, şayet böyle yaparsan, o takdirde kesinlikle zalimlerden olursun" diye talimat verildi.**

Netice; görüldüğü gibi iddiacının delil gösterdiği ayetler. Mekke müşriklerinin taptıkları, yalvardıkları ve dua edip kendisinden istedikleri putlar hakkında. Veya Hz. Üzeyir ve Hz. İsa'yı ilahlaştıran Yahudi ve Hıristiyanlar hakkındadır. Zaten **ilah olarak görmek, put, tapmak, dua etmek** kelimeleri meselenin özünü anlamaya yetmektedir.

Kur'an ayetlerine bakarken konu bütünlüğüne, yapılan atıflara, ayetteki mananın başka ayetlerle izah edilmiş olmasına veya mananın daraltılmasına-kayıt altına alınmasına, ayeti izah etmiş hadislere, ayetin iniş sebebine, sahabenin ayeti anlayışına, muctehid alimlerin o ayetle verdikleri hükümlere ve tefsir ilmindeki cumhurun (çoğunluğun) görüşüne vesaire… bakılmak zorundadır. Kişi bu ilimleri bilmediği halde, eline aldığı bir tercümeye-meale göre hüküm ortaya koyarsa bu bir cinayet olur. Ya bu ilme sahip olacak veya bu ilme sahip **ictihad sahibi alimlere** itibar edecek. Tabiî ki bunları bilmiyorsa bile Kur'an tercümesini-mealini yine okuyabilir ve muhakkak istifade eder. **Ama hüküm çıkarmamak, ictihad yapmamak şartıyla.** İddiacıya şu hadislerin hedefi olmaktan kaçmasını tavsiye ediyorum.

"Müslüman ismini taşıyıp da, en çok korktuğum kimseler, Kur'anın manasını değiştirenlerdir." [Taberani]

"Kâfirler, kâfirler için gelmiş olan âyetleri, Müslümanlara yükletirler." [Buhari]

İzaha devam edecek olursak; Eğer ayetlerin şümulü var. Bütün zamanlara hitap eder o zamandaki örnek üzerinden bütün zamanlara ders verir denilirse. Elbette bu doğrudur. O zaman mana şöyle olur." **Bugün olduğu gibi gelecekte de putları ilah olarak tanımayın, onlara dua edip yalvarmayın. Onlarda sizin gibi yaratılmış mahluklardır. Size ne bir fayda ne bir zarar veremezler"**

Peki o zaman sormak lazım "**Ya Şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim bu şeyimi buldur."** İfadesi sizce **yalvarmak, dua etmek ve tapmak** mıdir yoksa **yardım istemek** midir ? Bir zatı **putlaştırmak ve onu ilah tanımakla** alakası var mıdır? Bir insan ilah olarak gördüğü zata sana bir Fatiha, bu şeyimi buldur der mi ?. Yardım istemekle, yalvarıp-dua etmek arasında dağlar kadar fark vardır. **Anlaşılan iddiacı bu ayrımı yapamamış.**

Günlük hayatta herkes birilerinden yardım almak için muhakkak seslenir, yardım ister. Ağır bir şeyi kaldırmak için arkadaşından. Hastalanınca doktordan. Çözemediği soru için öğretmeninden. Bilmediği işi yapmak için ustadan yardım ister. **Fakat en cahil bir Müslüman bile birinden yardım isterken onu ilah olarak görmez.**

Aynı zamanda ehli sünnetin akidesinde büyük küçük her şeyi yaratan sonsuz Kudret sahibi Allah'tır. Bizim kudretimiz mecazidir, gerçekte bizde kudret yoktur, Allah'ın kudreti ise zatiyedir. Bizatihi kendine aittir. Biz bir işi yapmak için irademizle ona yöneldiğimizde yüce Allah'ta o işin olmasını irade ederse Kudretiyle yaratır. Olmasını dilemezse o iş olmaz.

Bunun yanında Allah'ın tekvini kanunları vardır, yani yaratılıştan bazı şeyleri adet edinmiştir. Mesela yer çekim kanunu diye bir kanunu adet edinmiştir ve cisimler yüksekten düşerken belli bir ivme ile hızlanır. Ama bu kanuna da bir şaz koymuş, bazen bu adetini değiştirerek bunun tesadüf ve tabiatla değil kudretiyle olduğunu bize gösterir. Yağmur tanesi düşerken hızlanmaz. Aynı bunun gibi insan kolunu kaldırmak istediğinde yaklaşık 200 kadar fonksiyon devreye girip gerçekleştikten sonra kolu kalkar ama bunların hiç birinden haberi yoktur. Buna rağmen kendisi bu işi yapıyor sanır. Kendini kudret sahibi bilir. Ama bazen şaz olarak o kolu kaldırmak istediğinde kaldıramaz. anlar ki işlerin olması için kendi isteği-iradesi yetmiyor. Allah'ın da dilemesi ve o işi Kudretiyle yaratması lazım.

Bu izahın neticesi; Bizim yaptım, ettim dediğimiz her şey mecazdır. Yapan Allah'tır.

İddiacı mecazı anlamadığından Kur'an dan birkaç misal;

Hakiki hâkim Allahü teâlâdır. İki âyet-i kerime meali:
"Hüküm, ancak Allah'ındır. [Yani hüküm verme yetkisi olan, hâkim olan yalnız Allahü teâlâdır.]"[Enam 57]

"**Aralarındaki anlaşmazlıklarda, seni hâkim [veya hakem] yapmadıkça, iman etmiş olmazlar**."[Nisa 65]

Birinci âyet-i kerime, hakiki hâkimin, yalnız Allahü teâlâ olduğunu bildiriyor. İkinci âyet-i kerime ise, insana da, mecaz olarak hâkim denileceğini bildiriyor. İnsanlara mecazen böyle hâkim, hakem, hüküm veren gibi şeyler söylemek şirk olmaz.

Dirilten ve öldüren

"**Dirilten ve öldüren, yalnız Odur.**" [Yunus 56]

"**Ölüm zamanında insanı, Allahü teâlâ öldürüyor.**" [Zümer 42]

"**Öldürmek için vekil yapılmış olan melek sizi öldürüyor.**" [Secde 11]

"**Âdem aleyhisselamın oğlu, kardeşini öldürdü.**" [Maide 30]

İlk iki âyette öldürenin Allahü teâlâ olduğu bildiriliyor. Üçüncü âyet-i kerimede insanları bu işle vekil olan meleğin öldürdüğü bildiriliyor. Dördüncü âyette ise, bir insanın diğerini öldürdüğü mecaz olarak bildiriliyor.

Hastaya şifa veren

"**Hasta olduğum zaman, bana ancak O [Allahü teâlâ] şifâ verir**" [Şuara 82]

"[Hazret-i İsa diyor ki:] A'mânın gözünü açarım ve baras illetini iyi ederim ve Allahü teâlânın izniyle, ölüleri diriltirim." [Âl-i İmran 49]

Birinci âyet-i kerimede şifa verenin Allahü teâlâ olduğu bildirilirken ikinci âyette mecaz olarak İsa aleyhisselamın şifa verdiği bildiriliyor. Hatta ölüleri diriltiği bildiriliyor. Hâlbuki yukarıda bildirilen âyet-i kerimede, öldürüp diriltenin yalnız Allahü teâlâ olduğu bildirilmişti. Demek ki şifa vermek, diriltmek, mecaz olarak insanlar için de kullanılabiliyor.

Şimdi bu hakikati (Bizim yaptım, ettim dediğimiz her şey mecazdır. Yapan Allah'tır) bildikten sonra bir insan "hayır ben kendi işimi kendim yaparım, benim kendi kudretim vardır" derse kendini Allah'a şerik yapmış olur. Aynı zaman da ağır bir yükü kaldırırken yardıma çağırdığı arkadaşı için "kendi kudretiyle bana yardım etti" dese yine şerik edinmiş olur. **Hakiki Kudret sahibi olmak Allah'ın sıfatıdır bunu başka bir şeye vermek onu ilah kabul etmektir.** Hayattaki insanlardan istenilen yardım ile vefat etmiş bir veliden istenilen yardım arasında fark yoktur. Sonuçta ikisinin de hakiki bir kudreti yoktur. Veli senin için Allah'tan hayrı diler, dua eder. **Eğer bu dua kabul olsa keramet olur**. Sonuçta Velinin yardımı mecaz olur.

Madem yardım istediğin kişiyi bizzat kudret sahibi (**ilah**) kabul etmedikten sonra şirke girmezsin. Ve Madem veli ancak dua ve himmet eder Cenab-ı hak bu duayı kabul ederse keramet olur. O zaman "Acibdir ve yemin ediyorum ki, **bin defa** böyle Hazret-i Şeyh, **himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş"** diyen Bediüzzaman ın tecrübesine itiraz edilmez.

ÖR9; YAZDIRILDI MEVZUSU;

Bu mevzuyu anlamak için önce ilham ve vahyi anlamak lazımdır.

İlham, Istılah olarak "kalbe bir takım mana ve fikirlerin ilkâ edilmesi" anlamında kullanılır. "Allah'ın, kulun kalbine bıraktığı şey", "feyz yoluyla kalbe bırakılan şey" tarzında da ifade edilmiştir.

Vahy, ise ilhamın özel bir nevidir. Yani her vahiy ilhamdır ama her ilham vahiy değildir. Vahiy sadece peygamberlere hastır.

Vahiy gölgesizdir, sâfidir, peygamberlere hastır. İlham ise gölgelidir, renkler karışır, umumîdir.

" Rabbin bal arısına vahy (ilhâm) etti: 'Dağlardan, kendine evler edin."(Nahl, 16/8)

Ayetinde arıya vahiy etmekten mana ilhamdır. Melâike ilhamları ve insan ilhamları ve hayvanat ilhamları gibi, çeşitleri vardır.
Nitekim firavunun adamları tarafından oğlu küçük Musa'nın öldürülmesinden endişe eden dertli annenin kalbine, Cenab-ı Hak şu manaları da ilham etmiştir:

"Çocuğunu emzir. Onun başına bir şey gelmesinden korktuğunda, onu (sandık içinde) denize bırak. Korkma ve üzülme! Biz onu sana tekrar kavuşturacağız ve onu peygamberlerden yapacağız." (Kasas Suresi, 28:7)

Hani Havarilere: " Bana ve Resulüme iman edin" diye ilham etmiştim. Onlar da: "İman ettik, bizim şüphesiz müslümanlar olduğumuza şahit ol" demişlerdi.(Maide 111)

Temsilde hata olmasın, bir padişah, halkı temsil eden bir veziriyle görüşür ve konuştuğu şeyler umum halkı ilgilendiren birer kanun olarak ortaya çıkabilir. Bir de aynı padişah bir vatandaşın hususi ihtiyaç ve sorunları için özel bir telefonla o vatandaşla görüşmesi vardır. Bu vatandaşla olan özel telefon görüşmesi Veziri ile olan konuşma gibi değildir. Aralarında dağlar kadar fark vardır. Padişahın , "Ben umumun sultanıyım, seninle özel görüşemem." deyip, vatandaşı geri çevirmesi onun hikmetine ve merhametine ters düşer. Umumun sultanı olması hususi görüşmelere engel değildir.

İşte misalde olduğu gibi, Allah bütün kâinatın Rabbi, bütün insanların İlahı, bütün mahlûkatın hukuku için bir elçisi ile görüşmesi ve ona emir ve yasaklarını talim etmesi umumi bir dava, umumi bir konuşmadır. Bu konuşma bütün mahlûkatı ilgilendiren ve bağlayan bir nutuktur. Bu konuşması da ancak kendi seçtiği resul ve elçiler vasıtası ile mümkündür. Bu tarz konuşmayı başka mahlûkatı ile yapmaz.

Ama Allah'ın diğer mahlûkatın özel durumları ve özel ihtiyaçları için de özel bir konuşması vardır. Allah bu özel iletişimi ile onlarla özel konuşmalar yapar. İşte "ilham" bu özel konuşmaların genel adıdır.

İlham, "**Allah'ın hiçbir insanla bir vahiy, veya perde arkasından konuşması, veyahut bir elçi gönderip de izni ile ona dilediğini bildirmesi dışında konuşması yoktur." (Şura Suresi, 26:51)** ayetinde geçtiği gibi, "perde arkasından"dır. Perdelidir yani net değildir, kalbe doğan manalardır.

Muhakkak herkesin kalbine ilhamlar gelir ama o ilhamı en doğru şekilde yorumlaya bilmek nefsini terbiye etmiş ve ilimde ilerlemiş, mesafe kat etmiş kimselere hastır. Bu kimseler gerek ilimle meşgul olmaları gerek sürekli bir kulluk halini yaşamalarıyla adeta sürekli Cenab-ı hak tan gelecek ilhamları beklemektedirler.

Vahiy ise ilham ile karıştırılamayacak kadar nettir çünkü Cenab-ı hak Cebrail (A.S.) vasıtasıyla emirlerini ve yasaklarını peygamberlerine bildirmesidir. Bu bildirme manaların aktarılması değildir, mana ile birlikte lafzında aktarılmasıdır. Yani peygamber kendi anladığını veya yorumunu değil doğrudan yüce Allah'ın emirlerini insanlara tebliğ eder ne bir nokta ve nede bir virgül ekleyemez.

Şimdi aklımıza açılan bu pencereden meseleye bakarsak; Bediüzzaman doğrudan Kur'ana ve İslam'a hucumların yaşandığı dehşetli bir dönemde, Sünneti seniyyeyi mutlak bir rehber kabul etmiş Peygamber efendimize harfiyen uymaya gayret ederek peşinden yürümüştür.

Neticesinde de münacat adlı eserinde defalarca tekrar ettiği " Ben imanın gözüyle ve **Kur'ân'ın talimiyle ve nuruyla** ve **Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın dersiyle** ve ism-i Hakîmin göstermesiyle görüyorum ki…" ifadesiyle Kur'an ın daha önce pek az kişiye açılmış olan sırlı manalarını (kader ve haşir gibi konular ki haşir hakkında İbni Sina gibi bir dâhi demiş "Akıl bu meseleyi anlayamaz" ama Allah'ın izniyle Bediüzzaman anlamış ve bize aktarmış) keşfetmiştir ki bu meseleleri aklına sığıştıramadığından pek çok kişi inkâra sapmıştır.

Yazdığı eserleri bazen ilhamla kalbine gelen manalar olduğu gibi bazen aklına gelen sunuhatlar (yani düşünceler) ve bazen de aldığı manevi dersler ve ihtarlar olmuştur. Bazı meseleleri de kendi tahsil ve tefekkürleri sonucu elde ettiği ilim ve tecrübeleriyle izah etmiştir.

Bir ayette **"Andolsun size içinizden sıkıntıya düşmeniz O'nun gücüne giden size pek düşkün mü'minlere şefkatli ve esirgeyici olan bir elçi gelmiştir. "(9/128)** diye ifade edilen şefkatli Resulün 1400 yıl ümmetin korkup Allah'a sığındığı dehşetli bir dönemde İslamiyet'i ve Kur'anı müdafaaya çalışan Bediüzzaman'a **hüsnü teveccüh etmesi ve manevi ders vermesinde ve ihtarlarda bulunup, ikaz etmesinde** hiçbir gariplik yoktur.

Bediüzzaman hapisler, sürgünler, türlü işkenceler, zehirlenmelerle ve insanlarla görüştürülmeden yaşamış, insanların zekât, sadaka ve yardımlarını hayatı boyunca kabul etmemiş ve arkasında tek eli ile taşıya bildiği küçük bir sepet dolusu dünyalığı bırakarak ölmüştür. "Kendi çıkarları için veya kendini büyük göstermek için böyle ifadeler kullanmıştır." demek insaftan uzaktır.

Bediüzzaman yaşantısı ve ortaya koyduğu ilmi hakikatlerle ve milyonlarca kişinin imanının kurtulmasına ettiği hizmetle zaten değerlidir zaten büyüktür, böyle ifadeler kullanması sadece hakikati beyan içindir.

"Bu eserin yazılması benim çalışmamdan ziyade bu zamanın insanlarına bir ikramı ilahi eseri olarak ve Resul-i Ekrem A.S.M. dersiyle ve talimiyle ve ondan aldığım feyz ile olmuştur" manasını

ifade etmiş. Bazen de bu manaya“ **bu eserler benim malım değil, yazmadım veya yazdırıldı** “ gibi ifadelerle işaret etmiştir. Bu ifadeler den peygamberlik manasını çıkaran hiçbir talebesi olmadığı halde “Bununla peygamberlik dava etmiştir diyenler” ise bu çirkin iftiranın mesuliyetinden ve neticesinden korkmalıdırlar.

Meselede delil getirdikleri ayet;

"Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için: «Bu Allah katındandır» diyenlere. Artık vay, elleriyle? yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına!" (Bakara suresi 79)

Bu ayeti kerime Yahudilerle ilgilidir ki Tevrat’a ekleme yapmışlardır. Buradaki muvazenesizliğe göre Bediüzzaman Kur’ana yeni ayetler eklemiş ve bunlar Allah’ın ayetleridir demiş olması gerekir ki böyle dehşetli bir iftirayı bence iddiacı bile dile getiremez. Ama muvazenesizliğiyle hata yapmıştır. Allah kelamı olan Tevrat la ilgili bu ayeti ilham konusun da kullanmış.Yapılan bu işin adı tahriftir.

Yahudiler ayette anlatıldığı gibi fırsat buldukları zamanlarda Tevrat’a eklemeler yapmışlar, fırsat bulamadıkları zamanlarda da **kasti olarak yanlış te’viller yaparak Tevrat’ı tahrif etmişlerdir**. (Ör: Yahudiler recm ayetini te’vil etmiş ve zenginleri kurtarmaya çalışmışlar.)

Arife işaret kâfi gelir. İnşaAllah iddiacı kendine Yahudileri örnek almamış yanılmıştır.

ÖR10: EBCED VE CİFİR İLMİ;

Nasılki Matematik, Fizik, Mantık gibi alet ilimleri İslamiyet’ten öncede var olan ilimlerdi. Bununla birlikte ayet ve hadislerin anlaşılmasında kullanıla gelen ilimlerdendir. Öylede ebced ve cifir ilmide İslamiyet’ten öncede var olan ve bazı kaynaklarda hz. Süleyman’ın veziri olan ve belkızın tahtını celb eden âlim Âsaf’a dayandırılan ve tarihte bir çok İslam âliminin kullandığı bir alet ilmidir.

Alet ilimler kur’an ı ve hadisi anlamaya yarayan ilimlere denir. Nasıl ki bir usta eline aldığı aletlerle sanatını icra eder ve mahareti nispetinde mükemmel eserler ortaya çıkar. Ama o işte ehil olmayan birinin eline aynı aletler verilse bu eseri yap denilse elbette garabet ve saçmalıktan başka bir şey çıkmaz.

Aynen öylede tarihte ehil olmayan bazı zatlar mantık ilmini kullanamadığından dolayı kur’an ı anlayayım derken bid’a ların çıkmasına sebep oldukları gibi cifir ilmini kullanan bazı naehiller de çıkmış (Hurufiler gibi) ve Kur’an ın sarih manalarını inkar ederek batini yorumlar yapmışlar mesela Kur’an da Namaz dan murat dua dır diyen Batıni fırkası ehli dalalet fırkalardan olmuştur.

Hem hayra hem şerre kullanılabilecek şeylerin faydasından vazgeçmeden fena yönleri ıslaha çalışılmalıdır.

Mesela silah asayiş görevindeki polis tarafından kullanılsa iyidir, katil tarafından kullanılsa kötüdür. Bıçak ekmek kesmekte kullanılsa iyidir, cinayette kullanılsa kötüdür. Kötüye kullana bilecek zatlar var diye silah ve bıçağı yasaklayamayız. Kullanılması caiz değil diyemeyiz.

****
Ek-3 EBCED VE CİFİR İLMİ NEDİR? adlı makaleden alıntıdır. Mesele mükemmel izah edilmiştir. Daha fazla bilgi isteyenler tamamını okusun.
****

Ebced ve Cifr İlminin Meşruluğuna Genel Bir Bakış

Kur'an-ı Kerim ve Hadislerin anlaşılması hususunda üç ana görüş oluşmuştur.

Birinci Görüş: Kur'an ve hadisin zahir ve sarih manasından başka; batını, işari ve remzi manası yoktur, anlamak konusunda herkes müsavidir. Kur'an gayet basit ve sadedir. Herkes tarafından anlaşılır. Müçtehitlere, alimlere, müfessirlere, belagatçılara lüzum yoktur. Teşbih ve temsil ifade eden ayet ve hadisler de zahiri üzere anlaşılır, aynı ile tatbik edilir, derler. Bu görüş hem Kuran'a, hem sünnete, hem de akıl ve mantığa aykırı bir görüştür. Bunun batıllığına işaret eden yüzlerce ayet ve hadisler vardır. Batıl zahiruyyun mezhebi buna örnek verilebilir. Bu gruba girenler genelde sosyal açıdan akli ve zihni melekeleri inkişaf etmemiş bedevi ve müptedi kesimlerdir. Psikolojik olarak daima bir karşı koyuş, dik başlı ve agresif bir hal içindelerdir. Tarihte harici ve vehhabi geleneği bu guruba somut örnek teşkil ederler. İbni Teymiyye'nin eserleri, tecsim ve teşbih ile ilgili fikirleri meseleye ışık tutar. Zaten en uç nokta olarak mücessime ve müşebbihe (Allah'ı cismanileştirmek ve mahlukata benzetme hareketi) mesleği bu zahiriyyun mezhebinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Ebcet ve cifir ilminin meşruluğunu kabullenmekte zorlananlar, ekserisi bu gurupta olanlardır. Tarihte tasavvuf ve tarikat mesleğini inkar edenler, işari ve manevi tefsirleri reddedenler, yine bunlardır. İslam aleminin meşhur alimleri bunları kabili hitap görmeyip, fazla ciddiye almamışlardır. Zaten bunların mesleği şiddet ve idraksizlik üzerine gider.

İkinci Görüş: Kur'an ve hadisleri tamamen anlaşılmaz görüp, hurufi ve batini manalar ile, zahir ve sarih manasını inciten ve anlaşılmasını belli zümrelere havale edip, avam insanın nasibini tamamen ortadan kaldıran batiniyyun mezhebidir. Bu mezhebe göre Kur'an, tamamen bir muammadır, kimse onun hakikatini idrak edemez. Ayet ve hadislerin sarih ve zahir ifadeleri tamamen semboldür. Onun gerçek manaları işaridir, deyip; emir ve yasakları bütünüyle inkar etmişlerdir. Mesela namaz için; insanın kalbi bir duası deyip, namazı kılmamalarıdır. Bu mezhebin sapkınlığı ve batıllığı zahirdir. Batıl Hurufilik akımı buna örnek olarak verilebilir. Ebcet ve cifir ilmini sui istimal edip ifrata kaçanlar ekseri bunlar olmuştur.

Üçüncü Görüş: Kuran ve hadisin zahir ve sarih manası asıl ve esas olmakla beraber, bunun yanında asıl ve esasa uygun olan işari, remzi ve batini manaları da vardır, diyenlerdir.
Asıl ve esas manalar herkesin anlayacağı sarih ve zahir manalardır. Ama işari ve batini manalar ilim ve kabiliyet ile idrak edilecek şeylerdir. Onun için Kur'an ve hadis idrak bakımından çok tabakalara ayrılan insanların hepsine hitap eder bir mahiyettedir. Hadis-i şerifte varid olduğu gibi, **her âyetin birer zâhir ve bâtın ve her zâhir ve bâtının birer had ve muttalaı ve her had ve muttalaın çok şücun ve gusunu vardır.** (İbni Hibban, Sahih 1:146; el-Münavî Feyzü'l-Kadîr, 3:54). Ulûm-u İslâmiye buna şahittir. Bu meratibin herbirinin birer derecesi, birer kıymeti, birer makamı vardır; temyiz lâzımdır. Lâkin tezahum yoktur.(Muhakemat)

Bu hadisin de işaret ettiği gibi, **Kuran ayetleri sadece zahir manasından ibaret değildir, onun çok manaları vardır. Bir kısmı işari ,bir kısmı remzi, bir kısmı ebcet ve cifir ile anlaşılacak mahiyettedir. Burada, sadece uyulması gereken; Kuran ve hadislere remzi ve işari mana verilirken, Kuran ve Hadisin sarih, zahiri ve genel hatlarına zarar verip, incitilmemesidir.** Ehli sünnet alimlerince **yazılmış yüz binlerce lafzi, manevi ve işari tefsirler buna örnek olarak gösterilebilir.** Kuran ve hadisleri en sağlıklı ve istikametli anlayan ve sonraki nesillere aktaran bu orta yol olan ehli sünnet ekolüdür. Ebcet ve cifir ilminin istikamet üzerine kullanılmasına karşı çıkmamışlardır. Birçok ehli sünnet alimleri de ebcet ve cifir ilmini eserlerinde kullanmıştır. Deliller bahsinde örnekleri ile izah edilecektir.

Kur'ân'ın her kelimesi ve kelimelerdeki her bir harf Allah'ın ilim ve iradesiyle, bilhassa belli maksatlar ve manalarla seçilmiştir. Her harfin yerine göre özel bir vazifesi vardır. Allah'ın ilmi, ezeli ve ebedi olmasından, onun kurmuş olduğu cümle ve kelimeler harf ve virgülüne kadar mana ve hikmet içerir. Fuzuli ve kışır kelimeler bulunmaz, her yönü ile manidardır. Ama bu etraflı ve geniş manaları sıradan ve avam insanlar her yönü ile idrak edemezler. Ancak ehil olan zatlar, bu hikmet ve manaları tahric edebilirler. Kimi zatlar ilmi kuvveti ile, kimi zatlar kalbi kuvveti ile, kimileri de Allah'ın inayeti ile vehbi bir tarzda Kuran ve hadisin o geniş ve ince manalarını keşif ile tespit ediyorlar. İnsanların hepsini anlayış, idrak ve hissediş bakımından aynı ve eşit görmek ucuz komünist edebiyatıdır. Hem fıtrata hem sosyoloji ilmine hem de realiteye aykırı bir tutumdur. Onun için Kuran ve hadisleri sadece zahiri lafzına indirgeyip, diğer ince ve latif remzi manalarını ve onu anlamakta ehil olan mütehassıs zatları istihfaf edip inkar etmek, hamakat örneğidir.

Ebced ve Cifr İlminin Meşruluğu ve delilleri

Delillere Genel Bir Bakış

İslam fıkhında genel bir kaide olan "Eşya da asıl olan ibahattir" hükmü meselemizi gayet güzel izah edip açıklığa kavuşturuyor. Yani eşya asıl ve esas itibari ile helaldir, ta ki haram olduğuna dair bir ayet ,bir hadis veya icma-ı ümmet bulunmasın. Yani haramlılığına dair bir ayet bir hadis bir icma-ı ümmet yoksa, her şey helaldir. Bu genel kaide ışığında bakıldığında ebced ve cifir ilminin haram olduğuna dair hiçbir delil olmadığına göre, helal olduğu sabit oluyor. Şayet böyle olmamış olsa, bugün beşeri ilimlerin hepsi haram olması gerekirdi. İmam Gazzali mantık ilmini İslam ilimleri içine dahil etti diye bir çok cahil, karşı çıkmıştı. Ancak daha sonra İslam ilimlerinin vazgeçilmez bir alet ilmi oldu ve çok hizmet etti.

İslam ve Kur'an, geçmiş dinlerin ve kültürlerin olumlu ve hak olan yönlerini tasdik eder, olumsuz ve batıl olan yönlerini ise tashih eder. Mutlak olarak geçmişi silip atmaz. Zira beşeriyette tekamül ve teraküm tedrici olarak gelişir. Her dönem ve mekan bir katkı sağlar. Sonraki dönemler de o katkılara katkı yaparak gelişirler. Böyle olunca, ebced ve cifir ilminin eski din ve medeniyetlerden İslam'a intikal etmesi İslamiyet ile çelişmez. Önemli olan bu gibi ilimlerin İslam ruhu ve özü ile çakışıp çelişmemesidir. Yani farklı medeniyet ve kültürlerden İslam'a intikal eden her şeye kötü ve batıl demek yanlış bir tutumdur. Mesela alet ilimlerden olan mantık, matematik, vs gibi ilimler hep yabancı kökenli ilim dallarıdır. Ama şimdi İslami ilimler içinde vazgeçilmez birer alet ilmidirler. Onun için ebced ve cifir ilminin Yahudi ve Hıristiyan menşeli olmasını hata ve yanlış gibi lanse etmek, ilmi bir tutarsızlıktır. Sonuçta Yahudilik ve Hıristiyanlık şimdiki hali ile muharref olabilir ama köken itibari ile onlar da semavi dinlerdi. İmam Bûni, Şems-ül Maarif adlı eserinde bu ilmin aslının Süleyman Aleyhisselâm'ın veziri ve celb ilmi âlimi Asaf bin Berhiya'ya dayandığını kaydetmiş.

Ebced ve cifir ilmi bir alet ilmidir. Tarihçiler, edebiyatçılar, alimler, arifler tarafından da kullanılıp bir şekil verilmiştir. Yoksa tarihte sadece İbn-i Arabi hazretlerine has bir muamma, bir sır değildir. Geçmişte bu ilmin mutemet alimler tarafından kullanılıp şöhret bulması bu ilmi acayiplikten kurtarır.

İslam'da bir şeyin meşruluğunun ve ya haramlılığının usulü ve tarzı bellidir. Bunun dışında söylenen laflar lafı güzaftır. Bir şeyin haram olup yasaklanması için İslamda şu üç delilden biri ile yasaklanması gerekir.

Birinci olarak Kur'an'nın sarih ve muhkem bir ayeti ile yasaklanmasıdır. Şayet ayet mana bakımından sarih ve muhkem değilse, yani yoruma açık ve içtihada elverişli ise, haramlılığı düşer. Fihi nazarun olur.

İkinci olarak, Peygamber efendimizin sahih ve açık bir hadisi ile men edilmiş olması gerekir. Burada da mananın açık, senedin sahih olması gereklidir. Zira İslam'da haram ve helale konu olan ayet ve hadislerin muhkem olma şartı vardır.

Üçüncü olarak, İslam alimlerinin ittifak ile o şeye haram demesi gerekir. Bu delil de derece bakımından Şeriatta Ayet ve Hadisten sonra gelir. Bu delili destekleyen ayet ve hadisler fıkıh ve usul kitaplarında teferruatı ile beyan edilmiş.

Öyle ise ebced ve cifir ilminin bu üç delilden hangisi ile açık ve net bir şekilde yasaklandığını ebced ve cifir ilmini haram sayanlar göstermeleri gerekir. Zira müddei iddiasını ispat ile mükelleftir. Ama helal olan bir şeyin ispatı gerekmez. Yukarda da denildiği gibi eşyada asıl olan helal olma halidir. Öyle ise Ebced ve cifir ilminin haramlılığına dair bir muhkem ayet ve hadis gösterilemiyorsa, helalliği sabit olur.

****

Kısacası; Ebced ilminde ayetin sarih manasına ters düşmeden işari ve remzi manaları keşfetmek esastır. Ebced ilmi ehlinin elinde iken kur'anın esrarını açmaya ve mucizevî yönünü ispat etmeye yarayan bir ilimdir. Bediüzzaman da bu ilimi maharetle kullanmıştır.

Ebced ilmi başta İmam-ı Ali (R.A.), İmam-ı Ca'fer-i Sâdık, Muhyiddin-i Arabî olmak üzere İmam-ı Gazalî'ler, Şa'ranî'ler, Şeyh Ahmed-i Bunî'ler, Bayezid-i Bistamî'ler, İmam-ı Rabbanî'ler, Davud bin Ömer El-Antakî'ler gibi büyük alimler tarafından kabul edilmiş ve kullanılmıştır.

Ebced ilmi hakkında ayrıntılı bilgi ve örnekleri içeren bir makale ile Bu konu da Bediüzzaman'a yapılan itirazları cevaplayan makaleler ektedir müracaat edebilirsiniz.

Ör11: **NUR TALEBELERİ İMANLA KABRE GİRER MEVZUSU**;

Bu mevzu kasıtlı olarak çarpıtılmıştır kanaatindeyim, çünkü Bediüzzaman bu meseleyi izah etmiş ve deliller sunmuştur. İsteyen bu mevzunun izahını okuyabilir

Biz sadece birinci delile bakalım;

İman-ı tahkikî ilmelyakînden hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selbedilmeyeceğine ehl-i keşf ve tahkik hükmetmişler ve demişler ki: Sekerat vaktinde şeytan vesvesesiyle ancak akla şübheler verip tereddüde düşürebilir. Bu nevi iman-ı tahkikî ise yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırra, hem öyle letaife sirayet ediyor, kökleşiyor ki, şeytanın eli o yerlere yetişemiyor; öylelerin imanı zevalden mahfuz kalıyor…Kastamonu Lahikası (18)

Kısa bir izahı;

"Nur risaleleri iman hakikatlerinin izah ve ispatı olduğundan onu okuyanlar şüphe ve vesveselerden kurtulurlar ve sağlam, sarsılmaz bir imanı yani tahkiki imanı kazanırlar. Bu meselede âlimler ittifak edip demiş ki Tahkiki bir imana sahip olan kişinin imanını şeytan sekereatta (ölüm anı) çalamaz, çünkü bu tarzda kuvvetli iman yalnız akılda kalmaz kalp, ruh, sır gibi insanın bütün latifelerine işler. Şeytan sekeratta yalnız akla şüpheler, vesveseler verebilir buralara müdahale edemez. Böylelerin imanı mahfuz kalır".
Yani kuru kuruya Nur Talebeleri imanla kabre girer diye dava etmiyor. Ya, bu eserlerde imani mevzuların izah ve ispatını okuyup anlayan zatlar **şüphe ve vesveselerden kurtulur ve sağlam bir imana sahip olur**. Böyle sağlam iman sahibi kimseler de **imansız kabre girmezler inşaAllah** diyor.

ÖR12: SEYRANİ BEDİÜZZAMANA İTİRAZ ETMİŞ;

Bediüzzaman 1929 senesinde Kur'anın tamamen yasaklanacağı ve camilerde artık yeni hazırlatılan mealinin okutturulacağını haberini alınca. Bu meselede Kur'anı mudaafa etmek için talebeleriyle istişare etmiş ve kur'an yazmaya başlama mevzusunu onlara sormuş. Bütün talebeleri bu mevzuda üstadla aynı kanaatte olduklarını ifade etmiş bir tek Seyrani (gerçek adı seyrani değil Isparta da seyrani adındaki caminin imamı olduğundan Seyrani deniyor) bu fikre itiraz etmiş çünkü o sıralar meşhur olan cinler vasıtasıyla define arama konusuyla ilgilendiğinden vazife almak istememiş. Vazife almaktan kaçtığı için tokat yemiş vesaire.... Hadise bundan ibaret olduğu halde ve bu mesele Bediüzzamanla ilgili birçok kitap da (örnek bknz Son Şahitler, Necmettin ŞAHİNER,Timaş yayın) şahitlerin dilinden nakledildiği halde mesele araştırılmadan ne kadar çarpıtılmış hayret ettim.

Ör13: CELCELUTİYE VE ERCÜZE KASİDELERİ, SEKİNE MEVZUSU;

Öncelikle geçmiş asırlarda yaşamış meşhur zatların eserleri günümüze kadar gelmiştir. Bu eserler senetsiz olarak nakledilmelerine rağmen makbuldürler. Kaldı ki Hz. Ali gibi bir İslam kahramanı ve ümmet tarafından "ilmin kapısı olarak" görülen bir zatın eserleri sıhhatına dikkat edilerek pek çok farklı kaynakla nakledilmiştir. Bugün pek çok kitapta da geçmektedir. Bediüzzaman ise bu kasidenin kaynağını, Bayezid müderrislerinden Ahmet Ziyaeddin Gümüşhanevi'nin Mecmuatul Ahzap kitabı olarak göstermiştir (Şazeli Cildi Sayfa 499–531).Yine aynı kitapta İman Gazalinin Celcelutiye şerhi de mevcuttur. (Aynı cild sayfa 508)

Gayb Mevzusu: Peygamber efendimize gelen her vahy Kur'an değildir. Peygamber efendimize birçok hakikatler vahy yoluyla öğretilmiştir.

Örneğin ahir zaman ve kıyamet alametleri diye bilinen pek çok hadis vardır ki aslında bunlar ayetlerde geçmez. Ama gaybi olan hadiseleri haber verir.

Benzer şekilde zımni vahy denilen hadis-i kudsiler vardır ki bu hadislerde manası vahiyle gelmiş ama cümlesi-lafzı Resulullah'a ait hadisleri oluşturur.

Bir başka meşhur örnek Allahresulu' nun Hz. Huzeyfe ye medinedeki munafıkların isimlerini tektek bildirmesidir ki onların kalplerini bilen Allah bu kişileri onlara karşı temkinli olması için Resulullah'a bildirmiş oda Huzeyfe ye haber vermiş.

Başka bir örnek Hz. Aişe ve Hz. Zübeyir ile harb edeceğini ama haklı olduğunu Hz. Ali ye bildirmiş. Hem muaviye ile olan harbini hem de hariciler hadisesini bu fitneler içerisinde metanetini kaybetmemesi için Hz. Ali ye haber vermiştir. Bu meşhur örnekler gibi hadis ilmini bilenler yanında daha pek çok gaybi haberler vardır.

Bu örneklerden anlıyoruz Resulullah a gerek kendi zamanındaki gerek gelecek zamanlardaki, bir kısım gaybi meseleler bildirilmiştir. Oda bu meseleleri hususi olarak bazı sahabelere haber vermiş. Nitekim Hz. Huzeyfe'ye bildirdiği munafikları bir başkasına söylemediği gibi hususi bazı konuları da Hz. Ali ye bildir miştir.

Hazret-i İmam-ı Ali (r.a) der ki "**Ben Ebü-l Kasım'ın (Resulullah'ın) ağzından her işittiğimi size söyler, ifşa edersem, sizler benim yanımdan ayrıldığınızda "Ali yalancıların yalancısı, fâsıkların fâsıkıdır diyeceksiniz."** (Ruh-ul Beyan, Bursevi, cilt 4. sahife 270) Demek ki sırlı ve mahrem bazı mevzular vardır.

Resulullah "Ben ilmin şehriysem Ali de kapısıdır" diye buyurduğu Hz. Ali ye de gaybi bazı hadiseleri haber vermiştir. Hz. Ali de gelecek asırlarda olacak bazı dehşetli hadiseleri o zamanda bu fitnelerle mücadele edenlere **bir teselli ve kuvve-i maneviye (manevi destek)** olması için manası yalnız ehlinin eline geçince anlaşılacak şifreli bir mektup gibi kasidelerinde yazmıştır. Bu asırda Bediüzzaman bu kasidedeki şifreyi açmış ve bununla idam talebiyle yargılandıkları mahkemelerde talebelerine müjde ve teselliler vermiş, **korkmayın demiştir**. "İmam-ı Ali gibi bir İslam kahramanın asırlar ötesinden gönderdiği bu mektuplarda sizden ve mücadelenizden bahsetmiş…"

Kaldı ki bu kasidelerdeki gerçekler tarih tarafından tasdik edilmiştir; bunlar nasıl olur da hurafe olabilir?

Nitekim, Hz. Ali (ra) tarafından meşhur Ercuze kasidesinde "Dokuz karn sonra (o günün ıstılahında, karn 60 yıldır), şark kavimleri, Arab üzerine hücum edecek, galebe edip hayvan gibi Arab'ı kesecek. Bunlar, öyle müthiş fitneler, musibetler ki, en karanlık geceden daha ziyade karanlık olacak." Abbasî devletinin başına gelen yıkım felaketine işaret etmiştir.

"1348/1928" tarihinde İslam harflerinin kaldırılıp yerine Latin harflerinin konulacağına -sarahate yakın bir tarzda- işaret etmiştir.(bk. Şeyh Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevî, Memuatü'l-ahazab/şazelî cildi, s. 590). İşte Hz. Ali (ra) kendisinden yaklaşık 500 sene sonra meydana gelen Cengiz-Hülagu fitnesinden bahsettiği gibi, on üç asır sonra meydana gelen Kur'an harflerinin kaldırılacağına dair gaybî haber vermiştir. (Bu konu için bk.18. lem'a)

Bence mesele çok açıktır görememek basiretsizliktir. Bu mesele de Allah tan başka kimsenin gaybı bilemeyeceğine dair ayetleri bu iddialara delil göstermek anlamsızdır. **Hiç kimse Allah'ın vahiy yoluyla bildirdiği bu hadiseleri Resulullahın veya onun vasıtasıyla hz.Ali nin veya onunda vasıtasıyla Bediüzzamanın kendi bizzat bunu bildiğini ve böylelikle Allah tan başkalarının da Gaybı bildiğini**

falan iddia etmiyor. Böyle bir iddiada bulunan ancak ahmaklığını ilan eder, akli dengesi yerinde ise küfre girer.

SEKİNE MEVZUSU;

Sekine; Ercüze adındaki kaside içinde geçen bir duadır. 1. cümlesi Besmele, 2.cümlesi Allah'ın altı ismi 3. Talak 7, 4. Ta-Ha 111, 5. Hadid 9, 6. Nisa 16 , 7. Nisa 23, 8. Nisa 149, 9. Nisa 58, 10. Ahzab 1, 11. Nisa 1, 12. Fetih 1, 13. Fetih 3, 14. Maide 56, 15. Şura 19'da, 16. Lokman 26, 17. Tevbe 129, 18. Al-i İmran 173, 19. Enbiya 103, 20. Fatiha 5, 21. Saffat 182 olmak üzere, belirtilen sırayla okunan ayetlerdir. 19 harfli besmele, ardından harfleri toplamı 19 olan Allah'ın 6 ismi ve ardından her biri 19 harfli olan 19 ayetin 19 defa okunması şeklinde bir terkipdir. Bir dua dır. **Bu yönünden dolayı okunmasına itiraz edecek olan Kur'anı okumaya itiraz etmiş olur.**

Allah'ın altı ismine izah: "Ferd, Hayy, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs". Bu isimlerin biri veya hepsi birden ismi Azam dır. İsmi Azam Allah'ın isimlerinden bir isimdir ki o isimle Allah'tan istenildiğinde Allah kulunu geri çevirmez.

Sekine güven ve kalp huzuru manasına gelir ki ayette **"Mü'minlerin kalplerine, imanlarına iman katıp-arttırsınlar diye, Sekine(güven duygusu ve huzur) indiren O'dur.**" (Fetih Suresi, 4) şeklinde geçer.

İtiraz edilen nokta okunması değil rivayet şeklidir.

"Hz. Ali ye vahiy geldiği iddiası" Bir defa Bediüzzaman Hz. Ali ye vahiy geldiğini söylemiyor. Bunu iddiacı öyle anlıyor veya kasıtlı olarak öyle göstermeye çalışıyor.

İmamı Gazali bu hususu açıklamıştır**: "Onlar vahiyle Peygambere (a.s.m.) nazil olduğu vakit, İmam-ı Ali'ye (r.a.) emretti, "Yaz"; o da yazdı, sonra nazmetti.(yani kasidede geçen dua haline getirdi.)"**(Risale-i nur,Şualar:635) meseleyi Bediüzzaman naklettiğine göre o da imam Gazali ile aynı görüştedir.

Konuyu özetlemek gerekirse; Cebrail (AS) Peygamberimize bu altı İsm-i Azamlı duayı vahiy ile getirmiş ve murad-ı ilahinin(Allah'ın dilemesi, irade etmesi anlamına gelir) İlim Şehrinin Anahtarı olan Hz.Alinin bu duayı nazmetmesi olduğunu bildirmiş. Peygamber Efendimiz de Hz.Ali'ye(ki aynı zamanda vahiy katiplerindendir) bu Sekine duasını **yazdırmış ve bunu nazmet** diye buyurmuştur. (yani Kaside de ki dua şekline getir). Murad-ı İlahi , nazmetme işini Hz.Ali'nin yapmasını istediğinden, Bediüzzaman "Hz. Ali'nin (r.a.) kucağına düşmüş" şeklinde veciz bir ifade kullanmıştır.

Şayet itiraz Cebrail'i(AS) görme mevzusu ise başta Hz.Aişe, Hazret-i Ömer, İbni Abbas, Üsame bin Zeyd, Ümmü Seleme, Sa'd ibni Ebî Vakkas gibi pek çok Sahabe, Cebrail (AS)'ı Dıhye veya bir süvari veya başka şekillerde gördüklerini ifade etimişlerdir.

Hem farz edelim ki Bediüzzaman Cebrail'in bizzat Hz. Ali ile konuştuğunu ve İsmi azamı ona bildirdiğini söylüyor. Bu çok garip bir şey değil ki çünkü bunun numunesi Kur'an da var.

"Sonra ailesiyle kendisi arasına bir perde koymuştu. Biz ona meleğimiz (Cebrail)i gönderdik de ona tam bir insan şeklinde göründü.

- Meryem: "Ben senden Rahmân (olan Allah) a sığınırım. Eğer Allah'dan korkuyorsan (dokunma bana)" dedi.

- Melek: "Ben, sana temiz bir oğlan bağışlamak için, Rabbinin gönderdiği bir elçiyim" dedi.

-Meryem: "Benim nasıl çocuğum olabilir? Bana hiçbir insan dokunmamıştır. Ben iffetsiz de değilim" dedi.

- Melek: "Bu, dediğin gibidir. Ancak Rabbin buyurdu ki: Bu (babasız çocuk vermek), bana pek kolaydır. Hem biz onu nezdimizden insanlara bir mucize ve rahmet kılacağız. Hem, bu önceden (ezelde) kararlaştırılmış bir iştir." dedi.” (Meryem 17-21)

Bu iddialarla Bediüzzaman’a saldıranlar güya kendilerinin Kur’an “-cı “olduğunu söylüyor. Tek kaynak olarak Kur’anı görürüz diyorlar. Ama Kur’anı ne kadar anlıyorlar. Nasıl anlıyorlar. Ortada !

Bence onlar **“kafacı”.** Çünkü kendi fikirlerini Kur’ana uydurmuyorlar, Kur’anı kendi fikirlerine uyduruyorlar. Önce bir mesele ile ilgili yaram yamalak bir şeyler duyuyor. Sonra bu yarım bilgi ile **vehme** kapılıyorlar. Sonra şeytanın vesvesesine kapılıp işi kafalarında kurguluyorlar. Sonra “**ham fikirli**” olduklarından bu **vehim ve kurgu**, hiç akıl etmeden **fikre** dönüşüyor. Sonra Kafalarında oluşturdukları bu fikir ile ilgili delil arıyorlar. Güya Kur’an “-cı” olduklarından hemen (Âlim edasıyla) Kur’ana bakıyorlar. Hangi konu ile ilgili olup olmadığına bakmadan, öncesini-sonrasını görmeden, kafalarında tasarladıkları fikirle uyuştuğunu sandıkları bir ayet buldular mı. Artık bu fikir nerdeyse onlarda iman haline geliyor. İnatçı (ve birazda enaniyetli) olduklarından kolay kolay bu fikirden dönmeleri mümkün olmuyor. Ne diyeyim! Allah insaf versin. Sıratı müstakime hidayet etsin.Âmin.

ÖR14: CEVŞEN MEVZUSU;

Cevşen nedir ?

Cevşen toplam 100 babdan oluşur her babında da Allah’ın 10 ismi okunur.“Ya Rabbi ! Şu güzel isimlerinin hürmetine senden istiyor, sana yalvarıyorum” diye başlar ve her bab “Allahumm ecirna/neccina/halisna minennar” Yani “Allahım bizi Cehennem ateşinden kurtar/muhafaza et / koru” şeklinde biten bir duadır.

"En güzel isimler Allah'ındır.O'na o isimlerle dua edin..." (Araf 7/180) ayetinde belirtildiği gibi Allah’ın güzel isimlerini zikretmek ve bu isimlerle dua etmek teşvik edilen bir dua şeklidir. **Bu duayı okumak kötü dür, mekruhtur veya haramdır diyen hiçbir kimse yoktur.** Meselenin bu yönünde “Yani okunmasında bir zarar olmayan güzel bir dua olduğu yönünde” bir nevi ittifak vardır.

İhtilaf edilen nokta; Cevşen’in kaynağı ve burada iddia edilen muska olarak boyna takılması vb. haller.

Öncelikle Bediüzzaman hazretleri bu duayı okumuş ve talebelerine okumayı tavsiye etmiştir. Hiçbir talebesine boynuna takmayı tavsiye ettiğine dair bir rivayet yoktur. Bu iddiayı sahibine iade ediyorum.

Her ne kadar Cevşen bazı kimselerin ifadesine göre bir vefktir. Özellikle Osmanlıda padişahlar tarafından kullanımı meşhur olan vefkleri, üzerinde taşıyan kişiye bir kısım ruhanilerin huddamlık (hizmetçilik) yaptığını bu işi savunanlar ifade ediyorlarsa da madem Bediüzzaman takmamış ve takılmasını da tavsiye etmemiş o zaman bu tartışmanın tarafı değiliz.

Cevşen’in kaynağı mevzusu;

Asıl tartışma Cevşen’in kaynağı ve hadis olup olmadığı yönündedir. Ehlisünnet kaynaklarında hadis olduğuna dair sahih bir rivayet görülememekle birlikte Şia kaynaklarında hadis olarak geçmektedir. Hz. Ali’nin torunu Zeynel Abidin (r.a.) den rivayet edilmiştir. Bu kaynaklarda bu Cevşen duasını okumak ve taşımak övülmektedir hatta bunu okuyan veya taşıyanın depremlerden, yangınlardan ve benzeri afetlerden korunacağına dair rivayetlerle okuyan kişinin kazanacağı büyük sevap ve mertebeler sayılmaktadır. Bu nedenle şuanda İran da Şiiler tarafından okunan çok meşhur bir duadır.(Bediüzzaman bu konuda bir

tashih yapmış anlatılan bu yüksek makamlar ve sevapları herkesin alamayacağını belki sadece peygamber efendimize verilen bu sevaplarla ilgili ifadeleri gören bazı kimselerin inkâr edebileceğine binaen bu rivayetleri Cevşen'in başından kaldırtmıştır.)

Bu dua gibi pek çok şia kaynaklı rivayete mesafeli bakılmaktadır. Hâlbuki pek çok hadis şia kaynaklarında geçtiği haliyle Buhari ve Muslim gibi en güvenilir kaynaklarda da geçmektedir. Şia kaynaklı pek çok uydurma hadis olduğu doğrudur ama aynı şekilde ehlisünnet kaynaklıda pek çok uydurma hadis vardır. Geçmişte Emevi ve Abbasi dönemlerinde Şia ya karşı düşmanlık devlet politikası olduğu ve bu mesafeli bakışta sebeplerden biride bu politika olduğu bir gerçektir. Hatta bu politika o seviyedeydi ki İmam Azam ve İmam Şafi gibi zatlar âlibeyte olan muhabbetlerinden dolayı Şia olduğu ithamlarına maruz kalmışlar. Hatta İmamı Âzam zindana atılmış ve bazı rivayetlerde zehirlenerek öldürülmüştür. Bu nedenle Şia dan gelen her hadisi sırf Şia dan geliyor diye hemen reddetmek doğru değildir.

İmam-ı Suyutî "Sened-ü Musafaha" Risalesi Mukaddemesinde, mukarrer bir hadîs kaidesi olarak yazdığı şu düsturu göz önünde bulundurmalıdır:
"**Senedi bulunmayan hadîsler görülürse, eğer o hadîs, usûl-u İslâmiyeye zıd, akla münafi ve ayrıca da sair sahih hadîslere muhalif ise, o zaman mevzuluğuna hükmedilebilir. Eğer bu şartlar yoksa o hadîs bir tarafa bırakılır ve ilişilmez**." İşte, bu hadîs kaidesine göre, Cevşeni ölçtüğümüz zaman, kaidedeki menfi üç kaziyeden hiçbirisinin Cevşen'de bulunmadığını görmekteyiz.

Cevşen mevzusu ne akaide dairdir ne hukuka dair bir mevzudur. Bir duadır ve ancak fazilete dair bir mevzudur. **"Zayıf hadislerle fazilete dair sahalarda, Kur'an ve Sünnet'in ruhuna muhalif olmadığı sürece amel edilebilir"** hadis ilminde bir kaidedir. Cevşen duası bahsedildiği gibi değil Kur'anın ruhuna muhalif olmak ayetle teşvik edilen bir dua şeklidir. Hem bu hadis Şia da âlibeyt İmamlarından mutevatir denilen kuvvetli bir senetle rivayet edilmiş. Şiadan geldiği için biz zayıf nazarıyla bile baksak yinede amel edilebilir.

Bayezid müderrislerinden Ahmet Ziyaeddin Gümüşhanevi Mecmuatul Ahzap adlı kitabin da bu Cevşen duasına da yer vermiştir. Osmanlı döneminde ehli sünnet ekolünün muhafazasına gösterilen ciddi hassasiyet ve gerektiğinde kitabın bastırılmasına izin vermeyecek bir irade zamanında başkentte hem de meşhur bir medrese müderrisi bunu basıyor ve hiçbir tepki almıyorsa "sükût ikrar dan dır" kaidesiyle denir ki "o zaman alimleri bu eseri kabul etmişler, karşı çıkmamışlardır."

Hem aynı Osmanlı döneminde "Mahrec" denilen en yüksek ilmi payeye layık görülen, hem en yüksek dini kurum olan "Dâr-ul hikmet-i islamiyede" Elmalılı Hamdi Yazır, Ömer Nasuhi Bilmen, İsmail Hakkı ve M. Akif gibi Osmanlının son dönem âlimleriyle birlikte vazife alan, yazdığı eserlerden milyonlar insanın istifade ettiği bir zat olan Bediüzzaman okumuş ve tavsiye etmiş ise sevenleri ve Talebeleri de ona itimaden okuyabilirler.

Cevşen'in okunmasına itiraz edilecek hiçbir ilmi ve mantıki dayanak yoktur, itiraz eden ancak inatla karşı çıkar zaten böylesine karşı cevap "Sükûttur". Bununla birlikte; dileyen okur, dileyen okumaz.

ÖR15: SAİD NURSİ CEVŞEN'İ PUTLAŞTIRMIŞ VE ONA KUTSİYET ATFETMİŞ İDDİASI

Yine Cevşen konusu ile ilgili Bediüzzaman Afyon/Emirdağ'ında iken zehirlenince Cevşen duasının okuduğunu ve bu duanın tesiriyle iyileştiğini ifade eden cümlesine "**Münafık düşmanlarımın maddi ve manevi zehirlerine karşı gerçi Cevşen ve Evrad-ı Kudsiye-i Şah-ı Nakşibend beni ölüm tehlikesinden, belki yirmi defa kudsiyetleriyle kurtardılar**…" (Emirdağ Lah. Sayfa 255)

İtiraz edilerek deniliyor ki "Said Nursi Cevşen'i putlaştırmış ve ona kutsiyet atfetmiş ve böylelikle Allah'a ortak koşmuş" (yani şirke girmiş müşrik olmuştur)

Bediüzzaman bu duanın Cebrail (a.s) vasıtasıyla Peygamber efendimize geldiğini ve Cebrail (A.S)'ın "Zırhı çıkar bunu oku dediği.." rivayeti hadis diye kabul etmiştir. Haydi, varsayalım Bediüzzaman Şia kaynaklarında geçen bu hadise itimad etmekle hata etmiş. O zaman burada ilmi bir hata yapılmış olur.

Hem bu duayı okuduğu ve tesiriyle iyileştiğini ifade ettiği için müşrik ilan edilmenin mantığını ben hakikaten anlayamıyorum. Hiç kimsenin **haramdır veya mekruhtur** dahi diyemediği bir dua için, **okuyan müşrik olur dinden çıkar** diye hüküm koyabilmek için ahmak olmanın yetmeyeceği kanaatindeyim. Böyle bir ifadeden dolayı birini müşrik ilan etmenin ne kadar akıldan mantıktan ve insaftan uzak olduğunu varın siz takdir buyurun.

ÖR16; RÜYALAR MEVZUSU;

Risale-i nur da geçen bazı talebelerin içinde hazreti peygamberin de olduğu rüyalarına itiraz edilmiş, bu fırsatla da sahih rüyaların varlığını çaktırmadan yalanlamaya çalışılmıştır. Hâlbuki peygamber efendimizin pek çok meşhur rüyası var mesela Uhud savaşının öncesinde bir kısım sahabeleri kaybedeceği manasına gelen rüya veya hudeybiye anlaşması dönüşü Mekke'nin fethini gördüğü ve fetih süresinde de" lakad sadekalllahu resulehu rü'ya " diye bahsedilen ve tasdik edilen rüya meşhurdur. Aynı zamanda peygamber efendimizin sabah namazından sonra "Sizden biriniz dün akşam rü'ya gördü mü?" diye sorup tabir ettiği ru'yalar da çoktur.

Bu konu da Peygamber efendimiz şöyle buyurmuştur; Ebu Hureyre(r.a) anlatıyor: Resulullah(a.s.v) buyurdular ki: **"Rü'ya üç kısımdır: Biri Allah'tan bir müjdedir(Rüyayı sadıka). Biri nefsin konuşmasıdır(kişinin uyanıkken kafasını meşgul ettiği şeyler). Biri de âdemoğlunu üzmek için şeytandan gelen korkulardır(Hulm)." (Kütüb-ü Sitte 7129)**

Yine peygamber efendimizin içinde geçtiği rüyaların sahih olduğu da meşhur rivayetlerle sabittir.

"Beni rüyada gören, gerçekten beni görmüştür. Çünkü şeytan benim şeklime giremez." [Muslim,ruya,10]

"**Her kim ru'yâsında beni görürse, muhakkak o, beni görmüştür. Çünkü şeytân benim kılığımla hayâle giremez. Mü'minin ru'yâsı, nübüvvetin kırkaltı cüz'ünden bir cüz'dür**" (Buhari, rüya,13)

Hal böyleyken sadık rüyaların varlığını çaktırmadan reddetmeye çalışmayı ancak insanların dini konulardaki bilgisizliğinden aldıkları bir cüret olarak görüyorum.

Bu iddiaları ortaya atan kişilerin maskesini düşürmek için bir örnek: İddiada argüman olarak kullanılan hadisler ve gerçek rivayet şekilleri –istedikleri manaya çekebilmek için cımbızla cümleleri çekmişler sadece koyu yazılmış kısımları vermişler;

Avf bin Mâlik (el-Eşcaî) (R.A)'den rivayet edildiğine göre «Şüphesiz, rü'ya üç çeşittir: Bâzı rü'yalar, insan oğlunu üzmek İçin şeytan tarafından (kalbe sokulan) korkulardır. **Rü'yalann bir kısmı İnsanın uyanık iken arzulayıp azmettiği, sonra da uykusunda gördüğü şeydir.** Rü'yaların bâzısı da peygamberliğin kırk altı parçasından bir parça olan rü'yadır», buyurdu, demiştir. (İbni mace, Rüya,3907)

Görüldüğü gibi ibni mace' de geçen hadis rivayetinin orijinali sadık rüyaların varlığını tasdik etmekte hatta bu nevin peygamberliğin 46 parçasından bir parçası olduğu ifade edilmektedir.

“Zaman yaklaşınca müslümanın rü'yası hemen hemen yanlış çıkmayacaktır. Sîzin en doğru rü'ya göreniniz, en doğru söyleyeninizdir. Hem müslümanın rü'yası Peygamberliğin kırkbeş cüz'ünden bîr cüz'dür**. Rü'ya üç kısımdır** : Biri sâlih rü'ya olup Allah'dan müjdedir, diğeri şeytanın verdiği üzüntüdür. **Üçüncüsü kişinin kendi kendine konuştuğu şeylerdendir.** Biriniz hoşlanmadığı bir şey görürse hemen kalkîp namaz kılmalı, onu kimseye söylememelidir.” (Müslim,Rüya,6)

Görüldüğü gibi Müslim hadisinde de aynı şekilde zaman yaklaştıkça (yani kıyamet zamanı yaklaştıkça) sahih rüyaların artacağı ifade edilmektedir. Yine bu hadiste ibni mace hadisine benzer şekilde Müslümanların gördüğü sahih rüyaların peygamberliğin 45 parçasından bir parçası olarak ifade edilmektedir.

Bu iki örnekte gördüğünüz gibi yalan ve iftiralarını doğru çıkarmak için hadislerin manasını tahrif etme ve hakikatleri işlerine gelecek şekilde ketmetmek yoluna gitmişlerdir ki bu vasıftaki yani ağızlarını eğip-bükerek konuşan yani işlerine geleni söyleyip işlerine gelmeyeni söylemeyen yahudi âlimlerini Kur’an şiddetli tehdit etmiştir.

Arife işaret kâfi olduğundan ve Risale-i nur meslegi “Nezihane, Nazikane, Kavli leyyin” oldugundan buradaki bazı ifadeleri kaldırıyorum…

Dilerim nefislerine uyarak ve Bediüzzamanı insanların nazarında çürütmek hırslarından istifade eden Şeytanın ilkaatıyla yaptıkları bu yanlıştan en kısa sürede dönerler.

Ör17: DEPREMLERLE İLGİLİ MEVZU;

"Geçen dört zelzeleler Nur'un kerametlerindendir, Said demiş." dediklerini gördüm. Cedvelde yazdığım gibi: **Nurlar, sadaka-i makbule misillü belaların def'ine bir vesiledir, ne vakit Nurlara hücum edilse, musibetler fırsat bulup gelirler..** Şualar (402)

Evet Risale-i Nur, Sefine-i Nuh gibi Anadolu'yu Cebel-i Cudi hükmüne getirip, küre-i arzın yangınından ve tufanından kurtulmasına sebebdir. **Çünki za'f-ı imandan gelen tuğyan, ekserî musibet-i âmmeyi celbettiği gibi; imanı fevkalâde kuvvetlendiren Risalet-ün Nur, o musibet-i âmmeyi dairesinin haricine bırakmağa rahmet-i İlahiye tarafından vesile oldu.** Bu ehl-i îman, bu Anadolu halkı Risalet-ün Nur'a girmeseler de ilişmesinler. Eğer ilişseler…

“Güya Nurlara hücum zamanında gelen zelzele gibi belalar Nur'un tokatlarıdır. **Hâşâ sümme hâşâ!..** Biz öyle dememişiz ve yazmamışız. Belki mükerrer yerlerde hüccetleriyle demişiz ki: **Nurlar makbul sadaka gibi belaların def'ine vesiledir.** Ne vakit Nurlara hücum edilse, Nurlar gizlenir; musibetler fırsat bulup, başımıza geliyorlar.” Şualar (384)

Bediüzzaman hazretleri burada; Risale-i Nur hizmeti bir **îlâyı kelimetullah** (yani Allah’ın adının yüceltilmesi) hizmetidir. Doğrudan doğruya küfre karşı İmanı ve Kur’anın hakikatlarını savunmaktadır böylesi bir tebliğ faaliyeti makbul bir sadaka olduğu için **Rahmet-i ilahiyi** celb edip **isyan ve şükürsüzlüğümüzle hak ettiğimiz** büyük bela ve musibetleri hakkımızda geri bırakmaktadır. Ne vakit mahkemelerle Nurlara ilişilse Tebliğ faaliyeti durmakta ve isyanımızla hak ettiğimiz musibetler yol bulup gelmektedir diye ifade etmektedir.

Buraya kadar ki mevzuları okuyanların, bu iddiaları dile getirenlerin ne derece delilden, mantıktan ve insaftan uzak ve davalarının da ne derece hakikatten uzak olduğunu anladıkları kanaatindeyim. Son birkaç meseleyi kısaca izah edip bitireceğim.

ÖR18

- **Firavun, Nemrut gibi inatçılar eğer bu hakikatleri anlasalardı iman ederlerdi…**

İfadesine itiraz edilmiş; oysa bu hakikatlerden kasıt imanın rükünleri ispat eden, Allah'ın varlık ve birlik delillerini sayan risale-i nurlar dır. Eğer onlarda bu mevzuları **anlasalardı** demek " Allah'ın birlik delilerini gözleri gördüğü gibi basiretleri de görseydi" demektir ki onların bile inadı kırılır iman ederlerdi. Burada itiraz edilecek bir nokta göremiyorum.

ÖR19:

- **Risale-i Nur ölmüş arz kulüplere taze hayat verir…**

Burada arz kulüplere (kulüp kalp demektir)demek tamamen dünyaya (yani arza) dalmış, dünyaya bağlanmış kimseler demektir.
Onlara taze hayat verir ise onlara tekrardan dünyanın bir imtihan yurdu olduğunu ve ahiretin bizleri beklediği hakıkatını hatırlatır, kazandırır demektir. Bu ifadeyi **arza hayat verir** şeklinde yanlış anlamış.

ÖR20:

- **Risale-i Nur adeta hz.musa nın asası gibi nereye vursa su çıkartıyor**…

Bu ifade çok defa nurlar da geçer ve izahi bir çok defa yapılmıştır. Nasılki Hz. Musa asasını vurduğu yerden suyu çıkarıyor. Nurlar da kâinatta baktırdığı her yerden iman nurunu çıkarıyor. Yani Allah'ın varlık ve birlik delillerini gösteriyor. Bu teşbihten dolayı Nur külliyatında Allah'ın varlığını ispat eden mevzuların toplandığı kitabın adı da Asayı Musa dır. Meselenin su çıkarmakla ilgisi yoktur burada teşbih vardır. Ama maalesef iddiacı teşbihi anlayacak ince kavrayışa sahip degil.

ÖR21: Affet beni, ey affı büyük lütfü büyük Risale-i nur…ve benzeri ifadeler içeren şiire itiraz edilmiş.

İnsanlar bir işi yanlış veya eksik yaptıklarında, muhataplarına "Affedersiniz, özür dilerim" gibi ifadeler kullanır. Bu bir inceliktir. Bu söz ile "**Gunahlarımı affet**" manası arasında dağlar kadar fark vardır. Çünkü Gunahları affedici olan **Gaffar** yalnız yüce Allah'tır. Ama madem iddiacının muhakemesi bu kadar zayıf ikisini ayırt edemiyor o zaman hayatı boyunca hiç kimseye "Affedersiniz" demesin. Çünkü bu söz ancak onu küfre sokabilir.

Hasan feyzi çokça şiirleri olan âlim ve şair bir zattır, yakın dönem Osmanlıca şiirlere çok güzel bir örnek teşkil eden bu şiirdeki letafeti ve divan edebiyatının inceliklerini anlatmayı bu işin erbabına havale etmek lazım. Eminim ki Mevlana da, Yunus Emre de, görülen Can, Yar, düğün günü gibi kelimelerle anlatılan ilahi aşkı da anlamayıp şirk diyorlardır. Bu ham ve kaba fikirli insanların nazarıyla bakılsa divan edebiyatında akidesi düzgün hiç kimse kalmaz. Söz sanatını, edebiyatı, teşbih ve inceliği bunlara anlatmaya benim ilmim yeterli gelmeyeceğinden bu meselelerin izahını erbabı olan edebiyatçılara havale ederim.

ÖR22: - Risale-i Nur'u gaye-i hayat edinen bir Nur Talebesi, yüz adam kuvvetinde olduğu ve **yüz nâsih** kadar iman ve İslâmiyete hizmet ettiği, **ehl-i hakikatça** müsellem ve musaddaktır. Tarihçe-i Hayat (163)

Cümlesine itiraz edilmiş garib bir izah yapılmış. Burada ifade edildiği gibi bu eserleri okuyup hayatlarının gayesi olarak bu eserle İslamiyet'e hizmeti gören bugün çok sayıda insan vardır. Bu insanların yüz **nâsih** (yani **nasihatçı** anlamına gelir ki anlaşılmamış garip izahlara girilmiş) İslamiyet'e hizmet ettiklerini **ehli hakikat** ifade etmektedirler.

"Ehli hakikatın şe'ni hakka taraftar olmaktır nefse değil." diyeceğim ama bunu da anlamaz/yanlış anlarlar diye korkuyorum. Bu iddiaların sahibi zatlar ehli hakikat olmadıklarından "**hiçbir dünyevi menfaat beklemeden, sırf rızayı ilahiye matuf, azami ihlas, azami takva ve azami derecede sünneti seniyyeye muraatı esas alan Nur Talebelerini**" anlamalarını beklemek onlara karşı haksızlık olur.

ÖR23: O zaman **o insaflı, adaletli zatlar bizi beraat ettirdiler,** <u>adliyenin adaletini gösterdiler</u>…

İfadesine itiraz edilmiş,"**Bediüzzaman Tağuti (Allah'a karşı isyankar) Türkiye Cumhuriyetinin kanunlarını ve buna göre hüküm veren mahkemenin kararını beğenmiştir**" diye suçlanmaktadır.

Bediüzzaman insanlara Allah'a kul olmayı öğütlediği için suçlanmış kendi evlatları gibi gördüğü ve sevdiği talebeleriyle birlikte bir câni gibi Denizli de zindana atılmış, idam istemiyle mahkemeye verilmiş, hakların da her gün gazetelerde "İdam edilecekler" diye haberler yapılarak aileleri dahi psikolojik işkenceye maruz kalmış, on bir ay süren maddi manevi işkenceli bir esaretin ardından masumiyetleri tasdik edilmiştir.

Özet olarak anlattığım bu süreçte Bediüzzaman "**o insaflı mahkeme heyeti verdikleri kararla, mahkemenin olması gerektiği gibi adaletli davrandılar**" demiştir. Hem <u>adliyenin adaletini gösterdiler</u> cümlesiyle de bu konuda kendisinin de başta şüpheli olduğunu ama verilen kararla adaletli davranıldığını ifade etmektedir. O dönem mahkemelerinde adalet kisvesi altında büyük zulümler yapıldığı bugün çok kimsenin malumudur. Burada **beğenilen kanunlar değil, heyetin adâletli davranışıdır. Hem bir insan idam istemiyle yargılandığı kanunu nasıl beğenir, böyle mantıksızlık olurmu? El insaf !! iddiacı meseleyi maalesef muhakeme edemeyerek yine yanlış anlamıştır.**

ÖR 24: Nurcular öldükten sonra risale-i nurlarla **hesap vereceklerini** sanıyorlar…iddiası.

"…münker ve nekire **risale-i nur la cevap verdiklerini** merhum kahraman şehit hafız ali…" ifadesine itiraz etmiş.

Haşa sümme haşa. Risale-i nurla **hesap vermek başkadır** Risale-i nurla **Cevap vermek başkadır**. Yine anlamamış (veya aldatmış) .

Nurlarla cevap vermek nasıl olur? Örnekle açıklayayım;

Sual : "Men Rabbüke ?" (Rabbin kimdir ?)

Cevap: "Benim Rabbim olan Allah o zattır ki, yedi kat semayı ve arzı ve içinde ki dört yüz bin nevi mahlukatı nihayetsiz kudretiyle kabza-i tasarrufunda tutar, kemali rahmet ile bu hadsiz mahlukatını rızıklandırır, ihtiyaçlarının tedbirini görür, kemal-i sühületle onları tedvir eder, lütüf ve inayetlerle onları ferahlandırır**...** Bütün bu kudret ve rahmet tecellileri, rızıklandırmalar, tedbir ve tedvirler ve inayet ve lütüflar **...** adedince Allah'ı kusurlardan tenzih ederim. SubhanAllah" **...** yer binler sayfayı geçer. Cenab-ı hak bana ve sizlere böyle rabbini en güzel şekilde tanıyan ve tarif eden bir cevap nasip etsin. Âmin.

ÖR25: SAİD NURSİ'DEN AMERİKA YA ÖVGÜLER İDDİASI

…Halbuki, bütün dinlerin etba'ları ise -hattâ en ziyade dinine taassub gösteren İngilizlerin ve eski Rusların- muhakeme-i akliye ile İslâmiyete dâhil olduklarını ve günden güne, bazı zaman takım takım kat'î bürhan ile İslâmiyete girdiklerini tarihler bize bildiriyorlar. {Haşiye: İşte bu mezkûr davaya bir delil şudur ki: İki dehşetli harb-i umumînin ve şiddetli bir istibdad-ı mutlakın zuhuruyla beraber, bu davaya kırkbeş sene sonra şimalin **İsveç, Norveç, Finlandiya gibi küçük devletleri Kur'anı mekteblerinde ders vermek ve kabul etmek ve komünistliğe, dinsizliğe karşı sed olmak için kabul etmeleri** ve **İngiliz'in mühim hatiblerinin bir kısmı Kur'an'ı İngiliz'e kabul ettirmeye taraftar çıkmaları** ve Küre-i Arz'ın şimdiki en büyük devleti **Amerika'nın bütün kuvvetiyle din hakikatlarına taraftar çıkması ve İslâmiyetle Asya ve Afrika'nın saadet ve sükûnet ve musalaha bulacağına karar vermesi ve yeni doğan İslâm devletlerini okşaması ve teşvik etmesi ve onlarla ittifaka çalışması,** kırkbeş sene evvel olan bu müddeayı isbat ediyor, kuvvetli bir şahid olur.} Hutbe-i Şamiye (23 - 24)

Burada paragraf 1909 yılında yazılmış olan Şam emeviye camiinde verdiği hutbenin parçasıdır. Kısaca akli muhakeme ile hiç kimsenin İslamiyet'ten çıkmadığını aksine diğer dinlerden hususen Hıristiyan olan İngiliz ve Rusların tarihte bazı dönemlerde İslamiyet'e girdiğini ifade ediyor. Haşiye ile başlayan kısım ise 45 sene sonraya bu hütbe matbaada basıldığı 1954 senesine aittir. Cereyan eden örnek hadiseler 1909 daki iddiayı destekler mahiyettedir.

İddiaya konu olan Amerika II. dünya savaşından galip çıkmıştır ve en kuvvetli devlettir. Yenidünya düzeninde en büyük hasmı da Rusya'dır. Rusya dinsizliği esas alan Komünizm fikrini yayarak ve etkisine aldığı ülkeleri kendisine katarak Dünyaya hâkim olmaya çalışmıştır. Haliyle Rusya'nın düşmanı olan Amerika'da "**Düşmanımın Düşmanı, Dostumdur!"** kaidesi ile hareket ederek dinsizliği yayan Rusya'ya karşı özellikle İslam devletlerini desteklemiştir. Hatta Türkiye de çok partili sisteme geçiş, okullarda din eğitimi verilmesine başlanması, kur'an kurslarının açılmasına müsaade edilmesi, imam hatiplerin açılması vb. gibi İslamiyet namına atılmış güzel adımlar da Amerika'nın Türkiye ile imzaladığı ittifak antlaşmalarına dayanarak yaptığı dayatmanın payı vardır. O dönem de İslamiyetten giderek uzaklaşan Türkiye'nin kominizmin kanlı pençesine düşmesi çok yakın bir tehlike idi.

Bu tarihi gerçeklerden günümüze gelelim. Bediüzzaman'ın yaklaşık 60 yıl önce demiş ki Amerika'nın aldığı bu vaziyet 45 yıl önceki sözüme delil olmuştur. **Peki, meselenin bugünle olan ilgisini kuralım, maalesef hiçbir ilgi kuramıyoruz. Çünkü yok**. Bediüzzaman 52 yıl önce vefat etmiştir. O gün için bir meseleye örnek olarak zikrettiği 5 devletten biri Amerika diye bugün Amerika'nın yeryüzünde döktüğü kanları hoş görmüş, sempati ile bakmıştır demek, 52 yıl önce ölmüş birine bugün suç işledi demektir.

Madem iddiacı böyle antika bir mantığa sahip, olmuşken tam olsun Kızılderililerin, Mayaların da katledilmelerini hoş görmüş, desteklemiş desin. Çünkü Bediüzzaman bugün dünyada olmadığı gibi o günde dünyada değildi.

ÖR26:

-"**Misyonerler ve Hristiyan ruhanîleri, hem Nurcular, çok dikkat etmeleri elzemdir.** Çünki her halde şimal cereyanı; İslâm ve İsevî dininin hücumuna karşı kendini müdafaa etmek fikriyle**, İslâm ve misyonerlerin ittifaklarını bozmaya çalışacak.** Tabaka-i avama müsaadekâr ve vücub-u zekat ve hurmet-i riba ile, burjuvaları avamın yardımına davet etmesi ve zulümden çekmesi cihetinde müslümanları aldatıp, **onlara bir imtiyaz verip, bir kısmını kendi tarafına çekebilir**." Tarihçe-i Hayat (499)

Kısa bir izah; Bediüzzaman bir kaç defa bu meseleye deyinmiştir ki Ruslar dinsizliğe dayanan komünizmi esas alıp bütün kuvvetiyle semavi dinlere saldırıyor (Sovyet Rusya da yıkılan ve mallarına el konulan kilise ve camilerin sayısı binlercedir.) **Müslümanlar ve Hıristiyanlar dinsizlik ortak düşmanına karşı ittifak etmelidirler.** Diye fikrini beyan etmiş ve hakikaten o dönemde böyle bir ittifak sağlanmıştır. NATO ve benzeri yapılar bu dönemden kalma ittifaklardır. Ortak düşmana karşı bir uyarı

yapıyor diyor ki iki plan var. 1. Hıristiyan ve Müslüman ittifakını bozmaya çalışmak. 2.Dessas düşmanımız olan Ruslar yoksul insanlara ezilmişlik edebiyatıyla yaklaşıp, sizinde zenginin malında hakkınız var, hem zenginin malını fakire dağıtacağız gibi söylemleri ile propaganda yapıp onları kendi safına çekmeye çalışıyorlar **dikkat etmek lazım**.

Hem o dönemde dönen dessas siyasetlere bir örnek olarak Nurlar da geçen bir hadise; Geçen sene Ruslar, çoklukla hacıları hacca gönderip, onlar ile propaganda yapıp ki, **Ruslar başka milletlerden ziyade Kur'ana hürmetkâr diye, âlem-i İslâmı din noktasında bu vatandaki dindar millet aleyhine çevirmeğe çalıştığı aynı zamanda** ....Şualar (378)

İzah; O sene Ruslar diğer Müslüman ülkeleri Türkiye aleyhine çevirmek için çok sayıda hacıyı hacca göndermiş ve bununla biz Türkiye den daha ziyade İslamiyet'e yakınız ve taraftarız mesajı vermişlerdir. Malum uzunca bir dönem Türkiye den hacca gitmek yasaklanmışken bir zamanda zemzem getirmek yasaklanmış getirenlerin zemzemleri döktürülmüştür ki Ruslar da bu hadiseleri fırsat bilip aleyhte kullanmışlar her neyse.

Mesele devletlerarası siyasetle ilgilidir, Bediüzzaman da bu meselede İslamiyet namına fikrini beyan etmiştir. **"Düşmanımın düşmanı, düşman kaldıkça benim Dostumdur"** sözü bu meseleyi özetlemektedir.

Kimileri **Misyoner** kelimesine takıla bilir; Misyonerler Hıristiyanlar içindeki en dindar kesimdir ki **<u>kendilerine göre hak gördükleri</u> Hıristiyanlık dinini** yaymak için her türlü fedakârlığı yapıp dünyanın dört bir tarafında Tebliğ faaliyeti yürütürler. O dönemde Hıristiyanlığı Komünizme karşı müdafaaya çalışanlar bu hamiyetli zatlar olmuştur. Ama pek de başarılı oldukları söylenemez. Çünkü Hıristiyanlıktaki pek çok hurafeyi, materyalist felsefeye dayanan komünizme karşı savunamamış yenilmişlerdir. Bu yüzden o dönemde Müslümanlara kuvvet vererek desteklemeye çalışmışlardır.

Ör27: BIYIĞI SAKALA TERCİH ETME MEVZUSU…

Sakal meselesi: Öncelikle bu bir sünnettir farz değildir. Dileyen sakal bırakır mükâfatını alır dileyen bırakmaz sevaptan mahrum kalır ama günahkâr olmaz. Sadece âlimlere, hocalara da mahsus değil herkese sünnettir. Bu milletin yüzde doksanı sakalsızdır. Bunun önemli bir sebebi kılık kıyafet yönetmelikleriyle sakalın yasaklanmış olmasıdır. Hem sakalı bıraktıktan sonra kesmekte haram olduğundan askerlik, memuriyet gibi nedenlerle kesmek zorunda kalacağı da malum olduğundan pek çok kişi çekinmektedir.

"**Bir şey tamamıyla elde edilemezse de tamamıyla terk edilmez"** bir kaidedir. Yani "Bazı namazlarını <u>kaçıran</u> adama ya tam beş vakit kıl ya da tamamıyla terk et" veya "Namaz kılmayan adama o zaman orucu tutmayı da terk et" denilmez bu doğru değildir.

Resulullah sakalla birlikte bıyık da bırakmıştır ve sünnettir. Resulullah'ın sakalını bırakamayıp bıyığını bırakan adama o zaman bıyığı da bırakma denilmez. Hem "**bazı âlimler sakal ve bıyığı birlikte kesmek (kadınlara benzeyeceğinden) mekruhtur"** demişlerdir.

"Bediüzzaman'ın bıyığını Resulullah (sav) 'ın sakalına tercih ediyorlar" demek ise tam bir cerbezedir. Aldatmaktır. Hadi diyelim ki; bıyık bırakmak sünnet değil. Peki bıyık bırakmak haram mı dır? Cevap : Degil. Mekruhmudur ? Cevap: Değil. Çünkü yasaklandığına dair hiçbir ayet ve hadis yoktur.
O zaman bıyık bırakan bunca insan ne diye suçlanıyor? Cevap: Aslında bıyık bırakmak falan bahane insanlar Bediüzzamanı sevmekle suçlanıyor.

Ör28: KUŞLAR, ÇEKİRGELER VB. HAYVANLARIN VE BAZI OLAYLARIN RİSALE-İ NURLA ALAKADAR OLMALARI MEVZUSU;

Risale-i nur dan tam bir tevhid dersi almış kişi bilir ki; kainattaki bütün sebepler bir perdedir, En küçükten en büyüğe kadar bütün hadiselerde hakiki tasarruf eden kudreti ilahiye dir. Bütün hadiseler doğrudan doruya külli irade denen Cenab-ı hakkın iradesiyle olur. Ve yapan bileceğine göre en küçük bir atomdan en büyük bir galaksiye kadar her şeyin bütün zaman ve mekanlar da aldığı bütün haller vaziyetler Allah'ın muhit (her yeri kuşatan) ilmi içerisindedir. **Kâinatta tesadüfen veya kendi kendine olan hiçbir iş yoktur. Kâinatta tesadüfe tesadüf edilmez.**

Gökteki ve yerdeki her şey Allah'ı zikrederler. Yani vazifelerinin mükemmelen yapmaları onların bir nevi ibadeti ve zikridir ki. Her mahlûkun hal diliyle yaptığı bu ibadete şahit olmakla vazifeli bir melek vardır. Bu melek şuursuzca yapılan ibadetleri şuurluca Allah'a takdim eder. Hayvanlara nezaret edenler ise onlara bir nevi çobanlık da yaparlar. Hem bazı meleklerde vardır ki çeşitli şekillerde insanlara görüne bilirler. (Buna delil hz. Cebrail çok defa sahabelere görünmüştür)

Hem Cenab-ı hakkın iki türlü konuşması vardır. Birincisi kelam sıfatından gelen vahiy ve ilhamlar. İkincisi kudret ve irade sıfatından gelen konuşması, yani hadiselerin diliyle bizlere verdiği dersler.

Derken Allah bir karga gönderdi, ona kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini göstermek için toprağı eşeliyordu. "Yazıklar olsun bana, şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini gömmekten âciz miyim ben?" dedi ve pişman olanlardan oldu. (Maide 31) Ayeti buna örnek teşkil eder. Hem dualara verilen cevaplar, depremler, seller vs. hep bu tür konuşmasına örneklerdir.

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْاَرْضُ (duhan:29) ayeti kerimede geçiriyor ki **"Ehl-i dalaletin ölmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlamıyorlar."** Muhalif mana ile işaret ederki **"Ehl-i imanın dünyadan gitmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlıyor."** Yani: Ehl-i dalalet, madem semavat ve arzın vazifelerini inkâr ediyor. Manalarını bilmiyor. Onların kıymetlerini iskat ediyor. Sâni'lerini tanımıyor. Onlara karşı bir hakaret, bir adavet ettiğinden elbette semavat ve zemin, onlara ağlamak değil, belki onlara nefrin eder, onların gebermesiyle memnun olurlar. Ve mefhum-u muhalif ile der: **"Semavat ve arz, ehl-i imanın ölmesiyle ağlarlar."** Zira ehl-i iman ise (çünki) semavat ve arzın vazifelerini bilir. Hakikî hakikatlarını tasdik ediyor. Ve onların ifade ettikleri manaları iman ile anlıyor. **"Ne kadar güzel yapılmışlar, ne kadar güzel hizmet ediyorlar."** diyor. Ve onlara lâyık kıymeti veriyor ve ihtiram ediyor. **Cenab-ı Hak hesabına onlara ve onlar âyine oldukları esmaya muhabbet ediyor**. İşte bu sır içindir ki, semavat ve zemin, ağlar gibi ehl-i imanın zevaline mahzun oluyorlar.Sözler (638)

Bu paragraftan anlaşılıyor ki; semavat ve semavat ehli insanların yaptıklarıyla alakadardırlar. Hatta bütün mevcudat bu sırra binaen insanlarla alakadardır.

Şimdi aklımıza açılan bu pencereden meseleye bakalım, Bu hizmetin ifası esnasında, Allah katında makbuliyetinin alameti olarak bazı fevkalede haller ve bir nevi ikramlar yaşanmıştır.

Bunlardan Kuşlar ve çekirge hadisesi, İnsanların Allah'ı inkar ettigi dolayısıyla mevcudatın vazifelerini, ibadetlerini de inkar ettiği bir dönemde Allah'ın varlık ve birliğini ispat eden. Mevcudatı ve hayvanatı abesiyetten kurtaran bu eserlerin yazılmasını bir nevi tebrik etmek manasında kuşlar,çekirgeler ona karşı alaka göstermiştir. Eğer onlarda akıl yok onlar alaka gösteremezler derseniz, onların çobanları hükmünde melekler bu alakayı gösterebilirler.

Meleklerin gıdası nur ve maneviyattır. Allah kelamının konuşulduğu yerlerde Allah'ın izniyle toplanırlar. Belki de o gelenler kuş falan değil bizzat meleklerdir ki kuş şekline girmişler. Yazılan eserlere alaka göstermiş bir nevi tebrik etmişler.

Gerçekleşen bazı olayların risale-i nur ile ilişkilendirilmesi mevzusunda depremler, yangınlarla ilgili kısmını daha önce (ör:17) izah ettim. Tevafuk denilen günlük hayattaki bazı hadiseler (sobanın patlaması, bardakların durup dururken kırılması, tencerenin altının düşmesi vs. gibi) ise **Allah'ın hadiseler diliyle konuşmasına örnek teşkil eder**.

Aslın da bu tarz konuşma her daim ve herkes hakkında vardır. Ancak kuvvetli bir imana sahip, eşyanın ve hadiselerin hakikatini kavraya bilen yüksek feraset sahibi kimseler bu konuşmayı her daim işitirler, dersler alırlar. Bizler ise ancak ilahi kelamı beklediğimiz, hastalık,bela ve musibet (depremler, seller, savaşlar vb.) anlarında ettiğimiz dualara cevap beklerken bu konuşmayı hissedebiliriz, işitebiliriz.

Allah'ın bu tür hadiselerle konuşmasını inkar eden Allah'ın Hz. Ademin kardeşini öldüren oğluna bir karga ile ders vermesini, ona ne yapması gerektiğini öğretmiş olmasını da inkar eder. Dolayısıyla Maide 31 i inkar eder.

(İmanının kemaliyle her olaydan ders alan, ilahi konuşmayı her daim işiten Bediüzzaman hakkında bu meseleyi –hâşa- deliliğine delil getiren kimselere Allah önce insaf versin, sonra hatalarından dönmeyi nasip etsin. Âmin)

"Bir adam kemal-i imanı kazandığına, avam-ı nasın akıllarının tavrı haricindeki yüksek hallerini mecnunluk, divanelik saymaları, onun kemal-i imanına ve tam itikadına delalet eder diye ferman ediyor" (Bediüzzaman, 13. şua)

Ben her ne kadar izah etmeye gayret ettiysem de zihni şüphe ve vesveselerle dolu kişiler bu mevzuyu yine akıllarına sığıştıramazlar. Onlar önce Risale-i nurlardan imani mevzuların derslerini alarak şüpheler den kurtulmalıdırlar. Sonra parlak bir imanla anlaşıla bilecek buradaki ince meseleyi kavraya bilirler.

ÖR29:

Ebced ve cifir ilmi meselesin de; Ayetler niye Bediüzzaman'dan bahsetsin ? 1400 sene evvelinden ayetlerin işaretine ve hz Ali nin ihbarına ne liyakatı var ? şeklinde bir soru zihinlerde kalmış..

İltifat Marifete Tabidir. Bazen sınırda düşman hattında bir saat nöbet, bir sene nafile ibadet sevabını insana kazandıra bilir.

Bediüzzamanın söylediklerini önceden başka alimlerde söyledi, ve tarihte çok kimseler islamiyete hizmet etmek için canlarıyla, mallarıyla, ilimleriyle mücadele verdiler. Tarihte üçyüz binden ziyade tefsirler yazıldı, bulundukları dönemi aydınlattılar. İnsanlar onlardan istifade etti. Allah cümlesinden razı olsun. Mükafatlarını fazlı keremiyle versin.

Bediüzzamanın ön plana çıkmış olmasının sebebi ise mücadelesini verdiği dönemin dehşeti sebebiyledir. Nasılki küfre karşı yapayalnız olan Resulullaha ilk iman edenleri hürmetle anıyoruz. İslamiyet için cihad edenleri, islamın ilk şehitlerini hürmetle yad ediyoruz. Çeşitli fitne dönemlerin de islamiyeti müdafaa etmiş alimleri, müçtehid alimleri, mezhep imamlarını, hadisleri toplayıcılarını, muhafaza edenleri hayırla yad ediyoruz. Bütün bu zatlar tıpkı diğer müslümanlar gibi Allah'a ve resulüne iman etmiş kimselerdi ancak yaşadıkları dönemlerde yerinde yaptıkları işlerle Müslümanların gönüllerinde ve hafızalarında yer ettiler. Bediüzzamanda bu zatların yolundan gitmeyi amaç edinmiştir. Kendi döneminde dinsizlik hesabına İslamiyete, şeari islamiyeye ve sünneti seniyyeye saldıranlara boyun eğmeden onların bu milleti dinsiz yapma uğraşlarını boşa çıkaracak bir iman mücadelesini vermiştir. Kimileri bu mücadeleden bugün haberdar olduklarından ona karşı derin bir hürmet besliyorlar. Kimileri henüz haberdar değiller. Kimileri ise ne amaçla yapmış olurlarsa olsunlar dinsizlik hesabına çalışan ve Bediüzzamana seksen yıldır düşman olan komitelerin, örgütlerin ekmeğine yağ sürmekle meşkuller, kimileri de bunlara kanmış veya şüphelere düşmüşler. Allahümme ihdina sıratal müstekim.

Kur'an bu nedenle sarihi değil, işari ve remzi tabakalarında bu hizmeti kusiyeden bahsetmiştir. Ebced ilmiyle Bediüzzaman 33 işareti bulmuş ve yazmıştır. Bu konu zaten Ebced ve Cifir ilmi başlığında izah edilmiştir.

Peki kur'an bir beşerden böyle bahseder mi? Diye sorsanız. Evet bunun numunesi kur'an da vardır. Ebu Lehep ve hanımından, Tövbe Suresinde Tebuk Seferinden ihmal veya gevşekliklerinden dolayı geri kalan üç sahabeden açıkça bahseder. Yine Kur'an da, Ebu Cehilden,Velid b Muğire'den, As b Vail'den isim vermeden bahseder. Hz. Ebubekir den, Hz. Ali den aşereyi mübeşşereden yine Kuran işari bir şekilde bahseder. Yine yasin süresinde geçmiş dönemlerde yaşamış Habibi Neccar dan bahseder. Daha pek çok kişiden açıktan veya işari olarak bahseden Kur'an ne için işaret yoluyla bu asırdaki birisinden ve yaptığı İslami hizmetten bahsetmesin ? Şüphesiz bu inkarın mantıklı bir cevabı yoktur. Bediüzzaman 33 ayette bu işareti cifir ilmiyle göstermiştir.Kendi fikrini içtihadını ortaya koymuştur.Dileyen kabul eder dileyen kabul etmez. Ama itiraz edip, böyle bir şey mümkün değil demek hezeyan olur. Çünkü buna delil getirmesi gerekir. Hem bahsedilen ve bugüne kadar pek çok tefsirde geçen işaretleri de inkar etmesi gerekir.

SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Burada bu iddiaların sahiplerinin **Taşıdıkları Art Niyetin** anlaşılması için bazı örnekler vermeye niyet ettim. Sonradan örneklerin sayısını ve izahları biraz daha genişletmeğe lüzum gördüm ama yinede bazı mevzular eksik kaldı. Bazı mevzularda da izahı gereksiz gördüm. **Ama izah edilen mevzuların sağlıklı bir fikir edinmenize yeteceği kanısındayım.**

Elbette ki Risale-i nur mesleği eleştirilere açıktır. Uygun bir zeminde ehil insanlarla tartışılır, yanlış veya eksikler veya şahıslarından kaynaklanan hatalar izah edilirse düzeltilmesi için adımlar atılır.

Hem, ben risale-i nur hizmetini kesinlikle temsil etmiyorum. Bu hizmette en geriden gelen basit bir talebeyim. Ama burada iddialara cevap vermeye asıl layık zatlar, nurların yüksek marifetullah dersleriyle meşgul olduklarından ve bu tür iddialara gülüp geçtikleri " risale-i nurları okumamışlar, anlamamışlar" dediklerinden ve sevdiğim bir kardeşimin de bu iddialardan etkilenmiş olduğunu üzülerek görünce bu izahları yapma ihtiyacı hissettim.

İşin doğrusu ilk başta Nurları eleştirmek için okumuşlar, anlayamadıkları akıllarına sığıştıramadıkları için itiraz etmişler kanaatindeydim… Sonra bu kanaatin eksik olduğunu anladım, çünkü baktım ki basit bir aramayla bulunan hadisler inkâr ediliyor, hem hadis ifadeleri kendi işlerine gelecek şekilde ketmediliyor. Kasıtlı olarak risalelerde geçen cümlelere yanlış manalar veriliyor. Bazı kelimeler değiştiriliyor veya yanlış lügat manaları verilerek mevzunun anlaşılması engelleniyor. En kötüsü ise Kur'an ayetleri mevzu ile ilgisi olmayan durumlarda adeta araya serpiştirilmiş, arkasına sığınılmış. Bu kavga ederken Kur'anı kafasına siper yapan haylaz çocukların yaptığına benziyor. Aynı zamanda tarihi bir tekerrüre de işaret ediyor. Kanaatim o ki kıskançlık ve kin hissiyle hareket edilmiş.

Kıskançlıklarının sebebi altmış küsür dile çevrilmiş bu eserler yüzden fazla dünya ülkesinde okunuyor. Ve bu eser okuyanlara İslamiyete hizmet aşkı kazandırıyor.
Birçok üniversitede doktora tezlerinin, makalelerin konusu olan bu eser kimi üniversitedeler de ders kitabı olarak okutulurken kimi yerlerde de hakkında araştırma kürsüleri kurulmuş. Büyük çoğunluğu yurt dışında olan onlarca sempozyumun konusu olmuştur. Bunun yanın da yüzlerce yıldır eğitimlerini devam ettiren Yemen, Suriye, Pakistan ve daha pek çok yerde bulunan medreselerde de ders kitabı olarak okutulmaktadır. Âlem-i İslam nurları bağrına basmıştır.(Acaba pervasızca bu iftiraları atanlar İslam dünyasına mal olmuş hangi hizmetler yapmışlar. Hem bu kadar seveninin manevi nefretlerini üzerine çekecek böyle bir işe hangi hisle girişmişler. Belki de onların en büyük başarısı Bediüzzaman a attıkları iftiralarla ün yapmak olmuş. Ama ne kötü şöhret!)

Kinlerinin sebebi, Sert mizaclı ve kaba fikirlilikleriyle Haricilere benzeyen ve bu fıtratlarının sonucu inceliklerini anlayamadıkları her şeyi inkâr eden ve bununla da kalmayıp kolayca insanları şirk ile küfür ile damgalayan bu zatlar tasavvufa ve tarikata karşı büyük bir düşmanlık besliyorlar. Onların kalbi coşkunlukla yaptıkları veya söyledikleri sözlerden dolayı onlara saldırmak istedikleri her defasında akli delillerle onları bazı hatalarında mazur gösteren ve mudaafa eden risale-i nuru karşılarında görünce haliyle nurlara karşıda büyük bir kin besliyorlar. Anlaşılan biriken kinlerini bu iddialarla kusmuşlar.

İfade etmeden geçemeyeceğim bir konuda risale-i nur meslegi ilmi ve ispatcı bir meslektir. Davasını ispata çalışır. Bu meseleye ben tarafsız baktım eğer deliller gerçek ve akla, mantıka ve insafa uygun olsa ikna olur bırakırdım bu işi. Ama hiçte öyle değil. Ortada büyük bir aldatmaca var. Dinsizliğe ve komünizme karşı tevhidi savunmuş büyük bir İslam alimi olan Bediüzzaman aynı zamanda en zalim hükümdarlara karşı Kur'an hakikatlarını haykırarak cihadın en büyüğünü yapmıştır. Ama gelin görün ki bugün müşrik olmakla, sapıklıkla ve akli dengesinin bozuk olmasıyla suçlanıyor. **Ya Rabbi hakkı batıldan ayıracak yakinimizi arttır ve bu kimselerin kalplerindeki ve zihinlerindeki düğümleri çöz. Onları sıratı müstakime hidayet et.Âmin.**

Hem bu meselede kimileri ağza alınmayacak hakaretler savurmuşlar. Biz hiç kimseye hakaret etmeyiz. Nurların meslegi Nezihane, Nazikane ve Kavli leyindir. Yani meseleyi kibarca izah edip, güzel sözle iknaya çalışmaktır. Ama her Bediüzzamanı sevende Nur Talebesi değildir. Nurların ölçüleriyle hareket etmiyor olabilir. Benim de bazı ifadelerim kimilerine sert gelebilir, ama niyetim hakikatı ifade etmektir, hakaret değildir. Kusur varsa da benimdir.

Son bir mesele kaldı; Esasen bu iddiaların konusu olan bahisler risale-i nurlar içerisinde çok az bir bölümü teşkil etmektedir. Yazılmalarının sebebi ise büyük baskılar, hapis ve işkenceler altındaki talebelerin kuvve-i maneviyesini (moral ve motivasyon), şevk ve gayretlerini artırmak içindir.
Örnegin, Bediüzzaman 33 ayetin bu asra ve nurlara olan işaretlerini anlattıgı 1. şua aslında çok zaman önce keşfedilmiş ama kimseye ders verilmemiş sonra Eskişehir mahkemesi çıkınca bu hakikatlar talebelere moral olsun diye ders verilmiştir. Ekser bahisler böyledir.

Risale-i nurun büyük çoğunluğu ise; haşir, kader, peygamberlik, ruh, melekler, ene, mirac, içtihat bahsi ve mezheplerin hikmeti gibi mevzular, tevhidi ispat eden Allah'ın varlık ve birlik delilleri, kainatta Allah'ın isimlerinin tecellilerini gösteren tefekkür dersleri, kudret ve ilim gibi Allah ın sıfatları ve şuunatı ilahi bahisleri, gençlere ikazlar, hastalara, yaşlılara ve mahpuslara teselliler, Peygamber efendimizin mucizeleri, peygamberliğinin delilleri, sünnetine uymanın ehemmiyeti ve manevi kimliği gibi pek çok mevzuyu içerisinde barındıran yaklaşık 6000 sayfalık bir külliyattır. İtiraz edilen bu gib konular toplamda birkaç yüz sayfayı bulmaz.

Hem saydığımız bahislerle ilgili itiraz yok. Risale-i nur daki ilmi harikaları okuduktan sonra anlayıp, kabul edilebilecek meseleler hiç bu derslerden bahsedilmeden aralardan seçilerek toplanmış eleştirilmiş. Eğer niyet eleştirmek olsaydı bu güzel noktalarda nazara verilirdi, tabi o zaman tenkid ettikleri noktalar çok sönük kalacak ve arada boğulacaktı.

Benim amacım zihni bulanmış kimseleri şüphelerden kurtarmaktır. Nefis ve Şeytanlarına Aldanarak bu iddiaları ortaya atanlar içinde Rabbim den dilerim ki Hatalarını anlar yanlıştan dönerler İnşeAllah. Şüphesiz Hidayet Allah'tan dır.

Rabbim size Hakkı hak bilip tabi olmayı Batılı batıl bilip içtinabı (çekinmeyi), Hakkın hatırını her şeyden üstün tutmayı ve hakkı savunmayı nasip etsin.

Allah'ın Rahmeti Heva ya kapılmayıp Huda ya teslim olanların üzerine olsun.

****
Yazıda ve makalelerde cevabını bulamadığınız sorular için www.sorularlarisale.com Risale- Nura / Bediüzzamana Gelen itirazlar ve cevapları başlıklarında güzel izahlar var. Burada bulabilir veya kendi sorunuzu sisteme sora bilirsiniz.
Bununla birlikte izahını istediğiniz meseleler için eynur1876@gmail.com adresinden bana ulaşabilirsiniz.

Bu dokümanı isterseniz bu meselelerin tartışılmış olduğu forum vb. yerlerde paylaşarak bu manaya hizmet edebilirsiniz. Kaynak göstererek, alıntı yapabilirsiniz. Yalnız mümkünse konu bütünlüğü açısından bu yazıyı bütün halinde paylaşsanız yada daha iyisi dokümanı paylaşınız. Zira bütünde olan tesir parçada bulunmaz.
****

BU MAKALELER www.sorularlarisale.com ADRESİNDEN ALINMIŞTIR. ALLAH ONLARDAN RAZI OLSUN

EK-1 İSTİGASE 1

Risalelerde, büyük zatların özellikle Gavsı Azamın himmet ve yardımlarından bahsediliyor. Ancak birileri Allah'tan başka kimsenin himmet ve yardım etmesinin mümkün olmadığını dile getirerek, bu hususu tenkit ediyorlar. Bu konuda ne dersiniz?

Yazar: Niyazi BEKİ (Yrd. Doç. Dr.), 23-11-2010

-Ehl-i sünnet alimlerine göre, vefatından sonra da Peygamber efendimizden ve yolunu hakkıyla takip eden Salih kimseden himmet beklemek, onu duasına şefaatçı yapmak caizdir. Tevessül konusunda alimler özel kitaplar yazmışlardır.

-Mümin olduğu halde, bir kimsenin "Allah gibi ben de hastalara şifa veririm, ben de insanları hasta edebilirim, ben de onların rızkını verebilirim" türünden bir nane yemesi mümkün müdür?

Fakat, sebepler dairesinde bu konularda tasarruf etmekte ne gibi bir sakınca vardır?
Hz. Îsâ'nın şu sözleri bu söylediklerimizi doğrulamaktadır: "**Size Rabbiniz tarafından bir mûcizeyle gönderildim: Ben size çamurdan kuş şekline benzer bir şey yapar içine üflerim, o da Allah'ın izniyle hemen kuş oluverir. Keza ben anadan doğma körü ve abraşı iyileştirir, hatta Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim. Evlerinizde ne yediğinizi ve biriktirip sakladıklarınızı da bilirim. Eğer inanmaya niyetiniz varsa, elbette bunlarda sizin için alacak dersler vardır**"(Ali İmran, 3/48).

-**Bütün bu ayette-haşa- tevhit akidesine aykırı bir şey aramak mümkün mü?** Bize göre hayatta olan bir adamın elinden su içmek, tevhit inancına aykırı olmadığı gibi, ölmüş bir velinin elinden su içmek de bir şirk olamaz. Çünkü, ne sağların ne de ölülerin hiç birisi yaratmaya kadir değildir. Allah'ın izni olmadan bir çöpü bile kaldıramazlar. Bu mananın hâkim olduğu bir gönülde şirk aramak çok çirkin bir su-i zandır.

-Nitekim, Peygamberler dahil her insan başkasının yardımına başvurmuş ve baş vurmaktadır. Ve bu yardımlaşma, asla Allah'ın hükümranlığına, hakimiyetine bir müdahale manasına gelmez. Hayattaki insanların bu gibi tasarrufları bir şirk olmadığı gibi, ölmüş bir velinin –Allah'ın inayetiyle- yardımda bulunması da bir şirk olarak değerlendirmek doğru değildir. Zira, sebepler dairesinde yapılan binlerce iş vardır ki, hiç bir akıl sahibi onları şirk olarak kabul etmez. Bir doktora gitmek Allah'ın yaratıcılığı ve yöneticiliğine aykırı olmadığı gibi, bir velinin de Allah'ın izin ve inayetiyle tasarrufta bulunması, tevhid hakikatine aykırı değildir. Çünkü, velilerin bu tasarrufları da sadece sebepler dairesinde sözlü veya fiilî duadan ibarettir

-Selefîcî kardeşlerimizin bir yanılgısı da ölü ile diri olanları ayırmalarıdır. Onlara göre, hayatta iken birinin vesile kılınması caizdir, fakat öldükten sonra vesile kılınması ise şirktir. Oysa, diri olanlarda zahiren görülen bir güç olduğu için onların vesile kılınması şirke daha müsait zannedilebilir. Kaldı ki, "Allah yolunda ölenleri ölü sanmayın, onlar diridir" mealindeki ayette ifade edildiği gibi, şehitler diridir. peygamberler de diridir çünkü, onlar şehitlerden çok üstündür. Şehitlik bir nevi velayettir. Şehitlerden daha üstün mertebede olan veliler de vardır. Kur'an'da şehitlerin özelikle söz konusu edilmesi, onların kendilerini ölü bilmeyecek derecede Berzah aleminde bir hayata mazhar olmalarındadır. Yoksa, bütün ölüler diridir, çünkü asıl olan ruhtur ve o da zaten –Allah'ın izin ve inayetiyle-bâkidir.

-İslam inancına göre, ölüm hiçlik değil, yokluk değil, sadece bir yer değiştirmektir, bu fani hayattan bakî bir hayata kavuşmaktır. Durum böyle olunca, ölüp öbür hayata geçmiş olan bir kimsenin ilk hayatı ile ikinci hayatı arasında ne fark var ki? Şimdi Allah için düşünelim; bizim çok sevdiğimiz bir yakınımız, sadece dünya hayatında iken mi hatırını sayıyoruz? Vefatından sonra artık gözümüzde değersiz bir varlık mı olmaktadır? Bunu hangi vicdan kabul eder? Peki Allah'ın en sevdiği elçisi Hz. Muhammed'i dünya hayatında iken –deyim yerindeyse- yere-göğe sığdırmazken, vefatından sonra onun üzerine çizgi çekmesi, öldü diye bütün bütün değerden düşürmesi, adeta en büyük dostunu en âdi bir konuma sokması mümkün müdür? Kaldı ki, ölümle insanlar Allah'ın huzuruna varıyorlar, daha da yakınlaşıyorlar. Nitekim, Kur'an'da Rabbimiz sık sık "bana döneceksiniz" diye buyuruyor.

-İbn Mesud'dan nakledildiğine göre Resulullah(a.s.m) şöyle buyurdu: **"..hayatım sizin için hayırlıdır, siz (istediğiniz konuda benimle)konuşabiliyorsunuz ve size gereken cevaplar veriliyor. Ölümüm de sizin için hayırlıdır; çünkü amelleriniz bana arz edilir; güzel amellerinizden ötürü Allah'a hamdederim, kötü amellerinizden dolayı da sizin için Allah'tan aff dilerim".** Hafız Heysemî, Bezzar'ın rivayet ettiği bu hadisin sahih olduğunu söylemiştir(bk. Zevaid, 9/24). Hadiste diğer ifadeler bir yana "**kötü amellerinizden dolayı da sizin için Allah'tan af dilerim**" ifadesi, çok açık bir şekilde hz. Peygamberin vefatından sonra da tasarrufunun var olduğunu göstermektedir. Zaten peygamberlerin veya velilerin tasarrufları bir şefaat, bir dua ve benzeri yalvarışlardır.

-Bir a'rabînin konumuzla ilgili kıssası el-Utbî'den nakledilmiştir. Bu zat şöyle diyor: **"Ben Resulullah(a.s.m)'ın kabrinin yanında oturuyordum, Bir A'rabî geldi ve şöyle dedi: 'Ya Rasulellah! Ben Allah'tan şunları duydum:(Eğer onlar kendilerine zulmettikleri vakit sana gelip de Allah'tan af dileselerdi sen de resul olarak onların affedilmesini dileseydin elbette Allah'ı -tevbeleri kabul eden- pek merhametli bulacaklardı). Bu sebeple günahlarımın bağışlanması, seni Rabbimin katında şefaatçi yapmak için sana gelmiş bulunuyorum"**. Daha sonra Resulullah'ı öven bir şiir söyledi ve dönüp gitti. O gittikten sonra gözlerime uyku bastı, rüyamda Resulullah(a.s.m)'ı gördüm, bana şöyle emretti. **"Ya Utbî! Git A'rabîye ulaş ve Allah'ın kendisini bağışladığını müjdele**"(bk. İbn Kesir, ilgili ayetin tefsir; Nevevî, el-Mecmu', 8/274).

- Hz. Ömer anlatıyor: Hz. Peygamber(a.s.m) şöyle buyurdu:
"**Âdem hata işlediği zaman. 'Ya Rabbi! Muhammed'in hakkı için beni affetmeni istiyorum' diye yalvardı**." Hadisi, Beyhakî, Taberanî, Hakim rivayet etmiştir(bk. Hâkim, Mustedrek, II/615; Yususf Nebhanî, Hucetullahi ale'l-âlemin, s. 210).

-Said b. Mensur'un bildirdiğine göre, Halid b. Velid şöyle demiştir: "**Hz. Peygamber(a.s.m) umre yaptığı sırada başını tıraş etti. İnsanlar onun saçını almak için birbirine yarışmaya başladılar. Ben herkesten önce onun perçeminden kesilen saçı aldım ve şu takkemin içine koydum. Bu takke benimle olduğu her savaşta zafer bana nasip edildi/Allah bana zafer nasip etti**"(İbn Hacer, Fethu'l-Bârî, 7/101).

-Hz. Halid'in bu davranış ehl-i sünnetin görüşünü desteklemektedir. Sahabenin Resulullah'ın saçının-sakalının bereketinden istifade etmek, feyiz almak düşüncesiyle tıraş anında kesilen saç-sakalının kıllarını saklamaları, Resulullah'ın(a.s.m) buna izin vermesi ve bugün İslam aleminde bunun binlerce yerde bulunması tevessülün doğruluğunun en açık belgesidir. Hz. Halid'in **"Bu takke benimle olduğu her savaşta zafer bana nasip edildi/Allah bana zafer nasip etti**" ifadesi, çok dikkatlice seçildiği ortadadır. Yani, demek istiyor ki, **"Benim savaşlarda zafer kazanmam benim şahsî becerilerimden ötürü değildir. Bilakis Resulullah'ın(a.s.m) bendeki saçlarının bereketi hürmetine Allah bana zafer nasip etti.."**

-Bu konuda karşıt görüşlere yer veren, bir ölüden "sen benim bu işimi yap.." gibi bir tevessül şeklini kesin olarak reddeden, onu şirk kabul eden Alusî, vefatından sonra da Resulullah'ı vesile kılmak ve "**Allah'ım! Peygamberinin yüz suyu hürmetine şu işimi yap" demekte bir sakıncanın olmadığını**

söylemiştir. Alusi'ye göre, peygamberlerin dışındaki Salih insanların vesile kılınmasında da bir beis yoktur.(bk. Alusî, Maide, 5/35. ayetin tefsiri)

EK-2 İSTİGASE

İstiğase ayrı, vesile ayrı bir şeydir. İstiğase yardım istemek anlamını ifade eder. Vesile ise gayeye vasıta olan şeydir.

Güneş ve ay gibi hizmeti çok da olsa, Ka'be ve Hacerü'l-esved gibi mukaddes de olsa cansız veya zevilukul olmayan bir mahluktan istiğase etmek caiz değildir.

Zevilukul olan kimseden istiğase etmek meselesine gelince, bakılır, kendisinden istiğase edilen kimse salih ve mü'min değilse, ister gaib olsun kendisinden istiğase etmek caiz değildir. Fakat salih bir kul olursa, huzurunda veya kabri başında olursa, şefaat dilemek maksadıyla ondan istiğase etmek caizdir.

Çünkü ölü olan kimse her ne kadar berzah alemine intikal etmiş ise de kendisine has bir hayatı vardır. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur: **"Peygamberler kabirlerinde diridirler"** (İbn Mâce, Cenâiz 65) Peygamberlerin, mezarlarında diri olduklarına bir delil de, Hz. Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem), mirac sırasında Mescid-i Aksa'da bütün peygamberlerin ruhlarıyla buluşması ve semada karşılaştığı her peygambere selam verdikçe, peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in selamını almasıdır. Yine Bedir savaşında ölmüş müşrikler hakkında da şöyle buyurdular: **"Siz bunlardan fazla işitmezsiniz; ancak cevap veremezler."**

Ehli tasavvufa göre makam sahibi olan bir veli ister ölü ister uzakta olsun ondan istiğase edilir. O yardım etme yetkisine sahiptir. Özellikle ehli tasarrufun yardımı dünyada olduğu gibi dünyadan göç ettikten sonra da vardır, devam eder.

Vesile ise, demin dediğimiz gibi, gayeye yetişmek için vasıta olarak kullanıları şeydir. Bunların çeşitleri vardır:

1- Cenab-ı Allah'ın isimlerini vesile kılıp tevessül etmek: İbni Mace, Hz. Aişe'den şunu rivayet etmiştir: Hz Peygamber bir duasında şöyle buyurdular: "Allah'ım, temiz, hoş ve mübarek ismin hakkı için senden istiyorum."

2- Kendisiyle tevessül edilen zatın duasını vesile kılıp istemek.

3- Büyük ve salih kimsenin zatını vesile kılmak suretiyle tevessül etmek: Mesela, Allah'ım şu dileğim yerine gelmesi için Peygamberi veya Ebubekir'i vesile vesile kılıyorum demek gibi, Hz. Ömer (ra) yağmur duasında Hz. Abbas'ı (Peygamberimizin amcası) vesile kılarak şöyle dua etti: "**Allah'ım, biz Peygamber'in amcasını sana vesile kılıyoruz, bunun için bize yağmur yağdır**" (Buhari).

4- İşlenen salih amelleri vesile kılarak tevessül etme: mesela, Allah'ım, senin için eda ettiğim şu hacc veya şu ibadet sana vesile kılıyorum; şu musibetten veya şu beladan beni kurtar demek gibi.

Yukarıda saydığımız vesile çeşitleri İslam'da mevcuttur. Bunu İnkar etmek mümkün değildir. Vesile edinilen kimsenin vesile edenden üstün olması gerekmez. Hz. Peygamber (sav) Umre'ye gitmek için izin isteyen Hz. Ömer'e: "**kardeşim bizi duadan unutma**" dedi. Hem de Veysel-Karani'nin kendisine dua etmesi için Hz. Ömer'e emir verdi. Yalnız peygamberi veya herhangi bir zatı bağımsız olarak tasavvur edip istiğase etmek, küfre kadar götürebilir. Buna dikkat etmek lazımdır. Yani Allah'ın sevgili kulu ve Allah'ın izniyle bu işleri yapıyor diye bilmek ve istemek caizdir.Ehl-i sünnet alimlerine göre, vesilelikten öteye geçmemek şartıyla, tevessül etmek caizdir.

Tevessülü tamamen haram sayanlar, haricîler ve onları taklit eden zihniyetlerdir.

Meleklerin insanları koruduğu bilgisi bizzat Kur'an'da vardır: "**O insanın önünde ve ardında devamlı sûretle nöbetleşerek görevlendirilen melekler vardır. Bunlar, Allah'ın emrinden ötürü, onu koruyup kollarlar"**(Rad, 13/11) mealindeki ayette bu gerçeğe işaret edilmiştir.

Meleklerin koruması şirk olmadığı gibi, başka mahlukların yardımları da, korumaları da şirk olmaması gerekir. Yeter ki, bunları vesilelikten, sebeplikten, yaratıcılık vasfına çıkarmayalım. Çünkü, "kâinatta Allah'tan başka hakikî müessirin olmadığı" gerçeği, imanımızın gereğidir.

Dinde vasıta, vesile var mıdır?

Hikmet; hayatta ve başarıda vazgeçilmez unsurlardan biri olduğu gibi, bütün varlıkların sevk ve idaresinde de bir maya ve önemli bir kanundur.

İnsanlar; varlıklarını ve başarılarını, bu hikmet denen kaide ve kurala, riayet ve itibarla paralel olarak elde ederler ve koruyabilirler.

Hikmet: Yaratıcı ve yaratılanlar arasında; sebebi, vesileyi ve vasıtayı zorunlu kılmaktadır.

Zira yaratıcının izzet ve büyüklüğü, kendisi ile varlıklar arasındaki münasebet ve denge, hikmetle ilgilidir. Ayrıca varlıkların, yaratıcısına delil ve burhan olması ve onların bir kitap gibi ehil insanlarca mütalaa edilip araştırılması ve en önemlisi de, insanların kendilerinin imtihan ve test edilerek dünyada ve ahirette başarılarının esası, temeli ve alt yapısı; hikmettir ve hikmetle ciddi münasebettir.

Hikmetin nasip olduğu insanlar ise, varlıkların en şereflisi ve kıymetlisidir.

Bu esasa binaen varlıklar, eşya ve insan ile, yaratıcı arasındaki münasebet olgusunun genel adı, hikmettir.

Cansızlar ve canlılar arasındaki irtibatlar,

Yaratılma ve yaratma arasındaki perdeler,

Hastalık ve afiyet arasındaki sebepler,

Kulluk ve ona bağlı neticeler,

Tebligat ve hidayet arasındaki ilişkiler,

Ziraat, ticaret, sanat ve ibadetlerin, neticeleri ile münasebetlerinde hikmet esas olup, onun gereği olan sebepler, vesileler ve vasıtalar, işin mahiyeti icabı olacaktır ve vardır.

Burada vasıtaların olması, hikmet açısından kudret ve izzeti ilahiyece lüzumlu olmakla beraber, Cenab-ı Hakk'ın birliği ve celali de, bu vasıtaları müessiriyetten azletmektedir. Sadece ve sadece vesile olarak kalmasını, hikmet icap ettirmektedir.

Demek ki vasıtalar, Allah'ın hakim ismi iktizasınca yaratılışın bir esasıdır.

İşte bu manadaki vasıtalar; mahiyeti icabı dinimizde de vardır ve gereklidir.

Mesela: Hidayetin vasıtası, peygamberlerdir.

Allah’ın peygamberlerine emirlerinin vasıtaları, meleklerdir.

Kelam-ı ezelinin vasıtaları, kitaplar ve suhuflardır.

Tecelliyatın ve tezahüratın vasıtaları, mucizeler ve sanatlardır.

Affın ve mükafatın vasıtası, ikramlar ve cennettir.

Kahrın ve cezanın vasıtası, hadler ve cehennemdir.

Ubudiyetin ve kulluğun vasıtası, ibadetlerdir.

Allah’a yaklaşmanın vasıtası ise, marifet ve takvadır.

O halde; vasıtanın olmadığı hiçbir yer, durum ve zaman yoktur.

Vasıtasız olan şeylerin idraki, anlaşılması ve münasebetleri bilinmez.

Buraya kadar anlattıklarımızda önemli olan nokta şudur: Bu vasıtaların; sadece vesileden ileri geçmemesi, şeffaf ve nezih olması, hakikatleri perdelememesi ve örtmemesi, özellikle de, kul ile Allah arasındaki münasebete kuvvet vermesi ve kesmemesidir.

Hakikatler ile, muhatapları arasındaki, hikmet icabı olan vasıtalar; kesif olup irtibatı keser ise, o zaman hikmet ortadan kalkar ve mahsurlar meydana gelir. O vasıta, vasıta olma özelliğini kaybeder.

Mesela; bir matematik kitabı ile, talebelerin arasına öğretmenlerin girmesi, talebe ile kitabı kaynaştırır. Muhabbeti artırır. İlme de kuvvet verir. Öğretmenler bu anlamda vasıta olarak bir yekun teşkil etmektedirler.

Sanatkârlar; sanatlarla çıraklar arasında, maharetin intikalinde vasıtadırlar. Aksi halde sanatların ve maharetlerin nesli kesilir ve güdük kalır.

Aynen öyle de; maneviyat büyükleri de Allah ile kul arasında, kulun rabbi ile münasebetini teminde ve muhafazasında şeffaf vasıtadırlar. Bunların aradan çekilmesi kul ile Allah münasebetini bozar ve irtibatı keser.

Ancak, vasıta olmak da kolay bir şey değildir. Bu işe ehil olmak ve erbabı olmak meselenin önemli noktasıdır.

Yani matematik kitabı ile öğrenci arasına vasıta olarak, öğretmen girmelidir. Ancak bu, müzik öğretmeni olursa, o işten hayır gelmez.

Hasta ile hastalık arasına hikmet icabı şeffaf vasıta olan doktor girmelidir. Ancak, doktor yerine mühendis girer ise, ölüm meleğine hizmetten başka bir şeye yaramaz.

Nasıl ki göz ile eşya arasına, gözlükler giriyor. Kulak ile seslerin arasına duyma cihazları giriyor. Ve bunlar vasıta olarak, gözleri ve kulakları avam olanların, daha iyi görmesini ve işitmesini temin ediyor ise;

Aynen öylede, aklı ve kalbi avam olanların, hakikatlerle aralarına vasıflı ve ehil insanların girmeleri onların marifetlerini ve faziletlerini artırır ve inkişaf ettirir. Manevi hayatlar nizam ve intizam altına girer. Çünkü avam-ı nas çıplak hakikatleri göremezler ve idrak edemezler. Ancak vasıtalarla hakikatleri algılayabilirler

Kur'an-ı Kerim'deki teşbihler, temsiller ve alışıla gelmiş misaller ve örnekler; insanlar ile, zorlanacakları hakikatler arasında bir çeşit numaralı gözlük ve dürbün gibi kutsi ve şeffaf vasıtalardır.

Buna binaen vasıtayı inkar; hikmeti, yardımı, faydayı, nizamı, iyiliği ve maslahatı inkar ve yalanlama demektir. Fıtrata ve hakikate zıt bir davranıştır.

Fakat her şeyin istisnası ve su-i istimali olduğu gibi; vasıtalar da zamanla deforme olmuş, yanlış kullanılmış ve çirkin örnekleri maalesef zamanımıza kadar gelmiştir. Bunların düzeltilmesi ve nizama sokulması veya tadil edilmesi icab ederken vasıtalık müessesesini toptan ve kotken yıpratmak ve inkâr etmek vicdana sığmaz.

Islahı mümkün iken, ifnasını tercih etmek azim bir hata olur.

Demek ki vasıtalık; şeffaf cam gibi, hakikatle irtibatı sağlayan, münasebetleri nizam ve intizam altına alan bir tensib-i İlahî'dir.

Her yerde olduğu gibi, dinimizde de vasıta vardır ve olacaktır. Ancak ruhbanlık tarzında kesif olan; ilgiyi, alakayı ve hürmeti sadece kendine hasredip, hakikatler ve Cenab-ı Hak'la münasebeti kıracak ve kesecek tarzda olan vasıtalar, bir nevi gizli şirktir. Bu anlamda vasıta, fıtratta ve yaratılışta olmadığı gibi, dinimizde de yoktur ve olamaz.

İşte vasıtalara yukarıdaki değerlendirmeler açısından bakmak, bizleri hem fikir hem de muamelat açısından ifrat ve tefritten korur, bütün duygu ve düşüncelerimizi sırat-ı müstakim olan orta yola çeker, hayata istikamet, huzur ve saadet verir.

EK-3 EBCED VE CİFİR İLMİ NEDİR? ÖRNEKLERİ

Ebced ve Cifr İlminin Tarifi

Ebced düzeni "Arap alfabesinin ilk tertibi; harflerin taşıdığı sayı değerlerine dayanan hesap sistemi" (İslâm Ansiklopedisi, X/68.) şeklinde tarif edilmektdir. Bu sistemin, İbrânîce ve Ârâmîce'nin de etkisiyle Nabatîce'den Arapçaya geçmiş bulunduğu ve Hz. Peygamber (a.s.m) devrinde de olduğu gibi kullanıldığı bilinmektedir.

Ebced sisteminde yer alan harfler ve sayı değerlerini gösteren tablo :

ن	م	ل	ك	ي	ط	ح	ز	و	ه	د	ج	ب	ا
50	40	30	20	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
غ	ظ	ض	ذ	خ	ث	ت	ش	ر	ق	ص	ف	ع	س
1000	900	800	700	600	500	400	300	200	100	90	80	70	60

Arapça, Eski Sâmi alfabesindeki harf sırasının sayı değerine göre tertiplenmesinden meydana gelen birinci kelime. Bu tertip İbrâni ve Süryâni Alfabesindeki harfleri içine alır. İbâredeki kelimelerin sırası ve harflerin rakam değerleri şu suretle gösterilmektedir.(Ebced) (Hevvez) (Hutti) (Kelemen) (Sa'fes) (Kareşet) (Sehaz) (Dazig)Bu sekiz kelime bütün huruf-u hecâ denen yirmi sekiz harfi içine almış ve sıra ile eliften gayn harfine kadar, birden bine kadar her harfte aşağıdaki sıra ile gösterildiği gibi değerler verilmiştir. Elif: 1, Bâ: 2, Cim: 3, Dal: 4, He: 5, Vav: 6, Ze: 7, Ha: 8, Tı: 9, Yâ: 10, Kef: 20, Lâm: 30, Mim: 40, Nun: 50, Sin: 60, Ayn: 70, Fe: 80, Sad: 90, Kaf: 100 Rı: 200, Şın: 300, Te: 400, Se: 500 Hı: 600, Zel: 700, Dad: 800, Zı: 900, Gayn: 1000 Şimdiki Arabçada alfabe bu sırayı tutmuyorsa da harflerin rakam gibi kullanıldığı zaman, yine eski sıraya uymak için Ebced sırasını da devam ettirmişlerdir. Hem birbirine benzeyen harfler bu sırada dizilmiştir. Eskiden İslâmlarda matematik ve fizikte bu harflerin rakam yerine kullanıldıklarını biliyoruz.

Ebced ve Cifr İlminin Meşruluğuna Genel Bir Bakış

Kur'an-ı Kerim ve Hadislerin anlaşılması hususunda üç ana görüş oluşmuştur.

Birinci Görüş: Kur'an ve hadisin zahir ve sarih manasından başka; batıni, işari ve remzi manası yoktur, anlamak konusunda herkes müsavidir. Kur'an gayet basit ve sadedir. Herkes tarafından anlaşılır. Müçtehitlere, alimlere, müfessirlere, belagatçılara lüzum yoktur. Teşbih ve temsil ifade eden ayet ve hadisler de zahiri üzere anlaşılır, aynı ile tatbik edilir, derler. Bu görüş hem Kuran'a, hem sünnete, hem de akıl ve mantığa aykırı bir görüştür. Bunun batıllığına işaret eden yüzlerce ayet ve hadisler vardır. Batıl zahiruyyun mezhebi buna örnek verilebilir. Bu gruba girenler genelde sosyal açıdan akli ve zihni melekeleri inkişaf etmemiş bedevi ve müptedi kesimlerdir. Psikolojik olarak daima bir karşı koyuş, dik başlı ve agresif bir hal içindelerdir. Tarihte harici ve vehhabi geleneği bu guruba somut örnek teşkil ederler. İbni Teymiyye'nin eserleri, tecsim ve teşbih ile ilgili fikirleri meseleye ışık tutar. Zaten en uç nokta olarak mücessime ve müşebbihe (Allah'ı cismanileştirmek ve mahlukata benzetme hareketi) mesleği bu zahiriyyun mezhebinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Ebcet ve cifir ilminin meşruluğunu kabullenmekte zorlananlar, ekserisi bu gurupta olanlardır. Tarihte tasavvuf ve tarikat mesleğini inkar edenler, işari ve manevi tefsirleri reddedenler, yine bunlardır. İslam aleminin meşhur alimleri bunları kabili hitap görmeyip, fazla ciddiye almamışlardır. Zaten bunların mesleği şiddet ve idraksizlik üzerine gider.

İkinci Görüş: Kur'an ve hadisleri tamamen anlaşılmaz görüp, hurufi ve batini manalar ile, zahir ve sarih manasını inciten ve anlaşılmasını belli zümrelere havale edip, avam insanın nasibini tamamen ortadan kaldıran batiniyyun mezhebidir. Bu mezhebe göre Kur'an, tamamen bir muammadır, kimse onun hakikatini idrak edemez. Ayet ve hadislerin sarih ve zahir ifadeleri tamamen semboldür. Onun gerçek manaları işaridir, deyip; emir ve yasakları bütünüyle inkar etmişlerdir. Mesela namaz için; insanın kalbi bir duası deyip, namazı kılmamalarıdır. Bu mezhebin sapkınlığı ve batıllığı zahirdir. Batıl Hurufilik akımı buna örnek olarak verilebilir. Ebcet ve cifir ilmini sui istimal edip ifrata kaçanlar ekseri bunlar olmuştur.

Üçüncü Görüş: Kuran ve hadisin zahir ve sarih manası asıl ve esas olmakla beraber, bunun yanında asıl ve esasa uygun olan işari, remzi ve batini manaları da vardır, diyenlerdir.
Asıl ve esas manalar herkesin anlayacağı sarih ve zahir manalardır. Ama işari ve batini manalar ilim ve kabiliyet ile idrak edilecek şeylerdir. Onun için Kur'an ve hadis idrak bakımından çok tabakalara ayrılan insanların hepsine hitap eder bir mahiyettedir. Hadis-i şerifte varid olduğu gibi, **her âyetin birer zâhir ve bâtın ve her zâhir ve bâtının birer had ve muttalaı ve her had ve muttalaın çok şücun ve gusunu vardır.** (İbni Hibban, Sahih 1:146; el-Münavî Feyzü'l-Kadîr, 3:54). Ulûm-u İslâmiye buna şahittir. Bu meratibin herbirinin birer derecesi, birer kıymeti, birer makamı vardır; temyiz lâzımdır. Lâkin tezahum yoktur.(Muhakemat)

Bu hadisin de işaret ettiği gibi, Kuran ayetleri sadece zahir manasından ibaret değildir, onun çok manaları vardır. Bir kısmı işari ,bir kısmı remzi, bir kısmı ebcet ve cifir ile anlaşılacak mahiyettedir. Burada, sadece uyulması gereken; Kuran ve hadislere remzi ve işari mana verilirken, Kuran ve Hadisin sarih, zahiri ve genel hatlarına zarar verip, incitilmemesidir. Ehli sünnet alimlerince yazılmış yüz binlerce lafzi, manevi ve işari tefsirler buna örnek olarak gösterilebilir. Kuran ve hadisleri en sağlıklı ve istikametli anlayan ve sonraki nesillere aktaran bu orta yol olan ehli sünnet ekolüdür. Ebcet ve cifir ilminin istikamet üzerine kullanılmasına karşı çıkmamışlardır. Birçok ehli sünnet alimleri de ebcet ve cifir ilmini eserlerinde kullanmıştır. Deliller bahsinde örnekleri ile izah edilecektir.

Kur'ân'ın her kelimesi ve kelimelerdeki her bir harf Allah'ın ilim ve iradesiyle, bilhassa belli maksatlar ve manalarla seçilmiştir. Her harfin yerine göre özel bir vazifesi vardır. Allah'ın ilmi, ezeli ve ebedi olmasından, onun kurmuş olduğu cümle ve kelimeler harf ve virgülüne kadar mana ve hikmet içerir. Fuzuli ve kışır kelimeler bulunmaz, her yönü ile manidardır. Ama bu etraflı ve geniş manaları sıradan ve avam insanlar her yönü ile idrak edemezler. Ancak ehil olan zatlar, bu hikmet ve manaları tahric edebilirler. Kimi zatlar ilmi kuvveti ile, kimi zatlar kalbi kuvveti ile, kimileri de Allah'ın inayeti ile vehbi bir tarzda Kuran ve hadisin o geniş ve ince manalarını keşif ile tespit ediyorlar. İnsanların hepsini anlayış, idrak ve hissediş bakımından aynı ve eşit görmek ucuz komünist edebiyatıdır. Hem fıtrata hem sosyoloji ilmine hem de realiteye aykırı bir tutumdur. Onun için Kuran ve hadisleri sadece zahiri lafzına indirgeyip, diğer ince ve latif remzi manalarını ve onu anlamakta ehil olan mütehassıs zatları istihfaf edip inkar etmek, hamakat örneğidir.

Ebced ve Cifr İlminin Meşruluğu ve delilleri

Delillere Genel Bir Bakış

İslam fıkhında genel bir kaide olan "Eşya da asıl olan ibahattir" hükmü meselemizi gayet güzel izah edip açıklığa kavuşturuyor. Yani eşya asıl ve esas itibari ile helaldir, ta ki haram olduğuna dair bir ayet ,bir hadis veya icma-ı ümmet bulunmasın. Yani haramlılığına dair bir ayet bir hadis bir icma-ı ümmet yoksa, her şey helaldir. Bu genel kaide ışığında bakıldığında ebced ve cifir ilminin haram olduğuna dair hiçbir delil olmadığına göre, helal olduğu sabit oluyor. Şayet böyle olmamış olsa, bugün beşeri ilimlerin hepsi haram olması gerekirdi. İmam Gazzali mantık ilmini İslam ilimleri içine dahil etti diye bir çok cahil, karşı çıkmıştı. Anck daha sonra İslam ilimlerinin vazgeçilmez bir alet ilmi oldu ve çok hizmet etti.

İslam ve Kur'an, geçmiş dinlerin ve kültürlerin olumlu ve hak olan yönlerini tasdik eder, olumsuz ve batıl olan yönlerini ise tashih eder. Mutlak olarak geçmişi silip atmaz. Zira beşeriyette tekamül ve teraküm tedrici olarak gelişir. Her dönem ve mekan bir katkı sağlar. Sonraki dönemler de o katkılara katkı yaparak gelişirler. Böyle olunca, ebced ve cifir ilminin eski din ve medeniyetlerden İslam'a intikal etmesi İslamiyet ile çelişmez. Önemli olan bu gibi ilimlerin İslam ruhu ve özü ile çakışıp çelişmemesidir. Yani farklı medeniyet ve kültürlerden İslam'a intikal eden her şeye kötü ve batıl demek yanlış bir tutumdur. Mesela alet ilimlerden olan mantık, matematik, vs gibi ilimler hep yabancı kökenli ilim dallarıdır. Ama şimdi İslami ilimler içinde vazgeçilmez birer alet ilmidirler. Onun için ebced ve cifir ilminin Yahudi ve Hıristiyan menşeli olmasını hata ve yanlış gibi lanse etmek, ilmi bir tutarsızlıktır. Sonuçta Yahudilik ve Hıristiyanlık şimdiki hali ile muharref olabilir ama köken itibari ile onlar da semavi dinlerdi. İmam Bûni, Şems-ül Maarif adlı eserinde bu ilmin aslının Süleyman Aleyhisselâm'ın veziri ve celb ilmi âlimi Asaf bin Berhiya'ya dayandığını kaydetmiş.

Ebced ve cifir ilmi bir alet ilmidir. Tarihçiler, edebiyatçılar, alimler, arifler tarafından da kullanılıp bir şekil verilmiştir. Yoksa tarihte sadece İbn-i Arabi hazretlerine has bir muamma, bir sır değildir. Geçmişte bu ilmin mutemet alimler tarafından kullanılıp şöhret bulması bu ilmi acaiplikten kurtarır.

İslamda bir şeyin meşruluğunun ve ya haramlılığının usulü ve tarzı bellidir. Bunun dışında söylenen laflar lafı güzaftır. Bir şeyin haram olup yasaklanması için İslamda şu üç delilden biri ile yasaklanması gerekir.

Birinci olarak Kur'an'nın sarih ve muhkem bir ayeti ile yasaklanmasıdır. Şayet ayet mana bakımından sarih ve muhkem değilse, yani yoruma açık ve içtihada elverişli ise, haramlılığı düşer. Fihi nazarun olur.

İkinci olarak, Peygamber efendimizin sahih ve açık bir hadisi ile men edilmiş olması gerekir. Burada da mananın açık, senedin sahih olması gereklidir. Zira İslamda haram ve helale konu olan ayet ve hadislerin muhkem olma şartı vardır.

Üçüncü olarak, İslam alimlerinin ittifak ile o şeye haram demesi gerekir. Bu delil de derece bakımından Şeriatta Ayet ve Hadisten sonra gelir. Bu delili destekleyen ayet ve hadisler fıkıh ve usul kitaplarında teferruatı ile beyan edilmiş.

Öyle ise ebced ve cifir ilminin bu üç delilden hangisi ile açık ve net bir şekilde yasaklandığını ebced ve cifir ilmini haram sayanlar göstermeleri gerekir. Zira müddei iddiasını ispat ile mükelleftir. Ama helal olan bir şeyin ispatı gerekmez. Yukarda da denildiği gibi eşyada asıl olan helal olma halidir. Öyle ise Ebced ve cifir ilminin haramlılığına dair bir muhkem ayet ve hadis gösterilemiyorsa, helalliği sabit olur.

Kuran Açısından Ebced ve Cifir İlmi

Kuran-ı Kerim de ebced ve cifir ilmi haram ve helal noktasından sarih ve zahir bir şekilde zikredilmemiştir. Ama Hadis-i şerifte varid olduğu gibi, her âyetin birer zâhir ve bâtın ve her zâhir ve bâtının birer had ve muttalaı ve her had ve muttalaın çok şücun ve gusunu vardır. (İbni Hibban, Sahih 1:146; el-Münavî Feyzü'l-Kadîr, 3:54.) Bu hadisten de anlaşılacağı üzere her mesele Kuranda sarih ve zahir bir şekilde ifade edilmemiştir. Bazıları remzi, bazıları hafi, bazıları işari, bazıları da sarih ve zahir olarak beyan edilmiştir. Biz kalkıp sadece sarih ve zahiri ölçü alıp diğer ince ve latif manalarını inkar edersek, bu, Kuran ve sünnetin ruhuna ve özüne aykırı olur. Aynı zamanda İslami ilimlerin ekserisini de inkar etmemiz gerekir. Zira çok ilimlerin meseleleri zahirperestlerin zannettiği gibi sarih ve zahir olarak Kuran ve Hadiste geçmiyor.

Mezhepler, meslekler, meşrepler hepsi davasını ve fikirlerini Kuran ve sünnetten istinbat ve istihrac etmişlerdir. Bunların ekserisi de Kuran ve sünnette hafi ve remzi olan fikir ve manalardır. Zaten içtihat ve belagat avam insanların Kuran ve hadiste göremedikleri ince ve latif manalardan ibarettir. Bu ince ve latif manalar zaten ayetin kıvrımlarında dürülü olarak vardı. Müçtehit ve müceddidler ise ilmi ve manevi kuvveti ile o kıvrımları açıp, avamın nazarına izhar ediyorlar. Yoksa Kuranda ve sünnette olmayan şeyleri hariçten içine sokmuyorlar. Örtülü ve hafi olan manaların üstünü ilmi ile açıyorlar. Bunu yaparken de Kuran ve hadisin sarih ve zahiri manasını incitmeden, kırmadan yapıyorlar. Yani bir usul ve metot dahilinde yapıyorlar. Bu usul ve metodun ana hatları yine Kuran ve Sünnetten alınarak yapılıyor.

Diğer bir husus Kuran insanlık için mutlak zarar olan şeyleri sarih ve zahir olarak haram kılmıştır. Sihir, büyü, kumar, fal gibi şeyler sarih ve zahir olarak men edilmiştir.Ama ebced ve cifir ilmi o dönemde bilinmesine karşın, hakkında bir hüküm verilmemiştir. Üstelik ebced ve cifir ilmini Yahudilerin Müslümanlar aleyhinde kullanmasına rağmen. Demek kemale ulaşmış Kuran, açıkça ebced ve cifir ilmini men etmedi ise, helal olduğu sabit olur.

Ebced ve Cifir ilmini belki Kuran ve Sünnetin sarih ve zahirinde göstermek mümkün olmayabilir ama remzi ve işari yönünde istihrac ve istinbat etmek pekala mümkündür ve caizdir. Bununla ilgili Abdulkadir Badıllı’nın çalışmasından birkaç örnek verelim.

Birincisi: Kur'an-ı Hakîm'de, Rabb-i izzet bütün haşmet ve heybetiyle (En'am Sûresi âyet: 59) yani "Yaş ve kuru ne ki varsa mutlaka Kitab-ı Mübîn'de mevcuddur." diye ferman ediyor.

O halde ve elbette Cifir ve Ebced ilminin esasları da Kur'an'ın işarı ve remzî mânalarının perdeleri altında bulunmaktadır denilse herhalde hata olmaz. Çünki "Kitab-ı Mübîn" bir kavle göre Levh-i Mahfuz, diğer kavle göre Kur'an-ı Kerim'dir. Hakikatta her iki kavlin neticesi de aynı kapıya çıkar. Diyelim Kitab-ı Mübin'i biz Kur'an değil de, sadece Levh-i Mahfuz kabul ettik. O durumda, Levh-i Mahfuz'da Kur'an dahi mevcud olduğundan yine netice bir olur.

Hem "Biz Allah-u Teâlâ hiçbir şeyi bırakmadık, illâ onu Kitab'da yazmışız." En'am Sûresi, âyet:38) Şimdi bu âyetteki "Kitab" lâfzı da, yine ya Kur'an'dır, yahutta Levh-i Mahfuz'dur. Netice olarak üstteki âyetin aynı mânasındadır.

İkincisi: Kur'an-ı Hakîm bir çok âyetlerinde, her şeyin hesaplı, kitaplı olduğunu, sayı ve adetlerinin malum ve muayyen bulunduğunu ve saire, sık sık ilân etmektedir.

İşte biz de o âyetlerden bazılarını buraya kaydetmek istiyoruz:

Hem herşeyi biz, İmam-ı Mübîn'de saymışızdır." (Yasin Sûresi âyet: 12)

Allah-u Teâlâ; yere, yani toprağa giren ve ondan çıkan, göklerden inen ve yerden göklere yükselen herşeyi bilmektedir."(Hadid Sûresi âyet: 4)

Herşeyin hazinesi ancak bizim yanımızdadır. O hazinelerden indirdiğimiz herşey belli bir miktar dahilindedir." (Hicr Sûresi âyet: 21)

Herşey Allah'ın yanında belli ve muayyen bir ölçü iledir." (Ra'd Sûresi âyet: 9)"

Ve daha bu mânadaki âyetler çoktur.
Görüldüğü üzere bu âyetler sayıdan, adetten, miktardan ve ölçülerden bahsediyorlar. Elbette bunların sarih mânalarıyla Allah'ın azametini, kudretini ve lâtifliğini ilân ederek, imanın takviyesine medar olma ciheti herşeyin başındadır. Amma aynı zamanda lisan-ı hal îmalarıyla da; insanları ölçü, miktar ve sayı hesablarına teşvik edici bir hal gösteriyorlar gibidir. Elbette Cifir ve Ebced ilmini de manevi olarak irade etmişlerdir denilebilir.

Üçüncüsü: Hadîste ona işaret olduğu gibi; Kur'an'daki ondört sûrenin başlarındaki mukatta' harflerin çeşitli ve sırlı ve gizli mânalar olduğu halde, Cifir ve Ebced hesaplarıyla da bir vecih ile alâkadar oldukları muhtemeldir. Çünki bazı yüksek âlimler o yolda kanaat izhar etmişlerdir. İleride örnekleri gelecektir.

Dördüncüsü: Eskidenberi Kur'an'ın bu mukatta' harflerinden başka, sair kelimatından ve harflerinden Ebcedî ve Cifrî hesabla bazı istihracların yapılmış olması ve çoğu zaman bu istihraçların mutabık ve doğru çıkması dahi, Kur'an'ın kâinatı içine alan ilminin ve mânaların denizleri içinde elbette şu Ebced ve Cifir ilmi dahi müraat edilmiş olduğu anlaşılmakta ve hususî şekilde hissedilmektedir.

Yukarıdaki verilen örneklerden de anlaşılacağı üzere bir çok ayetin esas ve ruhunda aritmetik değerler nazara veriliyor. Ebcet ve Cifir ilminin de esası ve ruhu aritmetik değerlerdir. Önemli olan bu ilmi Kuran'nın o eşsiz belagat ve icaz kıvrımlarında saklı olan değerlerin çıkarılmasında bir alet ve vasıta olarak kullanmaktır.Said Nursi , İbn-i Arabi, gibi İslam alimlerinin yaptığı aslında budur.Yoksa hariçten ve Kuran ve Sünnetin malı olmayan şeyleri Kuran ve Sünnete dahil etmek demek değildir. Kuran ve Sünnette var olan gaybi değerleri bazı vasıtalarla açığa çıkarıp Kuran ve sünnetin mucizeliğini insanların nazarına izhar etmek en güzel ve hoş bir hizmettir. Zira Kuran insanların yazdığı ruhsuz ve kışırlı sıradan bir kitap değildir. Allah'ın ezeli ve ebedi isimlerinden süzülüp gelen, her cümle ve kelimesi mucize ve öz olan İlahi bir kelamdır. Böyle olunca Kuran bütün zaman ve mekanları içine alan ve o zaman ve mekanlara mesajı olan bir kitaptır. Kuranı hakkı ile bilemeyen ve anlayamayan nadanlar onu ve emir ve yasakları bildiren sıradan bir mecmua olarak görüyor.

İmam-ı Azam nasıl ilmi kuvveti ile bizim gibi avamlara gayb hükmünde olan Kuran ve Hadislerin derununda bulunan gizli ve işari hükümleri içtihat vasıtası ile çıkarıp bize bildiriyor. Zira avam insanların ilmi kuvveti olmadığı için Kuran ve hadisin muhtevasında var olan hafi ve işari hükümleri rasat edemiyor, göremiyor. Onlara gayb hükmünde kalıyor. Ama ilmi ve istidatları inkişaf etmiş müçtehitler ise rahatlıkla o hafi ve işari ahkamı görüp çıkarabiliyorlar. Şimdi biz kalkıp, zahirde görünmeyen bu hükümler için, nereden çıktı bu manlar, deyip inkar etsek, ne kadar cahillik olur. İşte aynen bunun gibi, manevi olarak terakki etmiş, velayet makamlarına çıkmış bazı zatlar, İmam Azam gibi Kuran'ın belagat kıvrımlarında saklı olan ve herkese görünmeyen, avama nispeten gaybi sayılacak bir takım haberleri, bazı alet ilimler vasıtası ile tahric ediyorlar ve insanların nazarlarına sunuyorlar. Dolayısı ile gaybı kendi başlarına, Allah'tan bağımsız olarak bilmiş değiller. Şayet Allah Kuran ve sünnete o ahkam ve işari manaları koymasa idi, ne İmam Azam ne de Said Nursi o ahkam ve manaları bilebilirlerdi. Ama bazı nadan zahir hocalar bu inceliği bilemedikleri için itiraz edip hücum ediyorlar. İşte Risale-i Nurdaki ebcet ve cifir vasıtası ile verilen bir takım gaybi haberler bu nevdendir. Yani Kuran ayetlerinin kıvrımlarında dürülü bulunan hafi manaların izharından ibarettir. Ama herkes bu mevkii ve makama ulaşamadığı için hususiyet istiyor. Nasıl ki bir doktor ile sıradan bir adam insan gözünü incelese ve baksa, doktor, ilmi münasebeti ile gözün çok ince ve latif özelliklerini görür ve anlar, sıradan adam ise gözün kaba hatlarını ancak bilir. Doktor o adama gözün inceliklerinden bahsetse, adam inatçı ve cahil ise, inkar eder. İnsaflı ve şuurlu ise, o doktora tabi olur. İşte o sıradan adam için gözün ekseri kısmı gaybi hükmündedir, doktor için ise zahiri ve sarihtir.Kuran uzmanları için zahir ve sarih olan şeyler bize kapalı ve hafi olabilir. Bizim açımızdan gayb hükmünde olan şeyler onlar açısından zahir hükmündedir. Gayb konusu ayrı bir makale konusu olduğundan burada tebei olarak bahsedildi.

Hadis Açısından Ebced ve Cifir İlmi

Hadis kaynaklarında tıpkı Kuran da olduğu gibi sarih ve zahir olarak itiraz edenleri susturacak derecede bir netlik ve açıklık yoktur. Ama meşruluğunu reddeden ve haramlılığına işaret eden en ufak bir emare de yoktur. Yani ebcet ve cifir ilmine mubah, hatta müstahsen nazarı ile bakabiliriz. Kuran'ın i'cazına olan hizmetinden dolayı müstahsen sınıfına girer. Zira çok evliya ve alimler bu ilim ile Kuran'ın latif ve sırlı i'cazlarını gösterip ilan etmişler..

Konuya girmeden önce bazı hadis usulü kaidelerine işaret etmekte fayda vardır. Zira ihtilafların ve idraksizliklerin ekserisi usul ilmini nazara almamaktan ileri geliyor. Onun için usul esasa mukaddemdir denilmiştir.

İtikat ve had cezalarına konu olmayan bir takım senedi zayıf hadisler tergib ve terhib, amellere teşvik, bazı ilimlere iştiyak verme noktasından kullanılmasına İslam alimleri olumlu bakmışlardır. Bu yüzden senedi zayıf diye hadisleri inkar etmek doğru değildir. Ama itikat ve hukuk gibi önemli konularda delil ve kaynak

olamazlar. Ebced ve Cifir konusu itikat ve hukuk sahasına giren konular olmadığı için, senedi zayıf hadisler delil ve kaynak olabilirler.

Hadisleri, meşhur hadis alimlerine ve eserlerine nispet ederek, hadisin sıhhatine ve senedine karar vermek yanlış olur. Zira İmam Buhari'nin sahihinde de senedi zayıf olan hadisler olabileceği gibi Buhari kadar şöhret bulmamış hadis alimlerinin eserinde de sahih ve mütevatir hadisler bulunabilir. Senet ve sıhhat ölçüsü şöhrete bakmaz. Bu yüzden ebcet ve cifir ile ilgili hadislerin meşhur hadis eserlerinde olmaması sıhhatine zarar vernez.

Bazı mezhep imamları, hususen Ahmet ibn-i Hambel senedi en zayıf hadisi en kuvvetli rey ve içtihada racih görür ve ona göre fetva verir. Hanefi mezhebi ise kuvvetli içtihadı, senedi zayıf hadise tercih edebilir. Bu yüzden ameli açıdan farklı içtihat ve mezhepler ortaya çıkmıştır. Bu tip fer'i konularda ittifak aranmaz. Onun için ebcet ve cifir ilmine karşı çıkan makbul imamlar da olabilir ancak bu, ilmin batıl olmasına kafi değildir. Zira ihtilafun aleyh bir konudur. Üzerinde ittifak lazım gelmez. Bununla ilgili yüzlerce konu vardır üzerinde ihtilaf olan. Öyle ise bir mezhep ya da bir alimi esas alıp, hemen inkar ve batıl damgasını vurmak ehli sünnet kaidelerine uymaz.

Tarihte şaz hükümler itibar görmemiştir. Hatta bu şaz fikirler muteber alim ve sahabilere ait olsa bile. İmam Azamın bir çok şaz fikirleri ehli sünnet tarafından kabul görmemiştir. Bu yüzden bizim ölçü alacağımız fikir sivri ve müfrit fikirler değil, genel kabul görmüş fikirler olmalıdır. Tarihte ebcet ve cifir ilmini kabul etmeyen alimler azınlıkta ve ekseri de şaz fikri çok olan müfrit alimlerdir. Hatta en ateşli savunucularından bazıları da ehli sünnetin dışında olan alimlerdir. İbn-i Teymiyye gibi. Bir tarafta İmam Ali (r.a), Said Nursi, İmam Gazali, İmam Rabbani, İbn-i Arabi, Mevlana gibi allameler, diğer tarafta ise şaz hükmünde kalan birkaç sivri ve uç düşüncelere sahip alimler. Hangi yol güvenli sizce.

Hadis kaynaklarında ebcet ve cifir ilmine kaynak olacak ve meşruluğunu ilan edecek mahiyette hadisler vardır.

Yine AbdulKadir Badıllı'nın çalışmasından birkaç örnek üzerinde duralım.

Birinci Örnek: Ebcedi ve tefsirini öğreniniz! Veyl olsun câhil âlime!.. Elif, Allah ve İlellah'tır. Yahud Allah isminden bir harftir. "Ba" Allah'ın halk ve icadıdır. "Cim", Allah'ın behcetidir. "Dal" ise, Allah'ın dinidir. Müsned-ül Firdevs 2/43

İkinci Örnek:

Yahudî âlimlerinden Ebu Yâsir bin Ahtab bir kısım yahudî âlimleriyle birlikte, Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) yanından geçtikleri bir sırada, Resul-i Ekrem (A.S.M.) Fatiha Sûresiyle, Bakara Sûresinin başı olan الم ذَلِكَ الْكِتَابُ لاَ رَيْبَ فِيهِ.. الـخ âyetini okuyordu. Ebu Yâsir'in kardeşi Huyey bin Ahtab bunu işitti, kendi kardeşi Ebu Yâsir'e dedi ki: "Biliyor musunuz, ben Muhammed'i dinledim, ona nazil olmuş olan Kur'an'dan الم ذَلِكَ الْكِتَابُ لاَ رَيْبَ فِيهِ.. الـخ yi okuyordu."

Yahudiler dediler: "Sen bizzat ondan bunu dinledin mi?" O dedi: "Evet, aynen dinledim."

Bunun üzerine, Huyey bin Ahtab ve Ebu Yâsir, bazı yahudî âlimleriyle birlikte kalkıp Resulullah'a geldiler, dediler: "Yâ Muhammed, sana nazil olmuş olan âyetlerden الم ذَلِكَ الْكِتَابُ لاَ رَيْبَ فِيهِ.. الـخ yi okuduğunu hatırladın mı?"

Resul-i Ekrem (A.S.M.) dedi: "Evet, hatırladım."

Dediler: "Bu, sana Cebrail vasıtasıyla Allah'tan geldi değil mi?"

Dedi: "Evet aynen öyle..."

Yahudiler dediler: "Senden evvel gelmiş Peygamberlerden hiç birisinin müddeti ve ümmetinin zamanı seninkinden gayrı bilinmemektedir. Bu âyete göre, senin ümmetinin ömrü çok azdır.." Ve Huyey bin Ahtab yanındaki yahudîlere dönerek dedi ki: "Elif birdir, Lâm otuzdur, Mim ise kırkdır. Tamamı yetmişbir sene eder.

Öyle ise, siz ey yahudîler! Ümmetinin ömrü sadece yetmişbir sene olan bir Peygamberin ümmeti olur musunuz?"

Sonra Peygamber'e dönerek dedi: "Yâ Muhammed! Senin yanında bu âyetten başka bir şey var mıdır?"

Resul-i Ekrem (A.S.M.) dedi: "Evet vardır..."

Dedi: "Nedir?"

Dedi: المص

Huyey bin Ahtab bunu hesaplayınca dedi ki: "Bu evvelkinden daha ağır ve uzundur, yüz altmış bir sene eder."

Huyey yine sordu: "Dahası var mıdır?"

Resul-i Ekrem (A.S.M.): "Evet var" dedi.

Huyey: "O hangisidir?" dedi.

Resul-i Ekrem (A.S.M.) الر kelimesini söyleyince, Huyey: "A.. bu daha ağır ve uzundur, ikiyüz otuzbir sene eder."

Yine Huyey Peygamber'e sordu: "Bundan başka da var mıdır?"

Resul-i Ekrem (A.S.M.): "Evet var" dedi ve المر yi okudu.

Yahudî Huyey bunu duyunca daha da afalladı, "Bu daha ağır ve uzun ve ikiyüz yetmişbir sene eder." dedi.

Huyey bütün bunları Peygamber'den duyunca: "Yâ Muhammed! Senin emrin, işin bizi şaşırttı. Bilemiyoruz, müddetin az mıdır, yoksa çok mudur?" Ve kalktılar gittiler. Giderken yolda Ebu Yâsir, kendi kardeşi Huyey'e ve beraberindeki yahudî âlimlerine dedi ki: "Mümkündür; bütün bu rakamların toplamı Muhammed'e verilmiş olsun. Bunların yekûnu ise, yedi yüz kırk üç yıldır."

İşte bu rivayet, iki tarzda ve iki kanal ile gelmiş.

Birisi: Meşhur İbn-i İshak'ın tarihinde ve bu arada Buharî'nin tarih kitabında ve İbn-i Cerir'in tefsir ve tarih kitaplarında rivayet etmişlerdir.

İkincisi: İbn-ül Menzer ve İbn-ü Cüreyc kitaplarında ayrı bir kanaldan tahric etmişlerdir.

(Me'haz için, bakınız: Tefsir Ed-Dürr-ül Mensur İmam-ı Suyutî 2/22, Mukaddemet-ü İbn-i Haldun sh: 332, Kitab-ut Teshil Li-Ulûm-i Tenzil sh: 35, Tefsir-i İbn-i Cerir 1/68-71, Tefsir-i İbn-i Kesir 1/37) Her ne kadar bu rivayet ve haber dahi -bir çok mes'eleler gibi- hakkında kelâm edilmiş olsa da, sadece zaif hadîsler sınıfından olabilir. Hiç kimse de buna mevzu'dur diyememiş. O halde bu gibi makamlarda bir hüccet sayılır.

Yukarıda örnek olarak verilen her iki hadis de işari ve remzi olarak ebcet ve cifir ilminin meşruluğunu ilan ediyor. Buna benzer, itiraz edilmemiş bir çok şey, bu gibi hadisler ile sabit olmuşlardır. Onları meşru kılan kaynak ile bu kaynak arasında hiçbir fark yoktur. Mesela amele, sevaba taalluk eden bir çok mesele bu gibi hadisler ile subut bulmuştur. Onları kabul edip bunları reddetmek tutarsızlıktır.

İslam Alimleri Açısından Ebced ve Cifir İlmi

Ebced ve Cifir bir ilim dalıdır. Her alimin bu ilim dalı ile meşgul olması gerekmez. Nasıl ki, tabiin döneminden başlayarak farklı İslami ilim dalları oluşmuştur ve her bir alim bu dallardan birisi ile iştigal edip o dalda uzman olmuştur. Aynen bunun gibi, ebced ve cifir ilmi dalında da uzmanlaşıp, o alanda hizmet veren alimler de çıkmıştır. Hatta bu branşlaşma hareketi sahabeler içinde de görülen bir hadisedir. Mesela sahabeler içinde muhaddis, fakih, siyaset, harbiye gibi alanlarda parlayan sahabeler vardır. Peygamber efendimiz her bir

sahabeyi istidadı yönünde istihdam etmiştir. Ebu Hureyre ve İbn-i Mesut buna iki misal teşkil eder. Bu yüzden bütün alimlerin ebcet ve cifir ilmi ile iştigal etme beklentisi abesle iştigaldir.

Diğer bir husus, her ilim dalı ve o ilim dalında uzman olmuş alimin sözü ve reyi kendi uzman olduğu ilmi sahada geçerlidir. Mesela dünyaca meşhur olmuş bir mühendisin tıpla ilgili bir fikri, tıp sahasında bir pratisyen doktora denk değildir. Hatta yüz bin mühendis, tıp alanında uzmanlık noktasında basit bir pratisyen doktora müsavi gelmezler. Aynen İslami ilimlerde de bu kural geçerlidir. Fıkıhta müçtehit seviyesinde olan bir alim, hadis alanında İmam Buhariye yetişemez, onun sözü orada İmam Buhari kadar itibar göremez. İşte ebcet ve cifir alanında veya ilm-i tasavvuf ve sırda uzman olmayan alimlerin, tenkidi veya inkarı pek bir şey ifade etmez. Her alimin sözü kendi dalında muteberdir. Mesela Said Nursi hadis alanında İmam Buhari hazretlerine tabidir.

Sahabeler içinde ebcet ve cifir ilmine vakıf ve bu ilmi tedvin edip en çok kullanan sahabe İmam Ali (ra) dır. . Nitekim, elde mevcud ve matbu' "El-Cefr-ül Cami" eseri İmam-ı Ali'nin sözlerinden müteşekkil olduğu, yahutta onun hikmetli söz ve yazılanndan derlendiği beyan edilmektedir. Bu eser Mısır'da ve Beyrut'ta ayrı ayrı tab' edilmiştir. Mısır'daki Mekteb-ül Külliyat El-Ezheriye tarafından., ve Beyrut'ta El-Mektebet-ül Hadîse'de 1971 senesinde tab' edilmişlerdir. Hazreti Ali (ra) bu ilimle uğraşması ve sahabelerin de bunu sukut ile tasdikleri, bu ilmin sahabeler açısından da meşru olduğunun vesikasıdır.

Sahabelerden sonra İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'ın da bu ilimle iştigal ettiğine dair malumat tarihi vesikalar içinde bulunmaktadır.

Bundan sonra ebcet ve cifir ilmini kabul edip eserlerinde beyan eden alimlerin isimlerini verelim.

1-İbn-i Haldun Mukaddeme . İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'tan Cifir ve Ebced ilminin mes' elelerini nakleden kişinin Zeydî mezhebli olduğunu, bununla beraber nakleden zâtın bahsettiği kitabı kendisinin göremediğini, ayrıca da Muhyiddin-i Arabi'nin "Anka-u Mağrib" eserinden Cifir ve Ebced hesablarıyla gösterdiği tarihin tutmadığını ve saire gibi tenkidlerde bulunmakla birlikte, Ehl-i Sünnet Vel-Cemaat uleması yanında dahi Cifrin esası Hazret-i İmam-ı Ali ve Ca'fer-i Sâdık'tan geldiğinin meşhur olduğunu da kaydetmektedir. (Bak: Mukaddemet-ü İbn-i Haldun sh: 323-334)

2- Meşhur İmam-ı Abdullah El-Yafaî "Mir'at-ül Cinan" eserinde der ki: "İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'in bir talebesi olan Câbir bin Hayyan, ondan aldığı bin yapraklı bir kitabda, beşyüz risale alıp te'lif etmiştir." (Mir'at-ül Cinan 1/304)

3- İmam-ı Celâleddin-i Suyutî, El-Havî Lil-Fetavî Eseri 1/388'de, kendisinin tehecci harfleri (yani: Elif, be, te, se, cim gibi heca harfleri) hakkında bir risalesinin olduğundan bahisle, bu mevzu'da tâlibleri o esere havale eder. Ancak maalesef bu eser elimize geçmemiştir.

4- Meşhur "Edeb-üd Dünya Ve-d Din" kitabı sahibi Ebu-l Hasan El-Maverdî kitabının sh: 23'de Cifir ve Ebced hakkında şu malumatı vermektedir:
Sahabeden Urve bin Zübeyr demiştir ki: En evvel kendi isimlerini yazan kavimden; "Ebced, hevv ez, huttî, kelemen, sa'fas ve kareşet" harfleriyle yazmışlardır.

5- Nur-ul Ebsar kitabı sh: 160'da İbn-i Kuteybe Edeb-ül Kâtib eserinden naklen: "İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'ın yazdığı Cifir kitabında, tâ kıyamete kadar muhtaç olunan herşey o kitapta mevcuddur." diye kaydetmektedir.

6- Meşhur allâme Kemâleddin Muhammed bin Musa Ed-Dümeyrî Hayat-ül Hayavan-ül Kübra eseri 1/279'da, aynen Nur-ul Ebsar eserinin, İbn-ül Kuteybe'den naklettiği rivayeti kaydetmiştir.

7- Az yukarıda zaman zaman ondan bahsettiğimiz ve sahife numaralarını verdiğimiz Şeyh Ahmed El-Bûnî'nin Şems-ül Maarif-il Kübra adlı eserinde: "Nakl-i sahih ile Cifir ve Ebced ilminin, Ca'fer-i Sâdık'tan ulemaya intikal ettiğini yazmaktadır. (Bak mezkûr eser sh: 325 ve 363)

8- Eski Mekke Müftülerinden meşhur allâme Ahmed Zeynî Dehlan "El-Fütuhat-ül İslamiye" isimli eserinde Cifir ve Ebced ilminin İmam-ı Ali ve Ca'fer-i Sâdık'tan geldiğini ve bu ilimle bir çok büyük âlimlerin Kur'an'dan ve hadîslerden sırlar istihraç ettiğini yazmaktadır. (Bak: Aynı eser 1/296)

9- Meşhur Keşf-üz Zünûn kitabı, Cifir ve Ebced ilmi hakkında en geniş bilgi veren bir eserdir. Bu kitab, Cifir ve Ebced ilmi çerçevesinde yazılmış olan bir çok eserin isimlerini de vermiştir. Bu mevzuda ezcümle şöyle der:
"İlm-ül Cefri Vel-Câmia" adıyla söylenen ilmin mahiyeti şudur ki: Bu ilim ile, uyanık zâtlar levh-i kaza ve kaderde yazılı olan hâdisata icmalen vukufiyet peyda etmekten ibarettir.

Ebced ve Cifirle meşgul olmuş zâtların isimleri ve iştigal sahaları...

Bu bölümde, eğer biz bu ilimle meşgul olmuş bütün âlimlerin isimlerini, künyelerini ve kitaplarının isimlerini yazsak, belki bir cilt kitap tutabilir. O halde, sadece nümûne için bir kaç isim verip geçeceğiz. Şu araştırmamızda yer yer kaydettiğimiz gibi; başta İmam-ı Ali (R.A.) bu işin üstadı, pîri ve kaynağıdır. Onun matbu' olan El-Cefr-ül Cami' eseri ve Celcelûtiye Kasidesi ve Ercüze Kasidesi ve Cünnet-ül Esma' eseri gibi bir çok kaside ve dualarında, Hazret-i İmam-ı Ali'nin hâs olarak esrar-ı huruf ile meşgul olduğunu göstermeye kâfidir. Daha sonra, bütün İslâm ülemasınca kabul görmüş olan İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'ın bu ilimle hâsseten iştigal ettiği hususudur. Daha sonraları, Şeyh Muhyiddin-i Arabî (K.S.) "Fütuhat-ı Mekkiye, Füsûs-ul Hikem, Anka-u Mağrib, Kitabü-l Mim Ve-l Vav Ve-n Nun" gibi eserlerinde Cifir ve Ebcedin sahası dâhilinde olan harflerin sırlarından, hasiyetlerinden ve sairesinden çok genişçe bahsetmektedir.

Daha sonraları, İmam-ı Gazalî'ler, Şa'ranî'ler, Şeyh Ahmed-i Bunî'ler, Bayezid-i Bistamî'ler, İmam-ı Rabbanî'ler, Davud bin Ömer El-Antakî'ler ve saireler.. kısmen de olsa, bu ilimle iştigal etmişlerdir. Bunları tek tek ele alıp iştigal sahalarından, keşif ve istihraçlarından bahsetmek uzun olacaktır. Onun için kısa kesip, eserlerine havale etmek istiyoruz.

Ebced ve Cifir İlmi Hususi mi Umumi mi?

Ebcet ilmi bir alet ilmidir. Kuran ve Hadisin latif ve ince sırlarını anlamakta bir araçtır. Bu ilmi kullanmanın bazı özel şartları vardır. Nasıl ki,ustalık ilmi olmadan alet ve edevatlar işe yaramaz. Alet ve edevat olmadan da ustalık eksik kalır. İkisi bir birini tamamlayan şeylerdir. Manevi kemalata ermeden, olgunlaşmadan, sadece harflerin rakamsal değerlerini öğrenmek ve onunla bir takım haberler vermeye kalkmak sunilik ve şarlatanlıktır. Aletlerin bina yapmasını beklemek gibi bir hezeyandır. Onun için ebcet ilminin arkasında keskin ve mütefekkir bir nazar, mutmain olmuş bir kalp, Allah'ın rıza ve inayetini kazanmış bir maneviyat ve İslami ilimlere vukufiyet gereklidir. Yoksa herkesin elinde bir oyuncak değildir. Tarihte maalesef bazı şarlatanlar bu ilme ciddi zarar ve şaibeler vermişlerdir. Bu yüzden bazı nadan zahir hocalar da bu şarlatanlara bakarak gerçek ebcet üstatlarını o şarlatanlarla aynı kefeye koymuşlardır. Bu yüzden ebced ve cifir ilminin Kuran ve hadislere tatbiki hususi bir yoldur, bu yolda her önüne gelen gidemez.

Hurufilik Akımı ve Ebced İlmi

Bu gibi alet ilimler, kullananın amacına göre şekillenir. Bu ilimleri şayet hayırlı ve güzel işlerde kullanırsan, hayrın ve güzel işlerin aracı ve hizmetkarı olur. Şerde ve çirkin işlerde kullanırsan, bu kez de şerrin ve çirkin işlerin bir aracı ve hizmetkarı olur. Nasıl ki, Nükleer enerji ilmini insanlığı katletmek için bombada da kullanıldığı gibi, aynı ilmi insanların daralan enerji sıkıntısının giderilmesinde de kullanılabilir. Yani kullandığın amaca göre şekillenir. Yine mantık ilmini hak ve doğrunun ispatında kullanırsan, mantık ilmi hakkın bir hizmetçisi olur. Ama aynı mantık ilmini cerbezede kullanılırsan, bu sefer de batılın hizmetçisi olur.

Aynı bu misallerdeki gibi, ebced ve cifir ilmi de bir alet ilimdir. Bu ilmi safsata ve batıl bir yerde de kullanırsın, aynı ilmi hayırlı ve güzel bir yerde de kullanırsın. Kullandığın yere göre değer kazanırlar. Tarihte bu ilmi, Kuran'ın ince ve latif manalarını anlamakta kullananlar olduğu gibi, aynı ilmi, Kuran'ın sarih ve zahir manasını incitmek ve inkar etmekte kullananlar da olmuştur. Onun için bir kesim kötüde kullanabilir diye, bu gibi alet ilimleri yasaklamak çıkar yol değildir. Tıpkı yangına sebebiyet veriyor diye ateşin, adam öldürülüyor diye bıçağın yasaklanmasının safsata olması gibi. O zaman çözüm, o alet ilimleri hakta ve hayırda kullanarak, o gibi zararları def etmek en makul yoldur.

Tarihte sapkın Batinilik mezhebinin bir kolu olan Hurufilik akımı bu alet ilmini kullanarak çok tahribat ve şarlatanlıklar yapmışlardır. Kuran'nın sarih ve zahir manalarını incitmek ve inkar etmek yolunda bu ilmi kullanmışlardır. Genelde bu ilim o sapkınlarla anıldığı için, bir takım vukufiyetsiz zahir hocalar bu ilme hücum etmişlerdir. Bu konuda Vehhabilik ve Batinilik iki aşırı uçtur. Vehhabiler zahirperest, Batinilik ise batınperest guruplardır. Vehhabiler sarih ve zahir manadan başka mana kabul etmiyorlar. İşari ve remzi bütün manaları inkar ediyorlar. Batiniler ise, Kuran'ın sarih ve zahir manasını inkar edip, sadece işari ve remzi manaları esas alıyorlar. Her iki mezhep de batıl ve bidat mezheplerdir. Ehli Sünnet ise, sarih ve zahir manayı esas almakla beraber, Kuran'ın işari ve remzi manalarını da inkar etmezler. Bu alanda çok ehli sünnet alimleri remzi ve işari ağırlıklı tefsir ve eserler yazmışlardır. Burada dikkat edilmesi gereken husus, Hurufilik akımı ile ehli sünnet dairesindeki remzi ve işari tefsirler yazan müfessirleri bir birine karıştırmamaktır. Ehli sünnet dairesinde olan tasavvuf kaynaklı işari tefsirler ile Ehli sünnetin dışında olan Hurufilik akımı farklıdırlar.

Risale-i Nur ve Ebced İlmi

Öncelikle şunu ifade edelim ki, Risale-i Nur baştan sona ebced ve cifir ilmi ile yazılmış bir tefsir değildir. Ebced ve cifir ilmi ile yapılmış yorumlar Risale-i Nurun genelinde çok az bir yer tutar. Risale-i Nurda sırlı, işari ve remzi yorumlardan çok, hikmet ve ilime dayalı yorumlar hükmeder. Risale-i Nur Hakim ismine mazhar olmuş bir tefsirdir. Hissiyattan çok, hikmet galiptir.

Risale-i Nurun yazıldığı dönemde materyalist felsefe insanlığın benliğini sarmalamış ve dinsizlik revaç bulmuş bir meta idi. Her şey ilim ve ispata dayanıyordu. Böyle bir ortamda Said Nursi hazretleri Risale-i Nurlarla Kuran ve hadisleri bu asrın ilcaatına göre yorumlama ihtiyacı hissetti ve ona göre de yazdı. Bir nevi Risale-i Nur, muktezay-ı hale mutabık bir tefsirdir. Risale-i Nurda bilhassa imana taalluk eden konularda, ispat ve akliyat ziyadesi ile tecelli etti. Böyle bir tefsirin çok az bir yerinde, yine bir ihtiyaca binaen bir takım işari ve remzi yorumların yapılması gayet makul ve gerçekçidir. Zira insan sadece akıl ve beyinden ibaret bir varlık değildir.İnsanın kalp, ruh, vicdan, latifeler gibi çok hissiyatları vardır. Bunlar da teşvik ve hisse isterler. Böyle karanlık ve inkarcılığın kol gezdiği bir ortamda, talebelerini teşvik ve maneviyatlarını takviye için, yine ehli sünnete uygun bir tarzda bir takım işarı ve remzi müjdeleri talebelerine bildirmesinde ne mahzur olabilir. Bu metot, mücadelede gerekli bir metottur. Her kumandan askerlerinin moralini yüksek tutmak için bir takım tedbirler alır. Bu peygamberimizin hayatında da olan bir metottur. Osmanlı yıkılmış, hilafet kaldırılmış, İslami kurumlar yasaklanmış, dünyada komünist rejim hızla yayılıyor, dini semboller bile bir bir silinmeye çalışılıyor, baskıcı bir idarenin altında İslam alimleri ve aydınları tek tek ya idam ya da sürgün ve hapis ile sindirilmeye çalışılıyor. Müslüman toplumuna batı medeniyeti zorla dikte ediliyor, kılık kiyafetine kadar düzenlemeler yapılıyor, şapka giymeyen veya karşı olanlar idam ediliyor. İşte bu baskıcı şartlar altında bir alim, davası için mücadele ediyor. İman ve Kuran hakikatlerine susamış gençlik onun etrafında halkalanıyor. Sıkıntı, baskı ve zulüm had safhada. Böyle bir ortamda o imanlı gençliği teskin ve teşvik için meşru bir yolla yani ebced ve cifir ilmini kullanarak Kurandan bir takım işaretler ve müjdeler tahric etmesi neden yanlış ve gayrı makul olsun. El insaf. Üstat burada benliğini okşamak için değil, zor şartlar altında hizmet eden talebelerinin şevkini artırmak için bu yola tevessül etmiştir. Kuran gibi ezeli ve ebedi isimlerden süzülüp gelen ilahi bir kitap sadece asr-ı saadete bakmıyor. Bütün zamanları ve mekanları kuşatıp, her döneme hem umumi hem de özel hitap ediyor. İnsanlık tarihinin en dehşetli bir dönemi olan yirminci yüz yıl, elbette Kuran'ın o eşsiz nazarından hariç kalamaz.

Kuran'ın hem muarızlara tehdit ve ikaz yapması, hem de iman ile kendine bağlananlara tebşir ile takdir yapması hikmet ve şefkatinin bir gereğidir. İşte Said Nursi'nin ebced ve cifir ilmi ile yaptığı, Kuran'da var olan bu tehdit ve tebşirleri ilmi ile izhar etmekten ibarettir. Risale-i Nurdaki ebcet ile verilen gaybi haberlerin veya müjdelerin aynı ile doğru çıkması da işari bir delildir. Bunu görmezlikten gelmek ilim ve insafla bağdaşmaz.

EBCED VE CİFİR İLMİNE ÖRNEKLER

Cafer-i Sadık (r.a.) ve Muhiddin-i Arabî (r.a.) gibi esrâr-ı gaybiye ile uğraşan zatlar ve esrar-ı huruf ilmine çalışanlar, Bediüzzaman Said Nursi (r.a) gibi alimler bu hesab-ı ebcediyi gaybî bir düstur ve bir anahtar kabul etmişlerdir.(Sikke-i Tasdik-i Gaybi)

Hz. Ali ve Şura Suresi Yorumu:

İzz b. Abdusselam'ın bildirdiğine göre: Hz. Ali, Şura Suresinin başında yer alan "Hâ-Mim-Ayın-Sin-Kaf" şifreli harflerden, Muaviye ile kendisi arasında vuku bulan hadiseleri çıkarmıştır.(es-Suyutî, el-İtkan, II/14.; el-Âlûsî, I/102.)

İbn Kemal ve Enbiya Sûresi Yorumu:

"Andolsun Zikir'den sonra Zebur'da da: yeryüzüne iyi kullarım vâris olacaktır, diye yazmıştık."(22) mealindeki âyetten İbn Kemal, Sultan Selim'in Mısır'ın Osmanlı ülkesine ilhak tarihini çıkarmıştır. Âyette Tevrat yerinde kullanılan "ez-Zikr" kelimesi, ebced hesabı ile konunun düğümünü çözen anahtar kelimedir. Âyette "ez-Zikr'den sonra" tabiri kullanılmıştır. Bu kelimenin ebced değeri (okunmayan lâm hariç) 921'dir. Mısır'ın fetih tarihi ise, hicrî 922'dir. Demek ki âyet işârî mânâsıyla hicrî 921'den sonra fethin gerçekleşeceğini ifade etmiştir.(Âlusî, I/8; Badıllı, Abdulkadir, Risale-i Nur'un Kudsi Kaynakları, 956.)

Celcelutiye Kasidesi Ebced Hesabına Göre Yazılmıştır:

Hazreti Ali Radıyallahü Anh'ın en meşhur Kaside-i Celcelutiyesi, baştan nihâyete kadar bir nevi hesab-ı ebcedi ve cifir ile te'lif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmıştır. (Nursi, Sikke-i Tasdik)

Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevî'nin kaleme aldığı meşhur Mecmuatu'l-Ahzab adlı eserde Celcelutiye kasidesine de yer verilmiştir. "Bede’tu bi bismillah" cümlesiyle başlayan kasidenin son beyti, kaside sahibi Hz. Ali'nin ismini gösteren ve "Bunlar, yaratıklar insanlar için bir araya getiriliş ilimlerin sırları olup, Hz. Muhammed (a.s.m)'in amcasının oğlu Ali'nin makalesidir" anlamına gelen:

"Mekalu Aliyyin ve’bnu ammi Muhammedin ve sirru ulûmin lil-halaiki cümmiat" beytiyle sona ermiştir. Bediüzzaman'ın da işaret ettiği gibi, kaside baştan sona kadar ebced hesabını gösterir şekilde basılmıştır.(. Gümüşhânevî, Ahmed Ziyaeddin, Mecmûatu'l-Ahzâb (Şâzelî kısmı), 499-531.)
Bazı Tevafuk Tabloları ve Kelimelerin Aritmetik Değerleri

Allah'ın, sonsuz ilmiyle her şeyi nasıl kuşattığını ve her şeyi nasıl bir bir saydığını gösteren tevafuk tablolarının ve kelimelerin aritmetik değerlerinin, Kur'an nezdindeki değerini anlamak için Kur'an'ın kendisine bakmak yeterlidir.

Konu İle İlgili Bazı Misâller:

1. “Allahumme Malike’l-mülk” (Ali İmran, 3/26) İfadesi:

a. Bu ayette söz konusu olan “Allah” ve “Malik” isimlerinin buraya kadar ki tekrar sayısı: 319’dur.(. Bu ayete kadar Allah ismi, 306, aynı kök harflerinden gelen İlâh kelimesi, 11, Malik kelimesi bir defa geçmiştir. Buna göre burada “Allahumme” kelimesi 319. sıradadır.)

b. Bu ifadenin ebced değeri de 319’dur.

c. Bu ifadenin yer aldığı ayet, Kur’an’ın 319. ayetidir.

Bu ayet-i celile, tevafuk lisanıyla diyor ki: Mülkün maliki olan Allah, Kur’an’ın da sahibidir. Bütün mülkünü tek tek sayıp bildiği gibi, Kur’an’ın her tarafını da tek tek sayıp biliyor. Bu ise, Kur’an’ın O’ndan geldiğini gösterir.

2. Allah’ın “ Şehid” ismi:

a. Her şeyi görüp bilen anlamındaki Allah’ın bu isminin matematik değeri 319’dur.

b. Bu ismin, merfu (ötreli) şekliyle 9. tekrarını yaptığı ve Kur’an’ın genelinde en son geçtiği Buruc Suresinin 9. ayeti, Kur’an’ın sondan 319. ayetidir.

Bu tevafuk şöyle diyor: İyi bilesiniz ki, Şehid kelimesini böyle harika bir tarzda yerine koyan Allah, her şeye şahittir.

3. “Hum bâliğûh”:

a. “Biz, ulaşacakları bir müddete kadar onlardan azabı kaldırınca, hemen sözlerinden dönüverdiler” (Araf, 7/135) ayetinde yer alan ve “onların ulaşacakları” anlamına gelen “hum bâliğûh” cümlesinin ebced değeri, 1089’dur.

b. Bütün Kur’an’da yalnız bir defa kullanılan bu cümlenin geçtiği ayet, Kur’an’ın 1089. ayetidir.

Sanki bu tevafuk diyor ki: İyi bilinsin ki, siz Kur’an’ı okurken, nasıl bu ayete ulaştınız, onlar da aynen söz verdiğimiz sürelerine ulaştılar; sonra cezaya çarpıldılar. Demek, zulüm söz konusu değildir.

4. “Gaybı bilen Allah”:

a. “Onlar bilmiyorlar mı ki, Allah onların gizli tuttuklarını da, fısıltılarını da bilir. Ve şüphesiz Allah, gaybları (gizlilikleri) çok iyi bilendir” mealindeki ayetin son cümlesinin asıl metni “ve ennellahe allamu’l-ğuyûb”dur. Bu cümlenin matematik değeri, 1313’tür.

b. Bu cümlenin bulunduğu ayet (Tevbe, 9/78), Kur’an’ın 1313. ayetidir.

c. Cümlenin ebced değeri ile ayetin genel sırası, 13 sayısını gösterdiği gibi,
ayetin suredeki numarası da 78 olup 6x13’tür.

d. Ayet numarasının gösterdiği 78 rakamı, hem “aded”, hem de “Hakim” kelimesinin matematik değeridir. Bu ise, burada hikmetli bir sayısal tablonun gösterildiğine işarettir.

Bu tevafuk, ayette yer alan “ve ennellahe allamu’l-ğuyûb” cümlesinin dediği gibi, Allah’ın bütün sırları /gizlilikleri bilen, sonsuz bir ilim sahibi olduğunu, Kur’an’ın ise, bu sonsuz ilim sahibinin kitabı olduğunu göstermektedir.

Risaleti Tasdik Eden Bazı Tevafuklar

1. “İnneke le mine'l-mürselîn” :

Bilindiği gibi, Hz. Muhammed (a.s.m) 611 tarihinde peygamber olarak gönderilmiştir. Bunu ilan eden: "Şüphesiz Sen gönderilmiş peygamberlerdensin" mealindeki ayet, Kur'an'da iki yerde zikredilmiştir (Bakara,2/252; Yasin, 36/3).

Ayetin asıl metni:“İnneke le mine'l-mürselîn” cümlenin harf sayısı (okunmayan vasıl hemzesi hariç) 13’tür. 13 harften meydana gelen bu cümlenin ebced değeri ise, 13'ün 47 katı olan 611’dir. Ayetin matematik değeri, anlamını teyid etmekte ve O'nun –miladî olarak- peygamber olduğu tarihi vermektedir.

Şayet okunmayan vasıl elifi de sayılsa, bu cümlenin ebced değeri, 612 olup 36x17’dir. Manidâr bir tevafuktur ki bütün Kur’an’da, Hz. Peygamber (a.s.m)’e hitap eden "Şüphesiz Sen gönderilmiş peygamberlerdensin" mealindeki ayet, yalnız söz konusu iki yerde geçmiştir. “gönderilmiş peygamberler” tabiri, bu iki ayet arasında, ebced değerlerine uygun olarak 17 defa tekrarlanmıştır.

2. “ABESE” Kelimesi:

Abese suresinin ilk iki ayetinin mealleri şöyledir: "A'mânın kendisine gelmesinden ötürü yüzünü ekşitti ve arkasını döndü"
İşte bu üslupta bir harikalık vardır. Çünkü cümlede kullanılan "Abese" fiili malum olmasına rağmen faili zikr edilmemiştir. Bu üslup alışageldiğimiz ifade tarzlarının dışındadır.

Ancak Kur'an-ı Hakim burada mucize bir belgeyi göstermiştir. Şöyle ki; açıktan zikredilmeyen cümlenin faili, bizzat "Abese/Yüzünü ekşitti" fiilinin ebced değerinin içerisindedir. Evet bu kelimenin ebced değeri 132 olup "Muhammed" isminin karşılığıdır. Yine kendisinden yüz çevrilmiş kişinin de ismi verilmemiş ancak, onu da, "el-A'ma" kelimesinin ebced değerinde şifrelemiştir. Evet bu kelimenin ebced değeri 143 tür. Söz konusu kimsenin ismi "Abdullah"ın ebced değeri de 143 tür.

Bu bağlamda görülen bu tevafukları kör tesadüf rüzgârlarına havale etmek doğru değildir.

3. "Eğer seni vefat ettirirsek..”:

Kur'an'da Hz. Peygamber (a.s.m)'e hitaben "Eğer seni vefat ettirirsek.." cümlesi üç defa zikredilmiştir. Bunlardan ilki Yunus suresinin 46. ayetinde geçmiştir.

Ayetin meali "Eğer onları tehdit ettiğimiz (azabın) bir kısmını sana (dünyada iken) gösterirsek (ne a'lâ); yok (onu göstermeden) eğer seni vefat ettirirsek nihayet onların dönüşü de bizedir. (O zaman onlara neler olacağını göreceksin.) Sonra Allah onların yapmakta olduklarına da şahittir."

Ayette azabın bir kısmının Hz. Peygamber (a.s.m)'e gösterilebileceği hususu vurgulanmıştır.

Mekke'de inen bu surede belirtilen azabın bir kısmı Bedir savaşında gerçekleşmiş ve Hz. Peygamber (a.s.m)'e gösterilmiştir.

Ayette ifade edilen Hz. Peygamber (a.s.m)'in vefat haberi de çok harika bir tarzda ihbar-ı gaybi nevinden söz konusu yapılmıştır. Şöyle ki: "Eğer seni vefat ettirirsek" cümlesi, Kur’an’da üç defa geçmektedir. Bu cümle açıkça, Hz. Peygamber (a.s.m)’in vefatından söz etmektedir. Geçtiği üç sure ve ayet numaraları da, Hz. Peygamber (a.s.m)'in ömrü olan, 63'ü gösteriyor. Ayet ve Sure numaraları şöyledir: Yunus 10 /46, Ra'd 13/40 ve Ğafir 40/77. Buna göre, ayet numaralarının toplamı: 163’tür. Sure numaralarının toplamı ise, 63’ tür.

"Eğer seni vefat ettirirsek" cümlesinin harf sayısı, 9’dur. 63 sayısı ise, 9'un 7 katıdır.

Vefatı haber veren bu cümlenin -harfleriyle beraber- ebced değeri, 632’dir. Bu da Hz. Peygamber (a.s.m)'in, miladi vefat tarihidir. İşte tevafuk penceresinden gaybî haberlerin aşikar bir görüntüsü!

Son olarak bütün bu örnekler de gösteriyor ki ebcet ve cifir ilmi Kuran’ın aritmetik dilinin bir ilanı, bir aracı hükmündedir.Ebced ve Cifir ilmi Kuran’ın ince ve gizli kalmış i’cazlarının ifade edilmesinde ilim üstatlarının bir alet ve edevatı gibidir.Ebced ve cifir ilmi ehil olanların elinde Kurana bir hizmetkar hükmüne geçiyor. Ehli Sünnet usulünün dışına çıkmış birkaç bidat ehli hocaların mesnetsiz tenkitleri bu hususta bir şey ifade etmez.Tarihte bu gibi hocalar hep var olmuştur ve her zamanda var olacaklardır.

Musa ÇOBAN

EK-4 EBCED İLMİ VESİLESİYle İTİRAZ EDİLEN MESELELER VE CEVAPLARI

İtiraz edilen kısım:

“BEŞİNCİSİ: Ulûm-u riyaziye ulemasının münasebet-i adediye içinde en lâtif düsturları ve avamca hârika görünen kanunları, bu hesab-ı tevâfukînin cinsindendirler. Hattâ fıtrat-ı eşyada Fâtır-ı Hakîm bu tevafuk-u hesabîyi bir düstur-u nizam ve bir kanun-u vahdet ve insicam ve bir medar-ı tenasüb ve ittifak ve bir namus-u hüsün ve ittisak yapmış. Meselâ: Nasılki iki elin ve iki ayağın parmakları, asabları, kemikleri, hattâ hüceyratları, mesamatları hesapça birbirine tevafuk eder. Öyle de: Bu ağaç, bu baharda ve geçen bahardaki çiçek, yaprak, meyvece tevafuk ettiği gibi, bu baharda dahi az bir farkla geçen bahara tevafuk ve istikbal baharları dahi mazi baharlarına ihtiyar ve irade-i İlâhiyyeyi gösteren sırlı ve az farkla muvafakatları, Sâni-i Hakîm-i Zülcemâlin vahdetini gösteren kuvvetli bir şahid-i vahdaniyettir.”

“İşte madem bu tevafuk-u cifrî ve ebcedî, bir kanun-u ilmî ve bir düstur-u riyazî ve bir namus-u fıtrî ve bir usûl-ü edebî ve bir anahtarı-ı gaybî oluyor. Elbette menba-ı ulûm ve maden-i esrar ve lisan-ül-gayb olan Kur'an-ı Mu’ciz-ül-Beyan, o kanun-u tevafukîyi, işâratında istihdam, istimal etmesi i’cazının muktezasıdır.”

İddia:
Said Nursî’nin verdiği örneklerin hepsi aynı cinstendir ve birbiriyle alâkadardır. El ile el, ayak ile ayak... Tevafukları tabiîdir. Peki Kur'an-ı Kerim’in ayetleri ve hadis-i şerifler ile Said Nursî’nin doğum tarihi, adı ve lâkabı, Kur'an okumaya başladığı tarih, risalelerinin isimleri ve yazılış tarihleri vb.nin arasında ne gibi bir ilgi olabilir? Nur Risaleleri’nde var olduğu iddia edilen ilgiler, yapmacıktır ve bazen insanı güldürecek derecede zorlamalarla kurulmuştur.

İddiaya cevap:

“El ile el, ayak ile ayak... Tevafukları tabiîdir” ifadesi, ülfet perdesi altında ne kadar yoğun bir cehaletin gizlendiğini göstermektedir. Acaba, bir elde beş, diğer elde sekiz parmak olsaydı, buna ne diyeceklerdi? Kuşkusuz “El ile el, ayak ile ayak.-birinde 5, birinde 8-.. Tevafukları tabiîdir” demekten başka bir şey diyemeyeceklerdi.

Halbuki Risalelerde, kâinattan verilen misallerde görülmesi gereken asıl mesele şudur: Varlıkta bir tevafuk vardır. Kâinatta bir nizam ve intizam vardır. Nizam ve intizamda bir ahenk ve uyum vardır. Bu uyum ve âhenk, varlıklar arasında kendini gösteren bir tevafukun yansımasıdır. Kâinat çapında, atomdan galaksilere kadar her yerde “ince bir hesap, maharetli bir âhenk, göz kamaştıran bir uyum, gıpta edilmeğe değer bir yardımlaşma, bir kucaklaşmanın” varlığı, hem aklen, hem fennî bilgelerce de sabit birer hakikattir. Bunun diğer bir adı tevafuktur. Bu tevafuk’un var olmasının en büyük hikmeti, kâinatın birliği penceresinden Yüce Yaratıcının birliğine sinyal vermektir. Çünkü, tevafuk ittifaka, ittifak ittihada, ittihad tevhide işaret eder. Tevhid ise, hem mücessem bir Kur’an olan kâinat kitabının, hem de müşerra’(teşri kaynağı kılınmış) bir kitap olan Kur’an-ı Hakim’in ders verdiği en birinci maksadıdır.

İşte Risalelerde işaret edilen husus budur. Kâinat kitabında tevhid gayesine matuf olarak tevafuku ön gören ilahî hikmet, kâinatın ezelî ve ebedî bir tercümanı olan Kur’an’da da onu ön görmesi, aynı hikmetin gereğidir. Diğer bir ifadeyle, dışarıda vücud-u haricî giymiş bir varlık, kendisinde bulunan gerçeklerin bazı yönleriyle Kur’an’da yer almakta ve matematiksel bir tevafuk örgüsünü oluşturmak suretiyle tevhide hizmet etmektedir.

- Mesela; Kur’an’da sık sık “yedi gök” ten bahsedilmektedir. Varlık biçimiyle yedi adet olan bu gökler için kullanılan “Seb’a semavat = yedi gök” ifadesi tam yedi defa zikredilmiştir.

- Yine Bediüzzaman Hazretlerinin işaret ettiği el kelimesine bakalım:

a. Kur’an’da “EL” için “YED” kullanılır. Bu kelimenin ebced değeri, 14’tür.
b. Yüce Yaratıcı her bir elin parmaklarında yerleştirdiği mafsal sayısı, 14’tür.
c. Elin dış tarafında 14 mafsal yerine, iç tarafta yer alan çentik sayısı da, 14’tür.
d. Kur’an’da - Allah’a isnat edilmeyen - “YED” kelimesinin tekrar sayısı da, 14’tür.
(14 “Yed” kelimesinin geçtiği yerler şunlardır: Bakara, 2/237, 249; Maide, 5/28 (iki kere); Araf, 7/108; Tevbe, 9/29; İsra, 17/29; Ta Ha; 20/22; Müminun, 23/88; Nur, 24/40; Şuara, 26/33; Neml, 27/12; Kasas, 28/32; Sad, 38/44).

-Yine Kur'anda bildirildiğine göre, Cehennemin kapıları / bölümlerinin sayısı: 7'dir.
Cehennemin kapıları / bölümlerinin yedi olduğunu bildiren Hicr Suresi, başında şifre bulunan surelerden biridir. Bu sisteme göre, cehennem kelimesinin geçtiği sureler içindeki sırası:7'dir.

Cehennem kelimesinin ebced değeri 98'dir ki bu sayı aynı zamanda; 14x7=7x7+7x7'dir. Cehennem kelimesinin Kur'an'da kullanılan tekrar sayısı ise, 11x7= 77'dir.

- Ebced değeri 98 olan 'Cehnnem'in en son geçtiği Beyyine suresinin numarası: 98'dir.

- Keza, Kur'an'da belirtildiğine göre, cehennem'in üzerindeki bekçilerin sayısı 19'dur.
Kur'an'da üzerinde 19 olduğunu vurguladığı cehennem isimlerinden "SAKAR" tercih edilmiştir. Çünkü, "SAKAR" kelimesinin ebced değeri de 19'u göstermektedir. Şöyle ki; (Sin:60, Kaf:100, Ra:200, - Bu kelime müennes olduğundan tenis / dişilik alametlerinden Elif'in ebced değeri 1'dir. Toplam 361 eder. Bu sayı: 19 x 19'dur).

(Kur'an'daki yeri itibariyle mansup / üstünlü olduğundan sonunda yine bir elif vardır. Gayr-ı münsarıf olduğu için hazfedilmiştir. İrab bakımından melhuz olan bu elifi nazara aldığımızda da yine aynı sonuca varırız)

- Bu tevafuk penceresinden Kur'an bize şu dersi veriyor ki; "içinde 19 zebaninin görev yaptığı SAKAR'dan korunmaya çalışın. Bu kelimenin ebced değeri 19'u gösterdiği gibi, cehennemin / SAKAR'IN üzerinde de 19 zebaninin olduğuna, bu kesinlikte inanın ve kendinizi ona göre hazırlayın."

- Bu ve buna benzer binlerce tevafukun verdiği dersi anlamayanlara -şairden iktibasla- bir çift sözümüz vardır.
"Söz bilirsen söz söyle ki seni irfan bilsinler / Söz bilmezsen sükut eyle bari insan sansınlar!"

- İtirazcının, "Peki Kur'an-ı Kerim'in ayetleri ve hadis-i şerifler ile Said Nursî'nin doğum tarihi, adı ve lâkabı, Kur'an okumaya başladığı tarih, risalelerinin isimleri ve yazılış tarihleri vb.nin arasında ne gibi bir ilgi olabilir?" sorusuna gelince;

- Risale-i Nur bugün -Kur'an'ın nuruyla- dünyayı aydınlatıyor. En karanlıklı bir zamanda, bu görevi büyük bir feragat, feraset, cesaret ve fedakârlıkla yerine getiren Bediüzzaman gibi bir asrın Müceddidi ve Mehdisine ayet ve hadislerin işaret etmesini aklına sıkıştıramayanlar, şunu unutmamalıdırlar ki, bir şeyin doğru ve gerçek olması, onların havsalasına bağlı değildir.

- Keza şunu da unutmamalıdırlar ki, Hz. Muhammed (a.s.m)'in peygamberliğini inkâr eden milyonlarca insan vardır. İnanan insanlar için bunların itirazları bir değer ifade eder mi? Kureyş Müşriklerinin havsalalarının almaması, Hz. Peygamberin (a.s.m) hak peygamberliğine, hak ve hakikat olan mesleğine zerre kadar olumsuz bir tesir eder mi?

- Bakınız; Hz. Muhammed (a.s.m), bütün Kureyşliler nezdinde yalandan, aldatmaktan müberra, bir makam-ı muallayı ihraz etmesine rağmen, hasetçiler onun bütün güzel vasıflarını bir tarafa attılar ve şöyle dediler: "Bu bir sihirdir, biz bunu kabul etmeyiz. Bu Kur'an, eğer gerçekten Allah'tan gelen vehiy olsadı, şu iki şehirden / Mekke veya Taif'den büyük bir adama indirilseydi ya."(Zurüf, 43/31)

- Tek kelimeyle, ilim, irfan ve takvasıyla Bediüzzaman unvanına layık görülen Said Nursi'nin, milyonlarca insanların kabul edip teslim ettiği harika kemalatını, mümtaz şahsiyetini bir kenara atarak, onu yalancılıkla itham eden iki buçuk art niyetlinin itirazları ile, Kureyş müşriklerinin itirazları arasında fazla bir fark yoktur?

Tek fark; Hz. Muhammed (a.s.m) peygamberdir, Bediüzzaman ise, - onun getirdiği Kur'an'-ı hakimin hikmetlerini hakimane bir şekilde insanlara ders veren- samimî bir hizmetkârıdır. Bir de Kureyşliler müşrik idi, bu müterizler ise - aldanmış - mümindir.

-Bediüzzaman Hazretlerinin konuyla ilgili bazı sözlerini -müterizleri doğru yola iletmeye vesile olur düşüncesiyle- aşağıda takdim etmiş bulunuyoruz:

"Şu nefiy zamanında görüyorum ki, hodfuruş ve siyaset bataklığına düşmüş bazı insanlar, bana tarafgirâne, rakibâne bir nazarla bakıyorlar. Güya ben de onlar gibi dünya cereyanlarıyla alâkadarım!"

"Hey efendiler! Ben imanın cereyanındayım. Karşımda imansızlık cereyanı var. Başka cereyanlarla alâkam yok. O adamlardan ücret mukabilinde iş görenler, belki kendilerini bir derece mazur görüyor. Fakat ücretsiz, hamiyet namına bana karşı tarafgirâne, rakibâne vaziyet almak ve ilişmek ve eziyet etmek, gayet fena bir hatadır. Çünkü, sabıkan ispat edildiği gibi, siyaset-i dünya ile hiç alâkadar değilim. Yalnız, bütün vaktimi ve hayatımı hakaik-i imaniye ve Kur'âniyeye hasr ve vakfetmişim. Madem böyledir; bana eziyet verip rakibâne ilişen adam düşünsün ki, o muamelesi zındıka ve imansızlık namına imana ilişmek hükmüne geçer."

"Eğer beni çürütmek ve efkâr-ı âmmeden düşürtmek, iskat ettirmekten muradları, tercümanlık ettiğim hakaik-i imaniye ve Kur'âniyeye ait ise, beyhudedir. Zira Kur'ân yıldızlarına perde çekilmez. Gözünü kapayan, yalnız kendi görmez; başkasına gece yapamaz." (Mektubat, On Altıncı Mektup)

İddia:
Nur Risaleleri'nde yapılan ebced ve cifir hesaplarında asla kural tutarlılığı yoktur. Bu hesaplarda şeddeler, tenvinler... bazen sayılmış, bazen de sayılmamıştır. Bu hesaplar yapılırken eldeki sayıya ulaşılabilmek için, ayetlerdeki harfler bile çeşitli gerekçelerle değiştirilmiştir. Bu hesaplarda dikkati çeken diğer bir unsur, hem Said Nursî'nin, hem de Nur Risaleleri'nin birden fazla ismi olmasıdır: Said-i Nursî, Said-ün-Nursî, Said-i Kürdî, Molla Said... Risale-i Nur, Resail-in-Nur, Risalet-ün-Nur, Risale-in-Nur, Risalet-ün-Nuriyye, Bediüzzaman...

İddiaya cevap:
- Farklı bağlamlarda, aynı ifadelere, kelimelere farklı anlamlar yüklendiği gibi, Ebced hesabı çerçevesinde, farklı tevafukların elde edilmesi, farklı işaretin farkına varılması da, farklı bağlamlarda, kelime yapısının farklı şekillerine göre, farklı hesaplarla işarî manayı yüklemek son derece doğaldır. Şedde ve meddelerin sayılıp sayılmaması da bu çerçevede değerlendirilmektedir. Bu bir kuralsızlık değil, ebced ve cifir ilmine vakıf olanlarca benimsenen geçerli bir kuraldır.

- Bediüzzaman ve Nur Risaleleriyle ilgili söz konusu edilen isimlerin hepsi de doğrudur ve yaygın kullanımıyla meşhurdur.

İddia:

İsimlerdeki bu çeşitliliğin, hesaplarda kolaylık sağlayacağı aşikârdır. Bu hesaplamalarda öylesine keyfî davranılmıştır ki, aynı isim ya da isim tamlaması için farklı yerlerde farklı sayı değerleri verilmiştir.

İstenilen rakamı elde edebilmek için keyfî davranılmıştır; ayetlerdeki cümleler anlamını yitirecek şekilde bölünmüştür.

İddiaya cevap:
- Evvela şu bilinmelidir ki, bir ayetin içinde yer alan bazı harflerin ebced değerlerinin gösterdiği bir hakikat varsa, bu işaret olarak yeter. Bu işaretler bazen bir ayette olur, bazen ayetteki bir cümlede olur, bazen de bir ayetin bazı kelimelerinde olur. Eğer siz "Leb" deyince "Leblebi" anlıyorsanız, bu sizin için yeterlidir.

- Tevafuk demek, mevcut olan -ve tabii ki bizim meşhudumuz olan- bir hakikate, Kur'an'daki bir işaretin uygun gelmesi durumudur. Bu ilmî hakikat yalnız ebced hesabının da içinde bulunduğu işarî tefsir için değil, normal tefsirler için de geçerlidir. Aynı kelimeye, farklı ayetlerde, farklı bağlamlarda, farklı manaların yüklendiğini bilmeyen, tefsirde zaten cahil kabul edilir. Sadece "Hidayet" kavramının Kur'an'da on yedi anlamda kullanıldığı bilinmektedir. Bir yerde kelimenin hakikî manası, başka bir bağlamda mecazî manasının ön görüldüğü, Tefsir ilminin "t"sini bilenlerin malumudur.

- Abdullah İbn Mes'ud (r.a) şöyle diyor: "Geçmiş milletlerin ve gelecek nesillerin ilimlerini öğrenmek isteyen kimse, Kur'an'ı tetkik etsin. Kur'an'da her türlü ilim vardır. Ancak, bizim anlayışlarımız kısa olduğundan, içinde her şeyi göremiyoruz."(Ebû Hicr, et-tefsirü'l-ilmî, 248).

- Ebu'd-Derdâ (r.a) da bu konuda şöyle diyor: "Kur'an'ın lâfızlarına değişik anlamları yükleyemeyen kimse, tam anlayışlı / mükemmel anlayışa sahip bir kimse sayılmaz." (a.g.y).

Bu ifadeler, Kur'an'ın bütün ilimleri ihtiva ettiği hususunun, sahabeler tarafından da benimsendiğini göstermektedir.

- Kur'an'ın bütün ilimleri ihtiva ettiğine işaret eden hadisler de söz konusudur. Bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber (a.s.m.) şöyle buyurmuştur:

"Sizden öncekilerin tarihi, sizden sonrakilerin haberi ve aranızdaki meselelerin hükmü Allah'ın kitabındadır. o (hak ile bâtılı birbirinden ayıran) kesin bir hükümdür; şaka değildir. Her kim zorbalığından ötürü onu bırakırsa, Allah onun boynunu kırar. Her kim hidayeti ondan başkasında ararsa, Allah onu dalâlete düşürür. O, Allah'ın sağlam ipidir. O, hikmet dolu sözlerdir. O, sırat-ı müstakimdir; arzular ona uyduğu müddetçe sapmaz; diller onunla karışıklığa düşmez, alîmler ona doymaz. O, fazla tekrarlanmaktan eskimeyen ve hayranlık veren tarafları bitmeyen bir kitaptır." (Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 14; Dârimi, Fadâilu'l-Kur'an, 1)

- Görüldüğü gibi, bu farklı mana yüklenmeleri, keyfî değil, Kur'an'ın geniş kapsamlı ifade tarzının zorunlu bir tezahürüdür ve onun mucizeliğinin bir parıltısıdır. Bu kelimelere farklı bağlamda farklı mananın yüklenmesi, ifade tarzının realitelerle olan ilişkisini, ittifakını, ittihadını, tevafukunu yakalamaya yöneliktir.

- Nitekim, "İnanıp da imanlarına herhangi bir zulüm karıştırmayanlar var ya, işte güven onlarındır ve onlar doğru yolu bulanlardır" (Enâm, 6/82) meâlindeki âyet nazil olduğunda, sahâbîler "Ey Allah'ın Resûlü! hangimiz zulme bulaşmamış ki..." diyerek âyetin zâhir ifadesi karşısında içine girdikleri mânevî sıkıntılarını dile getirmişlerdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (a.s.m.),"Şüphesiz şirk büyük bir zulümdür." meâlindeki Lokman sûresinin 13. âyetini delil getirerek söz konusu "zulüm" kavramını şirk olarak açıklamıştı. (İtkan, II/223).

İddia:
Ebced hesaplamalarından çıkan sayı, bazen hicrî, bazen rumî ve bazen de milâdî tarihin senesi sayılmıştır ki, bu da tamamen indî bir uygulamadır.

İddiaya cevap:
Bu itiraz sahipleri daha çok "Kur'an'da nasıl miladî veya Rumî takvim kullanılabilir?" diye itiraz ederler.

Oysa bunun cevabı çok basittir: Bütün kâinatın sahibi yüce Allah için, takvimler neden farklı olsun ki? Yani, "Allah sadece hicrî takvimi kullanır veya kullanmalıydı" demek kadar abes bir şey olur mu? Hz. Muhammed (a.s.m)'in hicrî takvimini kullanıp, Hz. İsa'nın Miladî takvimini kullanmaması diye bir şeyin mantığı var mıdır?

- Çünkü, eğer Kur'an'da ebced hesabıyla bir tarihe işaret söz konusu ise, önemli olan o tarihin insanlarca kabul edilmiş olmasıdır. Bunun hangi takvime göre olması, hiç de önemli değildir. Önemli olan ilgili olayın görülmesine imkân veren bir işaretin, bir sinyalin varlığıdır. Nitekim, Hz. Peygamber (a.s.m)'in doğum tarihi gibi, -hicretten sonra olmasına rağmen- vefat tarihi de miladî olarak şöhret bulmuştur.

- Hz. Peygamber (a.s.m)'in vefatından bahseden "EV NETEVEFFEYENNEKE.." (Eğer seni vefat ettirirsek..) ifadesi, bütün Kur'an'da üç yerde geçmiştir.

Bu cümle açıkça, Hz. Peygamber (a.s.m.)'in vefatından söz etmektedir. Geçtiği üç sure ve ayet numaraları da, Hz. Peygamber (a.s.m.)'in ömrü olan, 63'ü gösteriyor. İlgili ayet ve sure numaraları şöyledir: Yunus, 10/46; Ra'd, 13/40; Ğafir, 40/77. Buna göre, ayet numaralarının toplamı: 163'tür. Sure numaralarının toplamı ise, 63'tür.

Vefatı haber veren bu cümlenin -harfleriyle beraber- ebced değeri ise, 632'dir. Bu da Hz. Peygamber (a.s.m.)'in, Miladî vefat tarihidir. İşte tevafuk penceresinden bir gaybî haberin göz önündeki görüntüsü!

Şimdi "tarihi Miladîdir" diye buna karşı çıkan kimsenin sözünde herhangi bir ilmî değer aranabilir mi?

İddia:
Ebced harflerine verilen sayı değerlerinde, Batılıların sistemi esas alındığında, elde edilen bu rakamların hemen hepsi tevafuk (?) olma özelliğini kaybedecektir. Ayetlerin farklı kıraat ve yazımları da, hesaplanan rakamları değiştirecektir. Aslında sırf bu iki âmil bile, Nur Risaleleri'ndeki ebced ve cifir hesaplarını alt üst etmeye ve bu hesaplardan elde edildiği zannedilen neticeleri boşa çıkarmaya yeterlidir.

İddiaya cevap:
- Batılıların kullanımı İslam aleminde çok sınırlı olmakla beraber, o sistemin de kendi içerisinde pek çok hakikate işaret etmesinde -dinî, ilmî- hiçbir mani yoktur. Ancak İslam aleminde en yaygın ve en geçerli olan sistem şarklıların kullandığı sistemdir ki, Bediüzzaman'ın ve diğer pek çok ilim ve velayet ehlinin kullandığı sistem budur.

- Sadece ebced hesabıyla değil, normal tefsir açıklamalarında da çok farklı metotların kullanıldığı bilinen bir gerçektir. Dirayet - rivayet, ilmî - işarî, fıkhî - kelamî, lugavî - edebî gibi bir çok farklı sistem tefsir usulünde

yerini almış ve bunların hepsi de kendi sistematiği içerisinde farklı hakikatlerin ortaya çıkmasına hizmet etmiştir.

İddia:
Kaldı ki, bu tevafukların gerçekleştiği kabul edilse dahi, bunların da bir delil olmadığını ve işe yaramayacağını, vereceğimiz tevafuk örnekleri göstermektedir:

Reşid Rıza şu lâtifeyi nakleder:

"Hamd" isimli bir Şiî, Bağdat ediplerinden birisiyle bir mesele üzerinde münakaşada bulunur. Hamd, kendi iddiasını ebced hesabı ve ona benzer bazı harf oyunlarıyla ispata kalkışır. Şiîye karşı edip der ki:

- Öyle ise sen kelb (köpek)sin; çünkü ebced hesabına göre "Hamd"in harfleri 52 ettiği gibi, "kelb"in de harfleri buna eşittir. Bunun üzerine Şiî:

- Ama, asıl adım Ahmed'dir, der. Bunun üzerine edip de der ki:

- Öyle ise sen ekleb (daha da köpek)sin. Çünkü hem "Ahmed"in, hem de "ekleb"in ebceddeki değeri 53'tür.

Eğer ebced hesabı, Said Nursî'nin ileri sürdüğü gibi gaybî bir anahtar ise, yüce Allah'ın kendisine edilmesini istediği "hamd", "köpek"le tevafuk etmiştir. Böyle bir anahtar, gaybın kapıları bir yana adî bir kapıyı bile açamaz.

İddiaya cevap:
- Bu sakat anlayışı sadece ebced hesabıyla ilgili olarak değil, başka sahalarda da kendini gösterebilir. Örneğin, Allah'ın bir ismi Rauf'tur, bir ismi Rahim'dir. Allah bu iki vasfı, Hz. Peygamber (a.s.m) için de kullanmıştır. (Tevbe, 9/128). Şimdi bu "Kelb" oyunu oynayanlardan biri kalkıp -haşa, yüz bin defa haşa-, aynı vasfı aldığına göre "Peygamber de Allah'tır" dese, bu küfrü kim temizler?

Bu gibi haltları karıştıranların cehaletlerini aşağıda açıklayacağız inşallah.

İddia:
Hz. Peygamber'i tenzih ederek, okura hatırlatmak zorunda kaldığımız bir ayet ve bir hadisin mealini verelim:

Allah Tealâ buyurmuştur ki:

"Meryem oğlu İsa demişti ki: Ey İsrailoğulları, ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir elçiyi müjdeleyici olarak geldim. (...)"

Efendimiz (s.a.v.) de şöyle buyurmuştur:

"(...) Ben Muhammed'im, ben Ahmed'im, (...)"

İşte ebced hesabı ile varılacak nokta... Peygamber'in yüce isminin, ekleble tevafuku...

Nur Risaleleri'nde inanılmaz bir zorlamayla, Said Nursî Hz. Muhammed'in aynası olarak gösterilmiştir:

"Muhammed Âyine karşısına koyarak Muhammed Bedîüzzaman
92 92
2 184

———
184

Binâenaleyh bu Zât (Said Nursî), cismaniyet noktasında mir'at-ı Peygamberî'dir. (A.S.M.)

Hâşâ ve kellâ... Said Nursî, ne cismaniyet ne de ruhaniyet noktasında Hz. Muhammed'in aynası olabilir. Hiç mi şemâil-i şerîf okumadınız?...

İddiaya cevap:
Şemail-i şerifi senden yüz kat daha iyi bilen ve Hz. Muhammed (a.s.m)'i canından çok seven milyonlarca insanın kanaati şudur ki, Bediüzzaman, el-hak Resulüllah (sav)'ın hakikî varisi olan alimlerdendir. Bütün hayatında daima onu göstermiş, onu tanıtmış, onu sevdirmiş, onu saydırmış, sözleriyle ve fiilleriyle onun aynası olmuştur. Milyonlarca vicdan ehlinin takdir ettiği gibi, hiç kimseye nasip olmayan bir muvaffakiyetle, Allah'ı, Peygamber'i ve Kur'an'ı insanlık camiasına sunmuş, eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdadın hüküm sürdüğü, şahların bile mat olduğu bir devirde, kefenini boynuna takmış, tek başına "Allah bes gayrı heves" diyerek Kur'an'a ve Peygamber (a.s.m)'e hizmet etmeyi hayatının yegane gayesi bilmiş Bediüzzaman hazretleri gibi bir insan "Hz. Muhammed'in aynası" olmamışsa, başka kim olabilir?

Onun hayatının her safhasında kendini gösteren ilahî inayetin yansımasının delaletiyle, -vahhabilerin rağmına olarak- O bu asırda ehl-i beytin büyük bir mümessilidir ve bir "Mirat-ı Muhammed'dir."

İddia:
Üstelik ancak iki Muhammed, bir Bediüzzaman ediyor...

Peki, sizin bu çıkarsamanızı esaslı bir şey zanneden muzırın biri çıksa da dese ki: "Her ne kadar Kur'an'da Tebbet suresi varsa da;

Ebu Leheb Âyine karşısına koyarak Ebu Leheb Muhammed
46 46
2 92

———
92

Binâenaleyh bu Zât (Muhammed), cismaniyet noktasında mir'at-ı Ebî Leheb'dir."

Bu münasebetsize ne cevap vereceksiniz?...

Hadi, bir nazire de bizden olsun:

Ebu Leheb'in sağına, soluna, önüne, arkasına ayna koysak kim görünür acaba? el-Cevab: Bediüzzaman Said Nursî. Çünkü:

Ebu Leheb Bediüzzaman.

46

4 184

____

184

Binaenaleyh bu zat, cismaniyet noktasında hem de min cihât-ı erbaa (dört taraftan) mir'at-ı Ebî Leheb'dir.

Ebced hesaplarına devam edelim:

Bedîüzzaman Müfsid

184 184

Bakara suresinin 220'nci ayetinde "(...) Allah, müfsidi muslihten ayırt etmesini bilir. (...)" buyurulmaktadır. "Müfsid" kelimesinin "Bediüzzaman"a tam tamına tevafuk etmesi cihetiyle ayet, Bediüzzaman'ın fesâd-ü ifsâdına ima, belki remz ediyor. Hatta, bunu delâlet, belki sarahat derecesine çıkarıyor. Nitekim, kendisinin cümleleri de bunu hem lâfzen, hem de mealen tasdik edercesine diyor ki:

"Hiçbir müfsid ben müfsidim demez, daima suret-i haktan görünür. Yahud bâtılı hak görür. Evet, kimse demez ayranım ekşidir. Fakat siz mihenge vurmadan almayınız. Zira çok silik söz ticarette geziyor. Hatta benim sözümü de ben söylediğim için hüsn-ü zan edip, tamamını kabul etmeyiniz. Belki ben de müfsidim veya bilmediğim halde ifsad ediyorum. Öyle ise her söylenen sözün kalbe girmesine yol vermeyiniz. İşte size söylediğim sözler, hayalin elinde kalsın, mihenge vurunuz. Eğer altın çıktı ise kalbde saklayınız; bakır çıktı ise çok gıybeti üstüne ve bedduâyı arkasına takınız, bana reddediniz, gönderiniz."

İddiaya cevap:

Burada anti parantez olarak söylemeliyiz ki, hayatı boyunca bütün gücüyle insanları ISLAH etmeye çalışan ve bilfiil milyonlarca insanı ıslah ettiğine milyonlarca insanın şahitlik yaptığı Bediüzzaman gibi asrın müceddidi ve muslihi olan bir mübarek zata, müfsid demek, ancak dinini dünyaya satan şeytan-ı cinniden aldığı derse binaen ondan çok daha ileri derecede insî bir şeytanın yaptığı İblisane bir iftira ve yalandır. İlim kisvesine bürünmüş, İblis gibi işler çeviren bu gibi adamları görünce, Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in manevî bir güneş olarak göz kamaştıran Resulüllah (sav)'ı nasıl inkâr edebildiklerini çok daha iyi anlıyoruz. İsrailiyattan da olsa, tefsir kaynaklarında yer alan, bir kısım dünyalık mallar / paralar / Riyaller uğruna dinini dünyaya satan Belam b. Baura'nın -önce kendisine iman ettiği halde-, dünya menfaatini dinine ve Hz. Musa (as)'a tercih etmesindeki alçak duyguyu da çok daha iyi anlıyoruz.

Ey ulemau's-su komitesinin küçük neferi! Tebbet suresindeki bedduadan hiç mi çekinmiyorsun; dilin kurusun!

- Bak; kendini bilmez müteriz efendi! Şu masalımsı komedileri ciddiye alıp sahneye koymandaki art niyetini / atmasyon ciddiyetini çok iyi biliyoruz. Bir yandan güya Ebced hesabının yanlışlığını ortaya koyacaksın, diğer yandan da Bediüzzaman hazretlerine -alçaklık da bir seviye olduğu için, alçakça demiyorum-, çukurca saldıracaksın ve bütün bunları bazılarına yutturacaksın. Bu cerbeze, gerçekten alçaklık sınırını aşmış çukurca yapılmış komik bir demagojidir. Biz şimdi bu cerbezenin çürüklüğünü başka bir cerbeze ile ortaya koyacak, ardından da hakkın hatırını esas alarak gerçekleri açıklamaya çalışacağız:

- Cerbeze de olsa insanın aklına gelir ve insan bu cerbezeciye sormak ister: Acaba, bu tür bir cerbeze sadece ebced hesabı için mi, geçerlidir? Eğer, "ebced hesabıyla aynı ortak paydada buluşan her iki taraf (örneğin hamd - kelb)mutlaka tevafuk ettiği şeyin kimliğine girmesi gerekiyorsa, bu takdirde normal kelimeler ve isimlerle oluşan bir tevafukun -bu kimlik tespitinde- daha da belirleyici olması gerekir. Bu cerbezeye göre, "Muhammed Allah'ın resulüdür" ayetini duyan ve adı Muhammed olan kimselerin, sabah kalkar kalkmaz, ilk iş olarak Nüfus cüzdanını eline alıp "Allah beni size peygamber olarak göndermiş, çünkü benim adım Muhammed'dir" diyerek Belediye anonsundan kendilerini peygamber olarak ilan etmelerini normal karşılamak gerekir.

- Keza, bu cerbezeye göre işe bakıldığında, ayette geçtiği üzere, "Ben Ahmed adında gelecek bir peygamberi müjdeliyorum" diyen Hz. İsa'nın bu müjdesini duyan ne kadar Ahmed varsa, hepsi de "peygamber adayı "olarak ortaya çıksa, onları kim yadırgaya bilir?

- Tabii ki, sadece peygamberlik değil, sultanlık da işin içine girer. Adı Abdulaziz, Abdulhamit, Abdulmecid olanlar, bir gün uyanıp " Memleketin Sultanları" olduklarını iddia etseler, -bu cerbezeye göre- bunlara inanamamak mümkün mü?

Demek ki, bu çarpık zihinlerde oluşan demagoji formülasyonu, yalnız aritmetik tevafuklarda değil, normal ifadeler, kelimeler, isimlerin tevafukları için de söz konusudur. Gerçekten bu ciddi (!) konuyu keşfedenlerin uluslararası fuarlarda boy göstermeleri gerekir. Bu sofestaî antika buluşun muzip müşterileri çok olur.

- Şimdi hakkın hatırını esas alarak hakikatleri şöyle izah edelim:

- Tevafuk, ister kelimelerin lafızları ile manaları arasındaki bağlantı açısından olsun, ister kelimelerin ebced hesabıyla gösterdiği aritmetik tablo ile işarî manası arasındaki alakası olsun, bir değer ifade etmesi için bazı şartların tahakkuk etmesi gerekir. Bunları şöyle sıralaya biliriz:

a. Bulunan tevafuk'un bir değer ifade etmesi için mantıksal çelişkiden uzak olması gerekir. Örneğin, "Muhammed" isminden ötürü peygamberlik iddia eden bir kimsenin şu mantık bağıntısını bilmesi gerekir ki; "Ahir zaman peygamberinin ismi Muhammed (a.s.m)'tir, fakat her Muhammed ismini taşıyan peygamber değildir.

b. Meyve adı ortak paydasında birleştikleri için, elmayı armut ile karıştıran kimse de şunu bilecek ki, "Her bir tür, bağlı bulunduğu cinste birleşmek zorunda olduğu gibi, bir başka türden de ayrılmak zorundadır." Bu sebeple, her elma meyvedir, her armut da meyvedir, fakat her elma armut olmamak zorundadır. Demek ki, her armut meyvedir, ama her meyve armut değildir.

- Bilindiği gibi, insan da canlı bir varlıktır, öküz de canlı bir varlıktır. Bu canlılık ortak paydasını düşünerek "insan öküzdür " diyen kimse, kendi öküzlüğünü ortaya koymuş olur.

c. Tevafuk, dinî açıdan aykırılık olduğu bir yerde herhangi bir değer ifade etmez. Örneğin, fasık bir adamın gösterdiği harikulade bir durum, onun veli olduğunu göstermez. Çünkü, fasıklık, velayete aykırıdır. Bunda ümmetin icmaı vardır.

- Mesela, Allah da görüyor, biz de görüyoruz. Allah da işitiyor, biz de işitiyoruz. Bu ortak paydadan hareketle birisi kalkıp "Allah'a cismaniyeti" isnat edemez. Çünkü, bu husus Kur'an'ın ruhuna aykırıdır. "Allah'ın benzeri hiçbir şey yoktur, O her şeyi hakkıyla işitendir, görendir." (Şura, 43 / 11) mealindeki ayet, bu tevafuktan bu yargıya varmayı reddetmektedir.

d. Şimdi de uygun bir tevafukun nasıl olacağını gösteren bir misal arz edeceğiz:

- Daha önce de ifade edildiği üzere, “Ahmed” adını taşıyan herhangi bir vatandaş kalkıp da, "Meryem oğlu İsa demişti ki: Ey İsrailoğulları, ben size Allah’ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir elçiyi müjdeleyici olarak geldim." (Saf, 61/6) mealindeki ayette müjdelenen Ahmed’in kendisi olduğunu söylese tam bir alay konusu olur. Neden? Çünkü; Hz. İsa’nın müjdesine layık bir performans gösteren Hz. Ahmed-i Muhammed (a.s.m)’den başka hiçbir kimse yoktur.

- Allah, bu müjdeyi verirken, Ahmed ismine tevafuk eden ve onun peygamberlik zamanına işaret eden sinyaller de bırakmıştır. Örneğin;

1. Ahmed kelimesinin ebced değeri: 53’tür.
2. Ayette ismi anlamına gelen “ismuhu”nun ebced değeri: 106=2x53’tür.
3.Ahmed isminin geçtiği Sure, şifresiz sureler sisteminde, Kur’an’ın sondan sırası: 53’tür.
4. Hz.İsa’nın kendisinden sonra geleceğini seslendiren “Y’TÎ MİN B’ADÎ = 597” (4 kelime, 10 harfiyle birlikte ebced değeri: 611’dir ki, Hz. Peygamber (a.s.m)’in peygamberlik tarihidir.
5. Allah bu ayeti, Kur’an’ın 5169. ayet olacak bir yere yerleştirmiştir. Çünkü, Bu sayı 611 + 4558’dir. 611 rakamı, Hz. Peygamber (a.s.m)’in peygamberlik tarihidir. 4558 sayısı ise, 86 x 53’tür. 86 rakamı benden sonra anlamına gelen “B’ADÎ”nin ebced değeri olduğu gibi, 53 de Ahmed isminin ebced değeridir.

İşte tevafukların değer ifade etmesi için ayetin manası ile manevî bir münasebetinin bulunması gerekir.

- Risale-i Nur’da gösterilen işaretlerin hepsinde kuvvetli münasebetlerin olduğunu ehl-i insaf teslim eder.

İddia:
Bu, Said Nursî’yle ilgili çıkarımımız. Şimdi sıra, Nur Risaleleri’yle ilgili çıkarımımızda:

Hatırlanacağı üzere, Said Nursî Fussilet suresinin 2. ayetindeki "tenzîlun" kelimesini ebced hesabına tâbi tutmuş, birtakım zorlamalarla (vakf mahalli olmadığından tenvin "nun" sayılmak cihetiyle) 547 sayısına ulaşmıştı. Sözlerin ikinci ve üçüncü ismi olan Resail-in-Nur ve Risale-i Nurun adedi de beşyüz kırksekiz veya kırkdokuz olduğundan; demek ki bu ayet, pek cüz'î ve sırlı bir veya iki farkla tevafuk ederek remzen ona bakmakta, onu "tenzîl" dairesine almaktadır !...

Biz, herhangi bir zorlamaya da girişmeyeceğiz. Kāri‘a suresinin 9. ayetinde "Onun da anası (bağrına atılacağı yer) hâviye (uçurum)dir." buyurulmaktadır.

فامه هاوية ayeti, makamı beş yüz kırk sekiz olarak Risale-i Nur’un adedi olan beş yüz kırk sekize tam tamına tevafuk ederek onun gideceği yere işaret eder!...

İddiaya cevap:
Bu kadar küstahlık ehl-i imana yakışmaz. Birden fazla ayetin, yüzlerce hadis-i şerifin içinde yer aldığı, İslam tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir tarzda İman esaslarını ispat eden, 33 ayetin işaretine mazhar olan, Hz. Ali, Gavs-ı azam, İbn Arabî, Osman’ı Halidi gibi büyük evliyaların haber verdiği ahir zamanın hidayet

kaynağı olan Risale-i Nur eserlerini cehennemlik olarak takdim etmeyi maharet sayan kimse, ya dinsiz, ya mecnun, ya da patavatsız bir serseri olması gerekir.

Niyazi BEKİ (Yrd. Doç. Dr.)